

Colecția
PODEANU

DE 15 LEI

Lane Grey

ROIBUL SĂLBATEC

EDITURA PODEANU

COLECȚIA PODEANU DE 15 LEI
Nr. 1

ZANE GREY

ROIBUL SĂLBATEC

V.1.0
V.1.0

Traducere de Paul B. Marian

Editura PODEANU

CAPITOLUL I

Ben Ide numise acea apă răătăcitoare și singuratică Forlorn River, râul părăsit, pentru că era simbolul vieții sale.

Ben era de familie. Bună și fusese la școală până la 16 ani. Dar la vârsta aceea îl apucase patima pentru viața în aer liber și vânătoreea cailor sălbateci și n-a putut să se statornicească nicăieri. Era cu adevărat după felul râului Forlorn. Râul acesta ciudat izvora din Clear Lake, un lac mare în mijlocul munților din Nord-Vestul Californiei. De la izvor el își urma liniștit cursul la poalele unor munți frumoși, cu piscurile rotunjite acoperite de salvie argintie, curgea câteva mile, apoi se pierdea nu se știe unde.

Coliba în care locuia Ben, bătută de ploi și vânturi, sporea întrucâtva tristețea ținutului; era pitoresc așezată pe malul de sud al marelui lac, pe un cap ridicat și păduros înaintând în apele frământate de vânt. Forlorn River își avea izvorul deasupra porții colibei care făcea față, nu lacului, ci râului.

În spatele colibei, acolo unde capul se lărgea, se afla o mare șură trainică, de care era lipit un corral¹ foarte mare. Acolo, cai puternici alergau stârnind praful, nechezau, poate la vederea tovarășilor lor sălbatici, care puteau fi văzuți de departe desprinzându-se pe cerul albastru. Șură și corral, înfățișând un contrast atât de puternic cu mica și cenușia colibă, arătau că lui Ben îi plăceau mult caii și se gândea prea puțin la el.

Primăvara venise târziu și mai uscată decât aceeași din ultimii șase ani. Clear Lake era mai secăt ca niciodată, iar indienii Modoci, care trăiseră totdeauna în acest ținut, nu-și aminteau să-l fi văzut la astfel de nivel. Pământul alb, ars,

¹ Îngrăditură rotundă, făcută din pari și în care se țărцуiesc vilele și caii.

se întindea hăt departe între marginea salviei și aceia a apei. Cârduri de rațe înotau pe suprafața galbenă a lacului; găște sălbaticе, zburând spre miază-noapte întârziаu aici. La fiecare ceas din zi sau din noapte, Ben аuzeа honk, honk, honk-urile lor sonore și melodioase.

Ben lde ieși pe poartă ca să privească departe, dincolo de râu, spre colinele care duceau spre o trecătoare în munți. Ochiul lui pătrunzător priveа urma șerpuiпd departe, ca un fir, apoi pierind printre cotituri.

— Mă frământ degeaba. Dar ar fi trebuit să se fi înapoiat în noaptea asta, murmură el.

Atunci, puterea obiceiului îl făcu să-și аrunce ochii spre munți, pe care soarele ce răsărea îi zugrăveа cu purpură și cenușiu de delicată strălucire. Acolo, nimic nu-l puteа dezamăgi. Se vedeа nouă cai sălbatici, doi de un alb neprihănit strălucеа minunat în aerul limpede; alții erau negri de tot. Trăiau pe culmeа acелui munte de patru ani, de când se statornicise Ben la Forlorn River. Uneori, în întâiul an al șederii sale, încercase să-i vâneze, atât din patimă sportivă, cât și din interes. Dar încercările lui fură zadarnice și cum n-a putut niciodată să-i facă să-și părăsească acел turn măreț, îi lăsa acolo, mulțumindu-se să-i pândească de departe cu dragoste.

Nu părăseаu niciodată muntele, chiar când era acoperit de zăpadă; iar vara, când sa încumetau până la lac ca să se adape, o făceau numai noaptea. N-aveаu niciodată mânji și nu sufereаu niciodată cal străin pe lângă ei.

Chiar numai vederea lor îl făcea pe Ben să tresară. Îi saluta cu veselie de departe, ca și când ar fi fost tot atât de aproape de el, ca și caii lui, care nechezau în corral, foarte veseli de frumusețеа, de independența și de mândria lor. El îi înțelegeа. Ca și vulturii, puteаu privi departe sub ei și să-și vadă tovarășii ca și pe om, dușmanii lor. Anii îi făcuseră cuminți.

— Animale sălbaticе! Cât timp o să mai puteți trăi colo sus? le striga el. Încă un an de secetă, va fi pieirea voastră! Nimic altceva decât salvie ca hrană! Și apa scade cu iuțеală.

Iar Ben își amintea propriile lui nădejdi, de atât de multă vreme dezamăgite. Numai în anul acesta ar putea dovedi tatălui său că vânătoria aceasta e folositoare, iar nu o meserie de vântură-țară.

Dacă ar putea să-l prindă pe California Red, armăsarul roib care l-a momit în viața asta singuratică și sălbatică, va trebui să îndeplinească această sarcină disperată înainte ca alt anotimp de secetă să nimicească toți caii sau să-i fi alungat din ținut.

Cincisprezece mii de cai liberi pășteau între munții Californiei și lanțurile Nevadei. Ei sărăceau pe neguțătorii de vite, care lucrau în ținut. Caii erau atât de numeroși și atât de ieftini în Oregon și California, încât n-aveau nici o căutare, afară de aceia de soi bun. Asta însemna pentru Ben Ide a căuta cai verzi pe pereți și o știa.

Totuși, ceva căruia nu i se putea împotrivi, îl silea s-o facă. Mai curând prindea un armăsar minunat și-l păstra pentru el, decât să vândă cu câștig o sută de cai obișnuiți. Chiar meteahna asta îl sărăcise. Ranchmanii făcuseră negoț cu el, orânduise ca el să câștige bani și în acelaș timp să înlătore de pe câmpiile lor acești blestemați cai sălbatici, dar Ben nu izbutise niciodată. Lui îi plăceau caii, nu banii.

Colo, pe urmă, șerpuind sub trecătoarea dintre munți se iviră nori de praf galben.

— Nevada și Modoc! Minunat! murmură Ben, tot scrutând cu nerăbdare zarea. În ce goană vin! Mi-au vândut caii. Mare minune dacă n-or fi aducând vești de acasă.

Ben încetase să aștepte un cuvânt de la ai lui; dar îl căpăta foarte rar. Câteodată soră-sa Hettie, singura care mai ținea la el, făcea în așa fel ca să-i trimeată o scrisoare. Ultima i-o trimisese cu șase luni în urmă. Cu venirea primăverii, simțiminte adormite păreau că reîtraiesc în Ben. În tot acest lung anotimp atât de rece, el trăise cam ca un urs în timpul iernării. Strigătul găștelor sălbatice și mireasma salviei, povârnișurile cenușii pe care se topea zăpada, caii hoinari, toate acestea reînsuflețeau în el via dorință de odinioară ca să alerge pe movile, în acelaș timp ca și amintirea mai puternică a mamei și surorii sale, a

tatălui său atât de aspru, a casei bătrânești din tinerețea lui de școlar.

Se așează la poartă, cu capul gol, pândind norii de praf care coborau acum la nivelul lacului. Puncte negre se arătară, se măriră și în cele din urmă luă forma cailor.

Călăreții și caii de povară o luă pe marginea lacului, trecură râul unde era mai puțin adânc și se cățărară până la colțul umbros ce se afla în fața colibei.

Venea întâi un indian voinic îmbrăcat ca un cowboy și cu părul scurt. Celălalt avea o înfățișare impresionantă, călare în șea ca și când ar fi făcut una cu calul. De sub un vechi sombrero jerpelit se vedea bogatul său păr negru. Slab și oacheș, cu nas lung, ochi negri pătrunzători și o expresie în care se amesteca îndrăzneala și bunătatea. Purta o bluză scoțiană, o eșarfă roșie, care fâlfâia, un brâu cu cataramă de argint și niște cizme proaste de piele. Dintr-unul din buzunare ieșea țeava unui revolver mare.

— Hello, Ben! strigă el, dându-și drumul de pe cal. Am făcut o afacere minunată cu caii și ți-ai plătit toate datoriile. Avem cu ce trăi șase luni. Ce zici de asta, dragă?

— Nevada, dacă nu-i o păcăleală, e minunat, întoarse vorba Ben foarte vesel.

— E adevărat, Ben, sunt al naibii de fericit s-a spun, făcu Nevada. Iată o scrisoare de la al tăi. M-am dus până la ranch, am trimis un băiat să dea de veste sorii-tale și am așteptat.

— Mi-ai scăpat viața, încredința Ben, înhățând cu o mână înfrigurată plicul pe care i-l întinse Nevada, aveam gânduri negre.

— Am mâncat în oraș și de atunci am tot alergat pe cal, reluă Nevada, care părea obosit.

— Drace! Trebuie să vă fie foame... Dar tu ce mai faci, Modoc?

— Prost. Orașul nu-i pentru indieni, răspunse Modoc, cu o strâmbătură.

— Ben, n-ași voi să schimb tabăra asta pentru nici un oraș de pe pământ, mărturisi Nevada.

— Nici eu, dar numai dacă veți fi voi aici, tu și Modoc.

Fără voi ar fi cu adevărat pustiu, spuse Ben, începând să descarce cei trei cai pe care Modoc îi ducea, aburind și scăldați de sudoare.

— Nevada, iată o grămadă de lucruri de lux! urmă Ben, privind marele depozit de cutii, saci și pachete.

— Am cumpărat toate lucrurile astea pe care le-am crezut folositoare, răspunse cu blândețe Nevada.

— Într-adevăr, de ani de zile e întâia data când mă simt bogat. Acuma mă duc să pun toate la adăpost și să pregătesc de mâncare.

Noile merinde umplură mica magazie, podeaua bucătăriei și jumătate din podul căsuței. Pe când Ben orânduia toate, Nevada se întinsese pe unul din paturile de campanie.

— Am aflat o mulțime de noutăți, zise el. Ce bine ar fi dacă aş putea puțin să mi le amintesc! Însfârșit, asta nu-i nimic, am să ți le spun așa cum mi-or veni... Ben, tatăl tău a câștigat o mulțime de bani. Se spune că a vândut două mii de acre² de teren care au fost pe vremuri inundate. Secarea Tule Lake-ului l-a îmbogățit. Dar nu-i unicul. Hart Blaine avea cea mai mare parte din acele pământuri joase. Am hoinărit prin saloanele și magazinele lui Hammell așteptând să se întunece spre a mă strecura până la ranchul tatălui tău. Ah! Am întrebat o mulțime de lucruri! Toți ranchmanii, care locuiesc departe de secarea Tule Lake-ului, au fost greu atinși de secetă. Vite slabe și iarbă puțină. Suflă un vânt rău. Blestemata asta de secetă n-a adus pagube tuturor. Dar dacă seacă și Forlorn River, ei se vor afla în aceeași situație ca și alții... M-am dat la acel tip caraghios de Adam. N-a fost deloc politicos, vorbind de voi. Aveam chef să-l scarmăn puțin la fălci. Una din servitoare mi-a spus că era înciudat din pricina fetei lui Blaine – i-am uitat numele – aceea care a fost la pension. Și...

— Să fie Ina oare? întrerupse cu vioiciune Ben.

— Da, asta-i... O fată frumoasă, hai?

— Ina Blaine. Spuse Ben gânditor și oprindu-se din lucru,

² Acre – măsură de suprafață 4050 m. p.

urmă: O fi având acum nouăsprezece ani.

— Micuța ta prietenă din copilărie, hai? Întrebă Nevada, dar, neprimind nici un răspuns urmă:

— O fetișcană, cred, când ai plecat de la ai tăi... Ben, am dat un bacșiș unui băiat ca să mă conducă la casa tatălui tău, pe când Modoc împacheta. Un flăcăiandru minunat, grozav de interesat de vânătoria de cai... Nu mai e nevoie să-ți spun, Ben, într-un cal alb e ceva care înflăcărează chiar pe un copilandru. Am sosit la ranch înainte de a însera. M-am ascuns într-un stufiș și l-am trimis pe băiat. Puteam să mă prind pe zece contra una că va întâlni pe oricare altcineva, afară de Hettie. Și ea i-a deschis ușa și i-a spus să aștepte. Apoi s-a înapoiat ca să-i dea în grabă scrisoarea pe care ți-am adus-o... Ben, ea a crescut. N-am putut s-o văd așa cum aș fi dorit, dar atâta mi-a fost deajuns. Ah! Atât de drăguță, Ben, cu glas atât de dulce. Am îndrăgit-o. N-aș mai vrea să mă întorc să iau altă scrisoare pentru tine; dar ea m-a rugat să mă înapoiez și am fost destul de prost să-i făgăduiesc. Atunci l-am dus pe băiat la Hammel și m-am mai învățit puțin... Ben, e acolo o bandă de vânători de cai care fură vite dintre Silver Meadow și lanțul Nevadei.

— Cine ți-a spus? Întrebă Ben.

— Se spune pretutindeni în Hammell, urmă Nevada. După ce am plătit de băut la doi cowboy, am căpătat o știre ca să pot însemna cu ferul înroșit pe vânătorii de cai care s-au făcut hoți de vite. Ei bine, nu-i altul decât Less Setter. Tu știi că vara trecută, noi am avut de-aface cu el și că el a venit chiar într-o zi călare până aici în lipsa ta. Ben, îți spun că Less Setter nu se află pe drumul drept.

— De unde știi? Întrebă Ben cam bățaios.

— Cum deosibești un cal pur sânge de altul care nu-i? Dar trebuie să-ți mărturisesc în toată sinceritatea că l-am cunoscut pe Less Setter înainte ca el să fi venit în California.

— Ah! Ah! făcu Ben, ținând masca nepăsătoare a prietenului său.

Prima dată Nevada făcea aluzie la trecutul său. Cu câțiva

ani înainte, într-o noapte, în munții acoperiți de salvie, Nevada sosea pe calul său, la focul lagărului singuratic al lui Ben, rănit la braț, obosit, murind de foame. Calul lui schiopăta. Ben i-a spus doar aceste fraze: „Descăleca și apropie-te” și „De unde vii?”

„Nevada”, fu răspunsul. Ben l-a ajutat și nu i-a pus niciodată altă întrebare. Acest oaspete neașteptat se legase de Ben Ide și n-a vorbit niciodată de trecut.

— Ca să ajung la fapt, urmă Nevada cu glas liniștit, Less Setter mă cunoștea. Și a fost un adevărat noroc că nu a flecărit pe socoteala mea. De nu, familia ta ar fi putut crede că nu sunt nicidecum un tovarăș bun pentru tine.

— Adevărat? făcu Ben cu un râs amar. Nevada, nu-mi mai vorbi în ghicitori. Spune-mi ceva sau nimic, cum vrei. Te iubesc pentru ceea ce ești și nu pentru ceea ce ai fi putut fi.

— Ben, dragul meu! spuse Nevada și ochii lui pătrunzători se împlânziră. Te încredințez că nu m-a iubit nimeni în viața mea, afară de tine, acum, dacă într-adevăr mă iubești cum spui...

— Desigur, mărturisi Ben.

— Bravo, camarade! răspunse Nevada, cu o flacără frumoasă în privire. Noi alcătuim o pereche, bună sau rea, după amestec... Eu am uneori presimțiri ciudate. Nu adeseori, dar am, fac legături. Mă gândesc că nenorocul tău s-a sfârșit. Impresia asta am avut-o când Hettie mi-a pus scrisoarea ei în mână. Nu-i un gând. E ceva care vine nu știi de unde.

În clipa aceea, indianul intră cu pasul lui ușor și tăcut și, luând gălețile, ieși din nou. Ben ațâța focul în căminul mare de piatră și pregăti cu însuflețire pesmeții, slămina și cafeaua. Mintea lui lucra tot atât de repede ca și mâinile lui.

— Îmi place să cred că mi s-a schimbat norocul, spuse el cu seriozitate. Da, am avut noroc că te-am trimis. Eu nu sunt omul care trebuie să vândă sau să cumpere. Dar tu ești vioi și dibaci, Nevada și, pentru mine cel puțin, faci afaceri bune.

— Ben, n-ai observat ceva deosebit la mine? întrebă

vesel Nevada.

— N-aş putea s-o spun, răspunse Ben privindu-l. Eşti ras proaspăt şi ai o eşarfă nouă.

— Nu, nu, n-ai ghicit, Ben. N-am băut deloc la Klamath sau la Hammell. Mă gândeam că aş putea s-o văd pe sora ta Hettie şi nu voiam să miros a whisky.

— Asta îţi face cinste, Nevada. M-aşi prinde că asta ar place Hettiei... Şi după aceea?

— Nimic, doar că mă simt mai bun. Îţi făgăduiesc că n-am să mai beau, spuse Nevada gânditor. Ben, dacă-l prind pe Californian Red pentru tine...

— Ce? strigă Ben, tresărind ca şi când l-ar fi lovit cineva.

— Iartă-mă, draguţă. Voiam să spun: dacă pot să te ajut să prinzi pe diavolul acela de armăsar sălbatic, pe care-l doreşti atât de mult... Vrei să ascuţi ceva chibzuit?

— Da, Nevada, te ascult. Dar ia spune-mi, ai auzit vorbindu-se de Californian Red?

— Bineînţeles. Deocamdată mi-e foame. Aş vrea să dejunoz şi dacă ţi-aş spune unde-i acest cal, ai da totul dracului şi ai alerga.

Ben tresări văzând strălucind ochii Nevadei, dar izbuti să se stăpânească.

— Nu ştiu dacă ceea ce am să-ţi spun e cuminte sau dacă-i iarăşi una din prostiile mele, spuse Nevada. Dar asta mă chinuieşte zi şi noapte. Ascultă-mă deci. Noi trei avem trei sute douăzeci de acri din acel pământ. Mai sunt alte trei laturi pe care le-am putea cumpăra aproape pe nimic, cea mai bună parte din valea Forlorn Riverului. Tocmai sub nasul nostru, e marea crescătorie de vite. Să creştem deci şi noi vite, Ben!... La dracu, nu mă privi așa. Îţi spun că am o adevărată inspiraţie. Acum e timpul să cumpărăm vite, când nu-i nici apă, nici păşuni. Să ne hotărâm, vom găsi după aceea banii. Când va veni ploaia, ţinutul acesta din Clear Lake o să fie o mină de aur. Caii sălbatici vor veni aici. Eşti pentru, Ben. Ei bine! Să-l prindem pe Californian Red şi vreo mie de vite şi să facem crescătorie pe scară întinsă.

— Nevada, spui că n-ai băut?

— Îţi jur.

— Atunci, ce te-a apucat?
— Priceperea și presimțirile mele.
— Nevada, cât ai vorbit cu soră-mea? întrebă Ben foarte serios.

— Câteva clipe poate, dar îmi închipui că a ținut mai mult, răspunse Nevada, trădându-și astfel taina fără să vrea.

— Ce ți-a spus Hettie? reluă Ben cu lăcomie.

— Își amintea de mine, dar m-a întrebat: „D-ta, Nevada, ești prietenul lui Ben?” Am răspuns că sunt într-adevăr. Atunci m-a năpădit cu o mulțime de întrebări despre tine. Te încredințez că am răspuns fără șovăire. După aceea, m-a privit în față. În clipa aceea am simțit că o iubesc. Mi-a mai spus: „Nevada, dacă d-ta ești prietenul lui Ben. Ești de asemenea și al meu. Spune-mi adevărul. Ben și d-ta, trăiți cinstit?” Iar eu am răspuns: „Miss Hettie, n-aș voi să mint pe nici o fată, cu atât mai puțin pe d-ta. Ben și cu mine trăim cinstit...” Ea mi-a strâns mâna și a început să plângă. Era grozav. Atunci, ea s-a însuflețit. „Cum nu vă este rușine amândurora, să aveți astfel de faimă? Sunteți într-un ținut nou, care va ajunge înfloritor. Sunteți tineri, voinici, călăreți minunați. De ce nu faceți ceva folositor? Vânați cai sălbatici, dacă ăsta vă e gustul, dar prindeți-i, vindeți-i. Cumpărați vite. Puneți mâna pe pământuri. Studiați, gândiți-vă, faceți planuri și lucrați. Dați o dezmințire inimilor împietrite ale părinților voștri. Ajungeți mari crescători”. Ben, am înmărmurit. Am rămas în picioare, vrând să spun mii de lucruri și neputând găsi un cuvânt. Ea mi-a spus apoi cum să fac ca să-i aduc știri de la tine și a fugit.

— Hettie! Dumnezeu s-o binecuvânteze! exclamă Ben cu însuflețire. Nu sunt deloc mirat. Era curajoasă încă de copilă. Acum, are șaisprezece ani. Și când te gândești că n-am mai văzut-o de doi ani...

Modoc se înapoie cu gălețile pline cu apă. Ben sfârșise de mâncat și când tovarășii lui se așezară la masa țărănească, el ieși să citească scrisoarea Hettiei. Se întinse la umbră și, cu degețele tremurânde, încercă să deschidă în grabă plicul, dar fără să-l rupă.

„Scumpul meu Ben,

Sunt grozav de grăbită și n-aș putea să scriu nici jumătate din ceea ce vreau; băiețașul a venit să-mi spună: «Te așteaptă Nevada afară, grăbește-te». Oh! Cât de mult aș fi dorit să fi fost tu!

Tata lipsește. S-a dus la Klamath Falls cu dl. Setter. Fac daraveri mari de vite. Sunt atât de mulți ranchmani săraci, care dau faliment în urma secetei. Cred că ar fi mult mai cinstit pentru tata, ca să ajute pe acești oameni de ispravă, în loc să se folosească de nenorocirea lor. Nu-mi place acest dl. Setter. Când te-oi vedea, am să-ți spun pentru ce.

Ben, de mult nu ți-am mai scris. Aproape un an. Am sfârșit cursurile. Tata ar fi voit să mă duc la liceu, dar mama are nevoie de mine acasă. Tata, dl. Blaine și mulți alții din vechii pioneri au agonisit averi mari de când guvernul a secat Tule Lake Nu știu dacă-i bine sau rău pentru noi. E plăcut într-un fel, dar e ceva care nu mai există. Știi că tata a fost totdeauna aspru; acum a ajuns pretențios. Asta mă sperie; dar trebuie să-ți spun că frații și surorile tale (afară de mine) sunt și ei așa. Aș voi să-ți scriu ce fac, dar trebuie să mai aștept. Și ajung la cel mai însemnat punct al scrisorii mele. Ben, mamei nu i-e bine. Nu-i nevoie să-ți ascund adevărul. Ea se prăpădește. Asta mă face să sufăr mult. Pe tine te iubea mai mult decât pe toți. Cred că asprimea tatei față de tine a zdrobit-o. Dar ea dorește din tot sufletul să te vadă. Bineînțeles, că ascultă de tata și nu cere ca să vii. Dar tu ai putea să-i faci o surpriză. Dragă Ben, dacă ai putea să-i dovedești măcar că nu-ți risipești viața - că toate mârșăviile pe care dl. Setter și alții le-au spus despre tine sunt minciuni - cred că s-ar mai îndrepta. Deci, cum vei avea scrisoarea asta, gonește călare până la ranch. Voi pândi sosirea ta, pe potecuță, pe înserate. Vei vedea-o o clipă pe mama și vom merge apoi amândoi în stufig,

unde o să putem vorbi mai mult.

Am să-ți spun atâtea lucruri, Ben, despre tot ce se petrece aici. Îți voi pune deasemenea, câteva întrebări. Dar tu și cunoști câteva înainte de mă vedea.

Nu vreau să închei fără a-ți spune un cuvânt despre Ina Blaine. S-a înapoiat de la pension. Mă temeam s-o întâlnesc? Dar e tot atât de fermecătoare ca altădată, când era logodnica jocurilor tale de copil și când eu vă săcâiam din această pricină. E nespus de drăguță. Anii de școală au făcut-o mai frumoasă. Am văzut-o de trei ori. Cred că ne vom împrieteni. Ina nu se sperie de bani și nu cred să-i placă petrecerile din oraș, ca familiei Blaine.

Ea își amintește de tine. Nu-i cunosc încă secretele, dar bănuiesc ce simte. Te iubește. Anii de școală n-au schimbat-o, dar ce progres! A și aflat flecărelile satului pe socoteala ta și m-a întrebat cu inima deschisă. I-am răspuns că nu-i nimic adevărat, că ai fost lăsat să alegi și că ai plecat. Ea vrea să te ajute și spune să lucrăm împreună. Era nespus de curioasă în ceea ce privește acel grozav cal sălbatic care te îndârjește că nu poți să-l prinzi.

Scumpe frate, mama, Ina Blaine și cu mine, nu ne putem înșela în privința ta. Și, dacă suntem atât de neliniștite de tine, tu ești dator să faci ceva. Ina o să fie cea mai bogată moștenitoare și cea mai bine văzută din toate satele și ranchurile din vale. Îți închipuiești tu că o să se poată schimba? Nu! Ben, tu trebuie să cucerești mai mult decât un cal sălbatic. Ai pe iubita din copilărie, Ina Blaine. Asta-i.

Trebuie să închei, dar e dureros. Să nu te împiedice nimic să vii. Sunt în stare să călăresc până la Forlorn River. Cu toată dragostea,

Hettie”.

Când Ben sfârși scrisoarea, vederea îi era tulbure și simți o strângere neplăcută în gâtlee, ca și o durere în deșertul

stomacului. Rămase fără să se miște, cu scrisoarea deschisă în mâini, privirea rătăcind dincolo de râul cenușiu până la munții tainici.

El nu-i vedea. Gândul lui era pironit pe scenele din copilărie, casa lui, mama lui, Lake-ului, școala din Hammell, drumul lung pe mlaștinile măturate de vânt în jurul Tule Lake-ului, școala din Hammell, drumul lung ce ducea de la ranchul părinților lui la acela al lui Blaine. Vedea fetișcana de patrusprezece ani, cu cozile lungi de păr castaniu pe spate, frumoasa ei pielită pe care nici chiar soarele de vară nu-l ardea și ochii ei negri catifeleți, atât de blânzi. Atunci imaginile acestea care îl umpleau de melancolie se îndepărtară ca să facă loc feței voinice a tatălui său, bărbat cu mușchi și voință de fier, ai cărui ochi cenușii străluceau ca soarele pe gheață și al cărui chip brăzdat spunea de o viață de muncă și de luptă.

A doua citire mai pătrunzătoare a scrisorii Hettiei aținti mintea lui Ben asupra celei mai neplăcute părți, aceea care privea pe mama lui.

Ce lovitură grozavă pentru el! Îl cuprinsesă remușcări crude. Fu o clipă dureroasă, dar scurtă, căci hotărârea lui fu luată pe loc. Îndoind scrisoarea, Ben intră în colibă.

— Modoc, du-te de-mi pune șeaua pe calul cenușiu, spuse scurt.

Indianul puse găleata și prosopul pe care le avea în mână și ieși repede. Nevada ridică ochii, cercetând pe Ben, cu o vie lumină de curiozitate.

— Știri proaste, dragă? întrebă el.

— Da, Hettie spune că mama se prăpădește... că trebuie să mă duc s-o văd, răspunse Ben, punându-și pintenii. Oricum ar fi, asta-mi face tare rău, dar să mi se spună că eu am zdrobit inima mamei, asta mă doare, asta...

Cu capul plecat, el se așează cu greutate pe pat și își trase cișmele.

— Ben, sunt vești proaste, dar nu privi lucrurile mai rele decât sunt, spuse Nevada, bătându-și tovarășul pe umăr. Mama ta nu-i bătrână. O să-și revie când te-o vedea. O să-i meargă mai bine. Nu te lăsa copleșit, Ben. Asta-i meteahna

ta, precum băutura e a mea. Să o sfârșim. Haide, fii bărbat!

— Pe Dumnezeuul meu, Nevada, tu ți-ai pus în cap ceva pe care și eu trebuie să mi-l vâr în cap, răspunse Ben.

Se sculă deodată și înălțându-și capul, strânse cu putere mâna lui Nevada:

— Voi încerca să nu mă frământ prea mult.

— Asta, n-ai s-o poți face, Ben, urmă Nevada. Când ești fără griji, nu faci doi bani. Și eu eram nepăsător, înainte de a veni în lagărul tău de lângă Forlorn River. Haide, curaj!

— Dacă aş avea cel puțin ceea ce crede Hettie, ceea ce crezi tu, murmură Ben, luptând ca să se stăpânească.

— Ben, de șase luni am simțit venind clipa asta, spuse Nevada care-și îmblânzi glasul, învârtindu-se ca o femeie în jurul lui. Nu știam încă ce o să fie. Dar Hettie mi-a dat să înțeleg. Îți spun că ne-a ieșit norocul în cale... S-ar putea ca să-l ucid pe Less Setter, într-una din zilele astea... Tu du-te să-ți vezi mama și sora. Redă-le încrederea în tine. Eu am la ce să mă gândesc în lipsa ta. Dar întoarce-te mâine noaptea.

— La ce te gândești atât de mult? Întrebă Ben curios.

— Ei bine, la California Red, răspunse Nevada, cu aerul cel mai serios. Acest vestit armăsar cu coama roșcovană, a iernat pe acolo sus la Mule Deer Lake.

— Nevada! strigă Ben, pe ton de imputare.

— E un fapt, afară dacă toți paznicii de vite nu m-au mințit. Și eu nu văd de ce m-ar fi mințit. Red e al dracului de frumos! Iarna e cel mai bun anotimp pentru prins caii. Am să-ți dovedesc.

— E prea târziu acum. Uite primăvara și vara care vin. Tu și cu Modoc, duceți-vă deci mâine până la Mule Deer Lake.

— Ne-am înțeles. Preget să-ți spun, Ben, dar e sigur că va fi mai mult de o echipă pe urmele lui Californian Red și de pe acum.

— De ce acum, mai curând decât iarna sau vara trecută?

— Ei bine, am auzit o mulțime de lucruri în saloane, răspunse Nevada. Unul din crescătorii proaspăt îmbogățiți – era Blaine – a oferit trei mii de dolari pentru Californian Red, în bună stare și bine dresat.

— Blaine! aruncă Ben mirat. E Hart Blaine Nu-i decât unul. E vecinul tatei... Trei mii de dolari e o avere. El era totuși atât de zgârcit, încât n-ar fi dat cuiva un măr din grădina lui.

— Asta te măgulește grozav, zise Nevada. Numai tu ai să-l prinzi pe Red!

— Eu nu mă gândesc la bani! Dar de ce dorește Blaine atât de mult acest cal?

— Spune-mi, rogu-te, care ranchman din California de Nord n-ar vrea să-l aibă pe Red gata dresat? Un cowboy mi-a spus că Less Setter oferă peste trei mii. Dar oamenii din Hammell cred că Blaine vrea armăsarul ca să-l dea de zestre fiicei sale.

Lucrul îi se păru lui Ben atât de ciudat, că-l pufni râsul. California Red, armăsarul acela sălbatic, atât de iute, pentru micuța Ina Blaine! Părea atât de caraghios. Și totuși Ina Blaine era singura ființă, căruia Ben i-ar fi îngăduit să aibe marele armăsar.

CAPITOLUL II

Honk! Honk! Honk! Țipetele ascuțite treziseră pe Ina Blaine. Ea deschise ochii și în odaia slab luminată de zorile cenușii și reci, nu-și dădu seama unde se află. Honk! Honk! Honk!

— Oh! Gâștele sălbatice, exclamă ea deodată veselă, sunt acasă... sunt acasă!

Ina rămase culcată, privind fereastra care se lumina.

Ina Blaine era a treia dintr-o familie de șapte copii, patru băieți și trei fete. Era cea mai iubită de tatăl ei, un fermier din Kansas, care emigrase în nordul Californiei și ocupase o mare întindere de pământ mlăștinos în jurul Tule Lake-ului. În vremea anotimpurilor umede pământul era inundat. Lucrase acolo, împreună cu alți pioneri isteți și averile lor fură atinse parcă de nuiua la Aladin când Tule Lake fu secăt de guvern.

Fu trimisă într-un liceu la Kansas înainte ca norocul să fi căzut asupra tatălui ei. Acesta avea un frate la Lawrence și Ina fu copilul lui alintat în timpul studiilor. O împrejurare după alta, în care intra și lipsa de bani și boala din familia unchiului, o împiedicaseră pe Ina să-și petreacă vacanța acasă, astfel că ea lipsi patru ani, în timpul cărora bogăția venise a lor săi.

— Vreau să văd partea caraghioasă din toate astea - și râdea vorbind singură - căci e într-adevăr caraghios. Tata e atât de înfumurat, de ceremonios. Mama își bate capul cu o mie de născociri. Archie face pe grozavul ca fiul cel mai în vârstă al regelui vitelor. Fred și Bob părăsesc lucrul fermei pentru gulere albe și pentru fetele din oraș. Kate e logodită cu un avocat din Klamath! Nu prea o înțeleg. Ei! Dar o să ne înțelegem, după ce vom fi făcut cunoștință... Dar Ben Ide? ... Nici o scrisoare din partea lui în acești ultimi ani. Mi s-a

spus că Ben a apucat căi greșite, dar n-am crezut-o niciodată. Era cam original, dar bun. Și-o mai fi amintit de mine?

Tânăra fată coborî și străbătu hall-ul mare care avea legătură cu vechea clădire. Tatăl ei făcuse greșeala să ridice o casă mare lângă cea veche, durată din pietre și trunchiuri de copac, dar aceasta arăta vădit că, cu tot rangul lui în lumea ranchmanilor, nu-și părăsise de tot modesta locuință. Își mai avea odaia sa și biroul. Adăugase o bucătărie sălii, care acum cu mesele lungi și cu băncile, fusese prefăcută în sufragerie pentru cowboy.

Înă aruncă o privire în această sală, care era goală acum și-și auzi mama vorbind în bucătărie; se grăbi ca s-o surprindă pe Miss Blaine care-l ajuta pe bucătar.

— Bună ziua, mamă. Unde sunt ceilalți? exclamă dânsa veselă.

— D-zeu să te binecuvânteze! M-ai speriat! zise mama, o femeie destul de voinică, cu părul cărunt. Nimeni nu s-a sculat, decât eu și tata.

— Așa? Și de ce mamă? Archie avea obiceiul să măture grajdurile și Kate să mulgă vacile, zise Ina râzând.

— N-o mai face acum, zise scurt Miss Blaine.

— Am să încerc cel puțin să mulg vacile.

— Ina, nu pentru asta te-a trimis tatăl la liceu, protestă mama ei cam alarmată.

— Dar și d-ta ai obiceiul să mulgi vacile și n-aș vrea să fiu altfel decât d-ta, zise cu blândețe Ina, sărutându-și mama.

— Tatăl tău are nădejdi mai mari pentru tine, Miss. Blaine. Cowboyi trebuie să vină să mănânce dintr-o clipă într-alta, zise dânsa. Ai face mai bine să pleci.

— De ce? Aș vrea să-i cunosc.

— Tatăl tău a spus că nu i-ar place să-i vadă roind în jurul tău.

— Zău? Și dacă asta mă distrează? zise Ina veselă. Te-ai măritat cu tata când era cowboy.

— Dar nu era acelaș lucru.

— Aș vrea să știu de ce?

— Draga mea, eu eram lăptăreasă la ferma Kansas unde

lucra Hart Blaine. Tu ești fata unui ranchman, care în curând o să fie milionar.

— Mamă, acest cuvânt e plin de făgăduieli, dar nu mă impresionează deloc, zise Ina cu seriozitate. Mă tem că tata și cu mine o să ne ciondănim.

— Dar, Ina, tu altădată erai cel mai ascultător copil.

— Am să fiu și acum, mamă, dar cu anumite condiții. Și ca să încep numai decât, fug, ca acei cowboy atât de interesanți să nu mă vadă, cel puțin de data asta.

Ea se retrase în salonul pe care-l vizitase în ajun. Se ghemui într-un jilț mare înaintea focului, după cum avea obiceiul să facă în copilărie și vroia să-și amintească de trecut, când năvăli Dall urmărit de Marvie. Vederea Inei întrerupse lupta. Dall era o fetiță de doisprezece ani încă sfioasă și neîndemânatică, Marvie un băiat drăguț, de 14 ani, cu părul de culoarea paiului și ochii albaștrii ca toții Blainii, afară de Ina.

Începu o convorbire, în care Dall puneă întrebări fără sfârșit asupra obiceiului Kansasului, orașelor, călătoriei, pe când Marvie stăruia ca sâmbătă Ina să primească să facă cu el o plimbare călare și să meargă la pescuit.

În clipa aceea, coborî sora ei mai mare, Katie.

— Mama zice să dați zor cu mâncarea, căci altfel o să întârziați de la școală, spuse ea.

Ina îi urmă în sufragerie, unde aștepta Mrs. Blaine. Era o odaie veselă și însorită, bine mobilată deși prea luxoasă pentru casa unui ranchman.

— Unde sunt tata și băieții? întrebă Ina așezându-se.

— Bob și Fred au mâncat devreme cu angajații, răspunse Mis. Blaine și adăugă ursuză: Câteodată tatăl tău mănâncă cu ei.

— Ina, avem o cabrioletă care ne duce la școală, înștiință Dall, cu o nuanță de înfumurare atât de vădită la ceilalți.

— Eu mă duceam pe jos, zise Ina, dar mărturisesc că drumul lung era destul de noroios iarna și plin de praf vara.

— Ah! Mie îmi place să călăresc, zise Marvie. Ascultă, Ina, Dad îmi lasă calul și cabrioleta în fiecare sâmbătă. Poimâine e sâmbătă.

— O să merg cu tine, răspunse tânăra fată. Și mie îmi place să călăresc. Dad are cai cu șea?

— Ia spune unde-ți sunt ochii? Întrebă băiatul. Pășunile sunt pline de cai. Tot așa în corral și în șură. Și cowboyi mi-au spus că ranchurile sunt pline. Tata e tovarăș cu un mare negustor de cai, Less Setter, care are echipe în tot ținutul. Eu am doi cai. Dall are un ponei. Bob și Fred au o droaie. Spune-i tatei că-l vrei pe California Red și o să vezi...

— Ce e California Red? Întrebă Ina cu interes. Un cowboy sau un cal?

— E un armăsar, un roib sălbatic, cel mai vioi și mai frumos din câte s-a auzit vorbindu-se. Roș ca focul. Ah! Ina, zău că mi-ar părea bine să-l capeți pe California Red.

— Ce să fac cu el Marvie? Aș vrea un cal domesticit, unul pe care să pot să-l înșeuez eu însumi... să-l călăresc, să-l răsfăț.

— Caii sălbatici ajung uneori cei mai domesticiți, cei mai blânzi când sunt bine dresați.

— Atunci, zise dânsa râzând, am să-i spun tatei că-l vreau pe California Red, ca să văd ce o să spună.

Kate întrerupse convorbirea ca să-i zorească pe copii să se pregătească pentru școală. Ina ieși cu ei și-i întovărăși, spre marea lor bucurie, până la capătul drumului.

Acest drum lung nu se schimbă. Ea recunoștea copacii, stâncile și tufișurile de pe marginea lui.

La înapoiere, descoperi apoi în depărtare silueta slabă a tatălui.

Cei câțiva cowboy care erau acolo o zăriră când trecu pe dinaintea lor și ivirea ei îi făcu să întrerupă lucrul.

— Ți-am mai spus-o, Setter, e un negoț care nu-mi place, repetă tatăl ei cu nerăbdare, când Ina se apropie.

Atunci omul de pe căruță se ridică repede și Blaine se întoarce să-și vadă fata.

— Hello, tată! zise dânsa veselă. Dau târcoale peste tot ca să văd ce ați făcut cu ranchul meu de la Tule Lake.

— Bună ziua, fetiço, răspunse dânsul.

Avea ochii cenușii, însă vioi, un nas coroiat ca un cioc de vultur și gură mare sub mustața cărunță.

— Ina, îți recomand pe unul din tovarășii mei, Less Setter, care vine din Nevada, urmă Blaine.

Și punând brațul în jurul umărului tinerei, o trase înainte spunând omului care era lângă el:

— Iată pe mica mea învățăță, care și-a sfârșit studiile.

— Sunt mândru că te întâlnesc, Miss Ina, zise Setter politicos, ducând mâna înmănușată la pălărie.

Ina îi mulțumi și, privind țintă pe străin, întâlni în obrazul lui cu barba blondă doi ochi cu pleoape grele, care păreau că vor s-o înghită. Setter nu părea tânăr, dar avea înfățișare de om voinic, arzătoare, foarte deosebită de oamenii pe care-i văzuse Ina până atunci. Chiar în acea clipă întâmplătoare, când n-o interesa deloc, îi făcu astfel de impresie, că ei îi pieri veselia. Se simți deodată foarte neîncrezătoare în tovarășul tatălui ei și trebui să-și dea silința să treacă peste această intuiție feminină.

Deodată, cuvintele lui Marvie în legătură cu discuția despre cai îi veni în minte și se agăță ușurată de acest subiect.

— Tată, zise dânsa, aș vrea un cal de călărie, zise dânsa cu vioiciune, întorcându-se către el.

— Fetițo, poți să ai o herghelie, zise dânsul. Avem o grămadă de cai de soi.

— Dar, tăticule, am visat totdeauna să am un cal într-adevăr minunat, urmă tânăra. Tăticule, vreau pe California Red.

— Ce? Acel armăsar sălbatic? zise Blaine uimit. Drace! Toate echipele de vânători de cai din cele trei state au și înghițit praf în urma lui...

— Oh! Trebuie să fie minunat! exclamă Ina tremurând la gândul, care la început nu fusese decât o glumă.

— Miss Ina, e într-adevăr un animal de neasemuit, se amestecă Setter. L-am văzut odată, acum doi ani. Un animal de soi, cu mădulele subțiri, roșu ca focul, o coamă de flăcări. Și nu-i un omorător de cai, ca atâția armăsari. Cei mai mulți dintre călăreți și vânători cred că, odată domesticit, o să fie foarte blând. Așa că, cu făgăduiala tatălui d-tale... Sunt martor, Blaine, pentru cuvântul d-tale,

bagă de seamă.

— California Red e al tău, Ina, dacă va putea fi prins, răspunse tatăl ei.

— Poate să fie prins, cred, zise Setter dus pe gânduri. Nu sunt decât puține echipe după el. Adică se dau drept vânători de cai, dar e un pretext ca să fure vitele și caii. Hall și șleahta lui lucrează acum lângă Silver Meadow. Ceilalți vânători, care sunt pe urmele lui Red, sunt băieții lui Ide și tovarășii lui. Ei fac daraveri mai mulți sau mai puțin curate, dar sunt încredințat că Ide vrea să pună neapărat mâna pe Red.

— Ide? Întrerupse Ina. Vrei să spui Bea Ide?

— Da, zise Setter.

— Minți, Ben Ide nu-i un hoț de cai, exclamă dânsa deodată.

— Hai, fetițo, fii liniștită, o întrerupe tatăl. Ai lipsit mult timp. S-au întâmplat multe lucruri altora ca și nouă. Tot atât de mult rău ca și bine!

— Tată, zise dânsa, silindu-se să-și stăpânească furia care o cuprinsese, aveți dovezi că Ben Ide a săvârșit acele fapte necinstite pe care i le imputați?

— Fetițo, sunt o seamă de trăncăneli, răspunse tatăl. Puțin după plecarea ta de acasă, Ben își petrecea timpul în munți, căci era nebun după caii sălbatici. Amos Ide, dacă îți amintești, era om aspru; desigur își iubea fiul, cum te iubesc și eu. Totuși, nu izbuti să-l stăpânească. Avură o ultimă ceartă și Ben plecă să trăiască după bunul lui plac. Nu l-am mai întâlnit de atunci, dar alții l-au văzut. Mama lui se stinge de mâhnire și când te duci la ei, numele lui Ben nu-i rostit. În ultimii ani am dus vite până în văile și ținutul de lângă Forlorn River. Acolo s-a așezat el. Și au dispărut un mare număr de vite și cai. Atunci s-au povestit multe despre Ben, dar nu pot spune că s-a dovedit ceva.

— Nu-i greu să se pună pe socoteala cuiva aceste furturi într-un ținut încă pe jumătate sălbatic, răspunse cu răceală Setter. Vitele, care lipsesc tatălui d-tale sau altor ranchmani, nu mai sunt niciodată regăsite. Asta înseamnă că sunt duse după munți până în Nevada, sau hăt departe

de-a lungul lanțurilor de munți.

— O pricină mai mult ca să crezi că un tânăr de familie bună, altădată vecinul nostru și... unul din prietenii noștri, nu poate fi învinuit că este un...

Fiindcă Ina se opri, neputând să rostească cuvântul, Setter scutură scrumul țigării și ridică asupra tinerii fete ochii săi spălăciți cu privirea de nepătruns.

— Cunoști oamenii după aceia cu care se întovărășesc, zise dânsul. Tânărul Ide trăiește alături de un indian Modoc, un vântură-țară și un cowboy alungat din Nevada ca hoț de cai.

— Tată, ceea ce a spus Mr. Setter nu mi se pare drept, zise dânsa. Aceasta îmi face și mai limpede amintirea lui Ben Ide. Nu cred ca Ben să fi furat ceva, chiar pentru ca să-și scape viața. Cum s-ar fi putut schimba băiatul ăsta în așa puțini ani?

Atunci spuse hotărâtă tovarășului tatălui ei:

— D-le Setter, dacă-mi amintesc de Ben Ide, va trebui să dovedești ce ai spus. Am să-l văd fără îndoială și am să-i comunic ce-ai spus.

— Ce zici? Întrebă Blaine cu nerăbdare. E aproape o jignire pentru Setter. N-o să alergi după băiatul ăsta, nu vreau să te văd că-i vorbești.

— Credeam dimpotrivă, că ai să mă duci să-l văd... de aceea eu...

— Fata mea, te-ai întors cu idei caraghioase, zise Blaine. Dacă asta ai învățat la școală, îmi pare tare rău că te-am trimis acolo.

— Tată, eu am felul meu de a gândi, zise Ina tulburată.

— Ei bine! N-ai nevoie să te gândești să-i vezi pe Ben Ide. Asta e tot ce am de spus.

— Dragă tată, o să-l văd negreșit pe Ben Ide, zise Ina.

— Du-te acasă, îi porunci cu asprime Blaine.

Ina plecă repede, cu fruntea sus, obrazul arzând și trecând pe lângă cowboy îi privi fără să plece ochii. Îl auzi pe Setter spunând: „E neînfrică, mititica! Hart, cu ea o să ai de furcă”.

— De ce ai supărat-o în legătură cu tânărul Ide? Întrebă

Blaine înfuriat. Mi se pare că ești foarte pornit pe chestia asta și că repeți toate trăncănelile pe care le auzi.

Ina nu mai auzi urmarea. Când fu departe, se strecură de-a curmezișul unei bariere și se întoarse spre tufiș. Se așează sub un pin mare amintindu-și toată convorbirea. Ar fi vrut să se căiască, că fusese atât de bănuitoare față de un om atât de legat de tatăl ei și să-i pară rău de conflictul care urmasese; dar nu era câtuși de puțin necăjită.

— Dacă e adevărat, bâlbâi dânsa, eu, într-un fel sau altul, am să-l ajut pe Ben să devină iar ce a fost.

CAPITOLUL III

Ina luă o gustare numai cu maică-sa, Kate fiind plecată la Hammel cu Mrs. Blaine și se arată plină de dragoste și însuflețire.

— Mamă, vorbește-mi de familia Ide, ceru Ina în mijlocul multor altor întrebări.

— Oh! Blainii și Idii nu mai sunt vecinii de altădată, răspunse Mrs. Blaine, dusă pe gânduri și asta din vina tatălui tău. Amos Ide a agonisit avere, dar aceasta nu l-a schimbat. Îi părem pretențioși. Mrs. Ide se arată foarte rece de câțiva ani. Mergea regulat la biserică, dar de când pastorul a propovăduit despre copilul-minune, nu mai merge. N-am fost la ei de un veac. Dar am văzut-o pe Hettie. A crescut. Fred îi făcea ochi dulci.

— E vânători de cai, zic cowboyl.

— Un fel de surghiunit, nu-i așa? urmă Ina.

— Se povestește că Amos Ide a propus lui Ben să aleagă între îngrijirea ogoarelor și viața liberă în munți. Ben a preferat să plece de acasă.

Ina se simți mai împlănită după această convorbire. Se hotărî să cerceteze singură și să se ducă într-o zi la Mrs. Ide și Hettie. Dar odată ce-i veni acest gând nu mai avu răgaz. Își petrecu începutul după amiezii desfăcându-și geamantanele și împodobindu-și odaia după gustul ei. Când sfârși, se hotărî să meargă chiar în după amiaza aceia în vizita plănuită.

Ajunse la ferma Ide. Aceiași barieră veche. Totul se potrivea cu vechile ei amintiri. Se aștepta chiar să-l vadă pe Rever, câinele lui Ben, sărind în întâmpinarea ei.

Dar Rever nu veni. Ina trecu poarta și fără să șovăie o luă pe drumul ce ducea în spatele casei. Trecu poarta principală și bătu la ușă. Aceasta se deschise numaidecât;

se ivi o tânără cu obrazul plăcut, cu ochii albaștrii și părul încârlionțat. Ea privi o clipă pe vizitatoare.

— Hettie, nu mă recunoști? Întrebă Ina.

— Da și... nu... oftă tânăra al cărei obraz se luminează.

— Sunt Ina Blaine.

— Oh! De bună seamă. Știam că ești d-ta, dar ești atât de... schimbată și drăguță, zise Hettie cu o fermecătoare stânjeneală. Am auzit că te-ai întors. Sunt fericită să te văd. Intră. Mama e aici.

— Hettie, ai crescut uimitor, mai mult decât Dall sau Marvie, zise Ina intrând în marea bucătărie luminoasă. Și pot să-ți întorc complimentul.

— Îți mulțumesc, zise Hettie roșindu-se. Ai avut totdeauna obiceiul să spui lucruri plăcute, Ina. Intră. O s-o vezi pe mama.

Apoi o conduse într-un salon mare.

— Mamă, înștiința Hettie pe femeia cu obrazul trist și blând care stătea lângă masă, iat-o pe Ina Blaine care vine să ne vadă, tocmai a doua zi după sosirea ei.

— Mrs. Ide, nădăjduiesc că vă amintiți de mine, zise tânăra.

— Ina Blaine, exclamă bătrâna cu glasul tremurând ușor și grăbindu-se să-și pună ochelarii. Desigur că-mi amintesc. Numele d-tale mi-e tot atât de obișnuit ca cel al Hettiei. Vasăzică, d-ta ești, Ina. Nu te-aș fi recunoscut. Îți urez bun venit la Tule Lake, draga mea. Drăgălășenia de a fi venit să ne vezi te caracterizează. Le-am spus aseară, că n-o să te schimbi niciodată.

— Ba da, m-am schimbat, am crescut, Mrs. Ide, răspunse Ina luând mâna ce-i se întindea și, lăsându-se cuprinsă de un cald imbold, sărută obrazul bătrân, zbârcit. Dar sunt fericită că sunt acasă, iar eu... eu am de gând să rămân așa cum am fost altădată.

— Desigur că da, răspunse Mrs. Ide. Cu toate că acum ești d-ră. Vino și povestește-mi ce-i cu d-ta.

Ina nu întâlnise niciodată ascultători atât de binevoitori. Ea vorbi un ceas și sfârși cu sosirea la ea acasă.

— Îmi face plăcere să te ascult, murmură Mrs. Ide.

Nădăjduiesc că schimbările întâmplare la noi n-o să te facă nefericită și mă rog pentru asta.

— N-o să fiu nenorocită, zise Ina cu înfocare; mărturisesc că mi-ar fi plăcut să găsesc casa și pe ai mei așa cum i-am părăsit. Dar... am să încerc să fiu ca ceilalți.

— Ai să vii să ne vezi câteodată? se interesă cu sinceritate Mrs. Ide.

— O să vin ca și altădată, zise Ina cu dragoste.

— Tatălui d-tale n-o să-i placă asta. E aspru, tot atât de aspru ca Amos Ide în anumite împrejurări.

— Am și avut o hărțuială... și am fost învinsă.

— Mamă, Ina e tot atât de curagioasă, ca atunci când se certa cu Ben, zise deodată Hettie cu glas tare.

Nu era o aluzie fericită, căci bătrâna păru că se întristează deodată. Inei îi păru rău că Hettie pomenise de Ben și simți că trebuie să spuie ceva despre asta, dar șovăi.

— Da, îmi amintesc bine de Ben și de certurile noastre, ca și de celelalte, zise dânsa cu simplitate. Ar fi plăcut... să vorbim de timpul trecut, dar să lăsăm pentru altădată asta. Pe curând Mrs. Ide, o să vin să vă văd adesea... Hettie, vrei să mă petreci puțin? Trebuie să-l întâlnesc pe Marvie și Dall.

— Cu plăcere, răspunse Hettie.

Odată ieșită din casă, Ina se simți stânjenită, cum trebuie să fie și Hettie și abia la capătul drumului găsi mijlocul să facă pe sora lui Ben să vorbească. Întorcându-se deodată spre ea, îi spuse pe neașteptate:

— Acum vorbește-mi de Ben.

Hettie se îngălbeni și ochii îi se umeziră.

— Ai auzit ceva? întrebă dânsa cu glas răgușit.

— Clevetiri, zise repede Ina. Nu cred un cuvânt, Hettie, spune-mi adevărul.

— Ce bine-mi pare că te aud vorbind astfel! exclamă Hettie, apucând mâinile tinerei. Nu sunt prea multe de spus despre Ben. Era nebun după libertate și cai sălbatici. Era mai tare decât el. Tata l-a gonit de acasă și a făcut din el un surghiunit. Mama a fost atât de mâhnită... și eu de asemeni. S-au spus tot felul de minciuni despre fratele meu

și de când a venit Setter la Tule Lake e și mai rău.

— Ah! Acest Setter nu-mi place deloc. A spus grozăvii despre un prieten al lui Ben, un cowboy venit din Nevada.

— Îl urăsc, Ina, izbucni Hettie cu o roșeață întunecată în obraz. Aș putea să-ți spun de ce și asta afară de minciunile lui despre Ben.

— Nu-i nevoie, Hettie. Acest om e un mincinos... Nu-l cred pe Ben în stare să fure... *Nu pot s-o cred!*

— Vai! El n-are de partea lui decât pe mama și pe mine. Tata nici nu vrea să audă despre el... Atâta tămbălău pentru că unui băiat îi plac caii! Mă îmbolnăvesc, când mă gândesc la asta.

— Ei bine, Hettie, suntem de aceeași părere, urmă Ina liniștită. Acum nu mai mă întrebi: ce să facem? Dar cum să facem?

— Trebuie să-l scăpăm cu orice preț, pe Ben, până ce n-a să fie prea târziu, zise Ina, roșind.

— Trebuie? D-ta și cu mine? Întrebă Hettie, cu glas încet în care se ghicea mirarea.

— Da, d-ta ești sora lui, iar eu... tovarășa de joacă; desigur singurele prietene, afară de acel cowboy Nevada... Hettie, m-am gândit la acel cowboy de care Setter spune că e hoț de cai. Eu cred că e un tovarăș bun pentru Ben. Era singur și părăsit. Poate că și lui îi plac caii. Hettie, trebuie să-i vedem pe acești băieți, mai ales pe Ben și, dacă trebuie, să mergem călare până la Forlorn River.

— Am să mă duc, cu toate că tata ar fi în stare să mă omoare dacă ar ști, zise Hettie, înspăimântată.

— Să așteptăm puțin. Poate să se întâmple ceva. Putem să trimitem o scrisoare lui Ben. Poate că a auzit și el de întoarcerea mea și vrea să mă vadă.

— Dorește, Ina, dar n-o să poată veni, chiar dacă îi trimiți o scrisoare, zise Hettie cu mâhnire.

— Bietul Ben! Ce ghinion grozav. Hai, uite capătul drumului și-l zăresc pe Marvie care coboară drumul. O să te revăd curând, Hettie. Până atunci, amintește-ți că suntem unite printr-un complot.

— Oh! Ina, aș vrea să te strâng în brațe, exclamă Hettie

cu glas pătimaș.

— Ei bine, fă-o.

Dar tânăra se și întorsese și cobora drumul alergând.

Veni sâmbăta. Ina și-o petrecu cu Marvie în aer liber, o frumoasă și lungă zi de primăvară.

Înnoptase, când se întoarseră cu trăsura pe drumul ranchului. Ina se simțea obosită, dar ciudat de fericită. Totuși, sora ei Kate o primi cu o observație neplăcută despre dezordinea îmbrăcămintei și tatăl încruntă sprâncenele, zărindu-l pe Marvie. Ea se grăbi să facă baie, să-și schimbe vestmintele și coborî repede la masă. Cineva desigur că potolise entuziasmul tânărului care povestea cum își petrecuse ziua, dar Ina simți că nimic n-ar fi putut să nimicească amintirea pe care o păstra, nici să-i răpească bucuria. Începu să vorbească veselă despre aventurile ei: fugise, se cățăraseră, pe când Marvie pescuia și ea l-a ajutat să scoată din apă un pește mare care se zbătea.

— Ei bine, zise tatăl, cred că a fost plăcut. Dar acum ești domnișoară. Marvie ar fi putut să facă ceva mai bun decât să te ducă la Forlorn River.

— Am fost numai la gura râului, deasupra Hammell-ului, protestă tânărul, dar nu dincolo de coline.

— De ce nu dincolo de coline? Întrebă Ina cu vioiciune. Vreau să merg peste tot călare. Sâmbăta viitoare o să mergem până la lac.

Mr. Blaine se ridicase, cu o tuse de care Ina își reamintea foarte bine.

— Destul Marvie. O să faci din soră-ta o adevărată desfrânată, zise dânsul cu asprime. Sâmbăta viitoare, n-o să ai nici cal, nici trăsură.

— Dar, tată, Ina nu poate să meargă atât de departe, protestă Marvie, roșindu-se.

— E cineva care o s-o ducă pe Ina cu mașina.

— Ah! Ah! Bănuiesc că e acel tip Servell McAdam, zise Marvie cu scârbă.

— Servell McAdam? Cine-i ăsta? Întrebă Ina, cercetând cu privirea când pe Marvie, când pe tată-său.

— Băiatul a ghicit de data asta, zise Mr. Blaine râzând. Am uitat să-ți vorbesc de Servell. E un tânăr frumos din Klamath. Tatăl său mi-e prieten. Are cele trei prăvălii. O să-l vezi în curând pe Servell. L-am poftit pe duminică la masă.

— O să-mi facă plăcere, desigur, zise Ina pe un ton firesc și cu ochii la Marvie. Băiatul nu părea să aibe aceiași plăcere.

După masă, când fură singure în salon cu Dall, Ina îi ceru câteva deslușiri despre acel tânăr care avea să vină duminică.

— E un orășean, răspuse Marvie. Un fel de filfizon, care face fasoane.

— Nu-ți place?

— N-am motive pentru asta, dar te desfid să mă vezi vreodată că merg cu el la pescuit.

— Sunt lămurită. Dar, zise Ina, gândindu-se, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe tata poftind tineri la masă, duminica...

— Ina, eu am auzit ceva, dar să nu spui că o știi de la mine, murmură Marvie, uitându-se pe furiș în jurul lui. Știe și Dall, căci era cu mine.

— Mă faci într-adevăr curioasă, zise Ina serioasă.

— L-am auzit vorbind pe tata lângă șura cu Mr. McAdam. Vorbeau despre o chestie importantă. Acest Mr. McAdam e tatăl lui Servell, care vine duminică. E grozav de bogat. Are mai multe prăvălii. El și cu tata sunt pe cale să uneltească ceva și e vorba de tine.

— Marvie! Ce tot îndrugi? exclamă Ina uimită.

— Întreab-o pe Dall, răspuse băiatul.

— L-am auzit pe tata spunând că dacă Servell ți-ar face ochi dulci și l-ai place numaidecât, ar fi minunat, răspuse Dall, ai cărei ochi străluceau la gândul că destăinuia ceva însemnat.

— Ai spus-o cuiva? întrebă Ina.

— I-am spus mamei și a auzit și Kate. Mama era foarte stânjenită, cum e totdeauna. Kate ne-a trimis la plimbare în bucătărie. Era întăritată. Iubitul Katei, care e în oraș, e prietenul lui Servell McAdam.

— Te rog să nu mai spui nimănui.

— Îți făgăduiesc, răspunse Marvie, ridicând asupra surorii sale ochii plini de dragoste. Dar Ina, dacă îl lași pe acest tip să vină aici și să-ți facă curte, eu... eu n-am să te mai iau niciodată la pescuit.

— Nu-ți face sânge rău, Marvie... O să mai mergem împreună la pescuit, când vei vrea să mă iei.

Duminică dimineața, când intrară în biserică, tatăl luându-și un aer înțepat, mama silindu-se să fie la înălțimea rolului și Kate îngâmfată ca un păun, Ina își dădu seama, că erau, mai ales ea, ținta multor priviri. Acest fapt n-o stânjeni, dar o împiedică să-și dea frâu liber curiozității. Ea ședea între Marvie și Dall.

Dall se gândea că Ina face senzație. Când toată lumea îngenunchie, după predică, pentru rugăciune, Marvie se aplecă către ea și murmură:

— Servell McAdam e tocmai în față, lângă iubitul Katei. Ce pereche de gogomani!

Ina își ascunse obrazul, rugându-l încet pe Marvie și prin semne să tacă.

După ce slujba se sfârși Ina fu înconjurată de toate vechile cunoștințe. Mulți îi făcură o primire călduroasă, dar ea auzi totuși șoptindu-se unele cuvinte acre-dulci.

Ridicarea tatălui ei în lumea de la Tule Lake, stârnise – vedea ea bine – pizma și disprețul multora.

Îi fu recomandat logodnicul Katei, bărbat mai în vârstă, al cărui nume nu-l putu desluși. Însoțitorul lui, un tânăr blond cu mustață încârlionțată și cu ochii albaștrii galeși, era Mr. Servell McAdam. Purta mănuși și avea baston. Desigur îi se părea ceva foarte plăcut să fie recomandat Inei; dar nu vru să se dea gol și urechea ascuțită a Inei nu putu să prindă nici un cuvânt care să dovedească plăcerea acestei întâlniri.

Lumea se împrăstie încetul cu încetul. Mr. McAdam se ținea scai de Ina, care făcu semn lui Marvie să stea lângă dânsa.

— Sunt poftit la dvs., zise dânsul. Vrei să mergi cu mine

ca să-ți arăt un cal de trap iute și sprinten.

— Mulțumesc, Mister McAdam, zise Ina, mi-e frică de caii iuți. Am să mă înapoiez cu părinții mei.

Tânărul păru jignit. Ina salută și se îndepărtă cu Marvie, care-i strângea mâna. Se cocoțară amândoi pe scaunul pe care ședea Dall. Mr. Blaine, care dezlegase caii de la barieră, se urcă la rându-i și-și văzu fata.

— Servell nu te-a rugat să mergi cu el? întrebă dânsul.

— Ba da, răspunse Ina.

— Atunci, ce cauți aici?

— Tăticule, îmi place mai bine să mă întorc acasă cu Marvie și Dall, răspunse tânăra.

În fața celorlalți copii, tatăl își stăpâni un răspuns mai aspru. Ina îl văzu ridicând din umeri și-l auzi murmurând printre dinți. Ea rămase tăcută în tot timpul drumului.

Masa îmbelșugată ținu mult. Lui Marvie i se dădu o însărcinare care ținu un ceas, iar Dall fu trimisă în odaia ei. Kate se plimba cu logodnicul, iar Mr. și Mrs. Blaine, fără să se scuze, o lăsară pe Ina singură cu musafirul. Ea înțelese că totul fusese pus la cale și simți mai mult milă decât furie. Era o copilărie și nu prea de duh. Atunci se hotărî să înveselească pe acest tânăr atât de vrednic ca să fie alesul ei și începu prin a fi drăguța, dar Mr. McAdam o întrerupse cerându-i să facă o plimbare cu mașina. Când văzu că ea nu-i de aceeași părere, spuse că duminica lua totdeauna o d-ră cu el la plimbare.

— Te înțeleg, răspunse Ina. E foarte drăguț din partea d-tale. Nu-i târziu și mai ai încă timp s-o faci.

El o privi cu gura căscată, ca și când făcea parte dintr-un neam necunoscut și când înțelese în cele din urmă că ea îl trimitea cu drăgălășenie să alerge după alta, nu-și putu stăpâni nemulțumirea.

— Voiam să te duc la Lakerveile. Spusesem unor prieteni că vin să te iau. Ei bine, nu-i nimic, atâta pagubă, o să mergem duminica viitoare, zise dânsul.

Nici nu-i trecu prin gând, că Ina n-ar fi putut primi nici atunci.

Convorbirea se însuflețește iarăși și el o întreabă despre viața de la liceu și de rudele ei din Kansas. Pentru dânsa era un subiect plăcut; dar curând își dădu seama că un singur lucru îl interesa pe Mr. McAdam: să știe cu ce fel de tineri se întâlnise. Atunci ea aduse convorbirea chiar despre el. Lucrul era ușor și ea nu mai trebui decât să asculte.

Servell era samsar. Multe prăvălii, nu da pe datorie, afaceri mari, ceasuri lungi de lucru și lefuri mici pentru slujbași, despre toate aceste lucruri vorbea cu iuțeală. Timpul liber îl pierdea cu caii aprigi, îngrijirea persoanei sale și cu fetele drăguțe. Nu-i plăcea viața în aer liber.

— Să mergem să ne plimbăm puțin în curte, zise Ina ridicându-se.

Cum să scape de acest pisălog? Ei cercetară corralii, șurele și șoproanele, caii; Mr. McAdam găsea la toate cusururi. Nu putea suferi viața de fermier.

— Ai să fii mulțumită să trăiești la Klamath Falls, zise dânsul, cuprins parcă de o inspirație neașteptată.

— Într-adevăr! murmură Ina, înăbușindu-și un hohot de râs. Numai dacă mi-ar veni Marvie în ajutor, zise dânsa.

Supărarea tinerei ajunse la culme când McAdam, descoperind tufișul cu copaci mari din spatele casei, vroia să meargă într-acolo.

La o adică, ajungea sentimental. Ina se lăsă dusă acolo, dar îi se părea că săvârșește un fel de pangărire. Acolo, Servell îi luă mâna pe care încercase de două ori s-o atingă cu sfială.

— Mister McAdam, cred că înțeleg, zise dânsa, dar d-ta nu mă înțelegi. N-am obiceiul să las pe nimeni să-mi apuce mâna.

— Dar... ce-i așa de rău asta?

— Nu, într-adevăr, dar nu-mi place.

— Aș putea să-ți spun că nu ești prea șireată, dar nu vreau, zise dânsul jignit.

— Și atunci?

— Apoi de, n-o să mă faci să cred că ești o mironosiță, după atâția ani petrecuți la școală cu o mulțime de Tomi, Dicki și Harry. Apoi, e un început prost pentru noi, dacă

trebuie să fii... dacă suntem... dacă lucrurile sunt...

Privirea serioasă și întrebătoare a Inei îl făcu să se oprească deodată.

— Mister McAdam, ești greșit, zise Ina. Noi – dacă vrei să înțelegi prin asta d-ta și cu mine – n-am făcut nici un fel de început. Hai să ne întoarcem acasă.

El o întovărăși îmbufnat. Ina îi dădu foarte repede prilejul să-și ia rămas bun și să plece.

Numaidecât Ina își ceru scuze și se întoarse în odaia ei.

Un ceas de gândire îi potoli furia și scârba. Ea nu știa de fapt, în care scop se purta tatăl ei astfel. Când musafirii plecară, ea îi zise:

— Tată, de ce m-ai lăsat singură cu Mr. McAdam?

— Dar, răspunse Mr. Blaine, când ea repetă întrebarea, Servell venise să te vadă.

— Dar nu-l cunoșteam și nu i-am cerut acest lucru.

— Asta n-are nici o importanță. Eu i-am cerut să vină.

— De ce? urmă Ina, dându-și seama că liniștea ei energetică nu-i plăcea.

— Servell e un tânăr elegant. Tatăl său mi-e prieten și poate să mi-l fac tovarăș. Mi-am închipuit că tu și Servell o să vă îndrăgostiți.

— Îți mulțumesc. Asta îmi lămurește purtarea lui Mr. McAdam. I se pare că mi-a căzut cu tronc.

În acea clipă, Marvie izbucni într-un hohot de râs.

— Taci din gură și pleacă, porunci Mr. Blaine.

Apoi întorcându-se spre fata lui care se roșise, urmă:

— Ina, nu tăgăduiesc că i-am spus lui Servell că o să-ți placă.

— Îmi pare rău. Dar nu-mi place nici de frică.

— Asta e prea de tot. Dar cred că o să-ți placă când o să-l cunoști mai bine.

— Nu prea cred, zise Ina.

— Tatăl lui Servell și cu mine avem o mare afacere, zise Mr. Blaine, râsuflând cu greutate, ținând în sus cu mâinile sale mari cuțitul și furculița. Sunt oameni foarte înfumurați, foarte puternici. Dacă l-ai bruftuit pe Servell, asta o să-mi pricinuiască neajunsuri.

— Nu vreau să-l bruftuiesc nici pe el, nici pe unul din prietenii sau tovarășii d-tale, reluă Ina. O să fiu totdeauna politicoasă cu ei, dar nu vreau să mă mai lași singură cu Mr. Servell sau cu oricare alt băiat.

— Tată, Ina e vrăjită încă de Ben Ide, întrerupse Kate cu răutate.

Inei îi năvăli tot sângele în obraz.

— Ar trebui să fii măgulită de purtarea lui Servell McAdam cu tine, zise Kate cu ochii scânteietori.

— Ascultă, Kate, nu sunt atât de încântată ca tine de complimentele unuia din oraș, reluă Ina, scoasă din fire. Se pare că-i atragem mult de când ne-am îmbogățit.

La aceste cuvinte, Mrs. Blaine izbucni în lacrimi, ceea ce avu ca urmare să oprească cearta familiei.

În acea seară Ina se așeză lângă fereastra din odaia ei întunecată. Amintirile copilăriei și tinereței îi năvăleau în minte. Ben Ide! Zărea înalții munți negri după care era Forlorn River și, aplecându-și capul pe pervazul ferestrei, plânse.

CAPITOLUL IV

Ben încăleacă pe calul lui sur și străbătu Forlorn River, îndreptându-se spre Nord, plin de gânduri neliniștitoare. Socotise timpul ca să ajungă la Hammel târziu după amiază; dar calul era iute și, cuprins de căințele sale zadarnice și de dorințele fără nădejde, Uită să-l mâne încet.

Ajunse la Hammel mult înaintea ceasului pe care-l hotărâse și după ce legă calul la bariera din fața marelui magazin Ketcham, intră. Îi părea bine că-și plătise datoriile. Primirea lui Ketcham fu destul de prietenoasă și asta-i făcu plăcere.

Pe când vorbea cu el, interesându-se de noutăți, Strobel, șeriful ținutului, intră în salon. Ben îl cunoștea bine și știa ce trebuie să creadă despre acest ofițer cu fața slabă și ochii mici care clipeau.

— Ce mai faci? răspunse Strobel la bună ziua tui Ben. Nu te-am văzut de cel puțin un an. Ce-i cu d-ta?

Vroia să răspundă, când Strobel urmă, coborând glasul:

— Ei bine! Ben, trebuie să-ți mărturisesc că se povestesc multe lucruri ciudate despre d-ta...

Și șeriful îi spuse unele chiar foarte neplăcute.

— Charlie, sunt minciuni nerușinate, zise Ben cu însuflețire. Mă cunoști din copilărie. Nu-mi cere să-mi dau osteneala să mă apăr.

— Ben, te încredințez că n-am crezut niciodată toate astea, când a fost vorba de d-ta, urmă Strobel. Dar tovarășii d-tale? Acel Modoc avea nume rău înainte de a fi cu d-ta. Și Less Setter jură că Nevada era, în alt ținut, hoț, bătauș și țintaș de frunte la carabină.

— Știam despre Modoc, zise Ben serios, dar știu tot atât de puțin ca și d-ta despre trecutul lui Nevada. De când sunt împreună cu mine, s-au purtat bine, Charlie. N-ar fi putut să facă nimic necinstit, fără ca să-i descopăr eu. De altfel,

vreau să sfârșesc cu toate aceste clevetiri.

— Ben, sunt grozav de fericit că te aud vorbind astfel, răspunse șeriful. Am fost totdeauna de partea tatălui d-tale, până când a dat de o mină de aur. Cred că a fost prea aspru cu d-ta. Acum, nu te aprinde prea mult, dar să știi că poți să te bizui pe Charlie Strobel.

— Crede-mă că sunt foarte mândru de asta, Charlie, răspunse Ben cu un zâmbet fericit.

— Nu pomeni nimănui despre toate astea. Am multe necazuri de câțva timp; nu pot să pun mâna pe o șleahță de hoți, acolo în munți și am poruncă să-i arestez. Tatăl d-tale și Hart Blaine fac parte din consiliu. Știi ce înseamnă asta. Acum, Ben, vino la biroul meu și o să te pui să juri ca delegat, în taină, bineînțeles. Ai să fii cu ochii în patru, în munți și dacă ai să găsești inși care dau de bănuț, înhață-i pe loc.

— Mulțumesc de încredere, Charlie; nu vreau să mă leg, dar am să deschid ochii și am să-ți fac semn cât mai repede.

— Ne-am înțeles. Îmi faci un mare serviciu.

— O clipă, Charlie, adaugă Ben, când șeriful îi întinse mâna. Cine e Less Setter?

— Drace! Să fiu al naibii dacă știu, zise Strobel gânditor. A venit de la răsărit; vorbește frumos. Face afaceri mari cu vite, cai. Acum e prieten bun cu Hart Blaine.

— Da, zise Ben, gândindu-se la rândul lui. Totuși, Charlie, am să-ți spun ceva confidențial: supraveghează-l pe Less Setter și încearcă să afli ce ascund afacerile lui. Asta nu poate pricinui nici un neajuns și poate că o să ai surprize.

Se despărțiră la ușă, Strobel mergând cu pași greoi și dus pe gânduri. Ben, căzut într-o visare adâncă, se duse să-și ia calul. Când se apropie de barieră, văzu înaintea prăvăliei o trăsurică pe două roți. Pe când dezlega calul și se pregătea să sară pe șea, își aminti că n-avea chibrituri și, ținând calul de căpăstru, se îndreptă spre trepte.

O tânără în albastru sărise ușor din trăsurică. El ridică ochii. Era Ina Blaine, subțirică, care se oprise și-și pironea marii săi ochi negri asupra lui.

— Ben Ide! Nu mă recunoști? Întrebă tânăra.

Bucuria, imputarea blajină, cei se citea în ochi, îl treziră din turburare.

— Ina! zise dânsul, strângând mâna pe care i-o întindea.

— Oh! Ben, cât de mult te-ai schimbat! exclamă dânsa. Iată-te bărbat! Îi cercetă obrazul cu oarecare neliniște în ochii negri. Dar te-am recunoscut. Ești sănătos? Totul merge cum trebuie?

— Totul mergea într-adevăr bine acum un minut, răspunse dânsul.

— Oh! Dragul de Ben! Totdeauna același, zise dânsa veselă și roși.

O stinghereală îi cuprinsese pe amândoi. Ben încercă să i se împotrivească.

— Ești uimitoare, Ina. Nădăjduiesc că întoarcerea d-tale acasă te-a bucurat mult.

— Da și nu... Aș avea să-ți spun atâtea lucruri... Nu putem vorbi aici; dar când ne revedem?

— D-ta trebuie să spui, Ina, răspunse dânsul, privind-o drept în ochi.

Ea privi în depărtare, șovăitoare și fericită se întoarse spre el:

— Trebuie s-o întâlnesc pe sora d-tale la 8 seara, pe drumul dintre casă și șosea. Nu vii?

— Într-adevăr, diseară o s-o văd pe Hettie și pe mama. Dar mă tem că te primejduiești mult venind să mă întâlnești.

— De ce Ben?

— Lumea o să flecărească dacă ne-o vedea împreună. Atunci, tatăl d-tale...

— Îmi plac primejdiile. Spune-mi că vii cu Hettie la întâlnire.

— Dacă într-adevăr... dorești... da... am să vin, răspunse dânsul, apăsând pe acest ultim cuvânt.

— Mulțumesc. La revedere până la opt, zise Ina depărtându-se.

Ben urcă treptele și intră în prăvălie. Nu-și mai amintea pentru ce venise acolo. Era cam amețit.

— Tânărul McAdam era în trăsurica familiei Blaine, lămuri în taină Ketcham, ca și când ar fi așteptat ca Ben să vorbească.

— Nu l-am văzut... McAdam? Cine-i ăsta?

— Tatăl său e mare negustor din Klamath, fiul mare crai. Acum face curte Inei. Se spune, că Hart Blaine ar vrea să-l aibă de ginere.

Ben plecă repede de tot. Respingea cu dispreț toate aceste bârfeli, dar asta nu-l împiedica să fie jignit. Își aminti atunci ce-i spusese Nevada de McAdam.

Amurgul se lăsase asupra ținutului Tule Lake, când el o luă pe drumul, unde pe vremea copilăriei alerga desculț.

Își reaminti toată tinerețea, în amintiri fugare. Ce mult trecuse, ce departe! Nimic din toate astea n-o să se mai întoarcă. Era un izgonit care se strecura pe furiș în casă, în lipsa tatălui. Îl cuprinseră rușinea și furia. Greșeala nu era numai a lui.

Când ajunse aproape de poartă, o tânără abia deslușită în noapte, se apropie pe furiș.

— Ben! strigă dânsa încet.

— Da, iată-mă, răspunse dânsul încet.

Ea i se aruncă în brațe și-l strânse foarte tare, plângând. El îi înapoie sărutările. Cât era de mare, de femeie acum, de voinică. El nu-i mai recunoștea decât glasul.

— Ei bine, Hettie? murmură dânsul, adânc mișcat.

— Oh! Ben, sunt atât de fericită că te văd, răspunse. Cât ești de mare! E frumos din partea ta, că ai venit să ne vezi numaidecât. Asta o datorez lui Nevada al tău. E băiat bun. Să intrăm repede în casă ca s-o vezi pe mama. E singură. Dar ar putea să vină cineva. O să-ți vorbesc după aceea. Nădăjduiesc că surpriza n-o să facă rău bieteii mame. Simte atât de mult nevoia să te vadă! Vino. Încet, faci zgomot cu pintenii.

Hettie deschise ușa. Bucătăria era goală. El se strecură în urma ei. Bogăția nouă a tatălui nu schimbase nimic acolo. Tic-tacul vechiului ceasornic îl gătui aproape. Tot așa bătuse când frățioru-său Jude era în agonie. Trecuseră atâția ani de atunci!

Hettie se întoarce spre el în lumină, cu obrazul palid, ochi strălucitori și cu o rugămintă pe buze.

— Mamă! chemă Hettie cu glas înăbușit. Iată pe cineva care vine să te vadă.

— Bine, copila mea, poștește-l înăuntru, răspunse cu bunătate mama din salon.

— Nu, ești rugată să vii aici, răspunse Hettie.

Fu o clipă de tăcere. Inima lui Ben bătea în acelaș timp cu ceasornicul. Hettie înaintă spre ușa salonului. Ben auzi zgomotul unui scaun dat la o parte, apoi pași înceți ca a unei bolnave. O umbră străbătu lumina odăii. Atunci el văzu trăsăturile mamei și tot zbuciumul ce-i cuprinsese sufletul se potoli.

— Mamă! strigă dânsul, neputând să mai păstreze tăcerea. Din două sărituri fu lângă cercul de lumină al lămpii. Mamă-sa îl recunoscuse. Durerea, îngrijorarea, bătrânețea zugrăvite pe obrazul ei păreau că au pierit ca prin farmec.

— Ben! Fiul meu! Oh! Copilul meu! exclamă dânsa, strângându-l din toate puterile în brațe.

Puțin mai târziu, Hettie îl duse în curte unde luna arunca pete de lumină și umbre. Merșeră până la zăbrele.

— Să așteptăm aici. Poate o să vină cineva, pe care de asemeni dorești să-l vezi, zise Hettie atrăgându-l pe o bancă în întuneric. Oh! Ben! Rugăciunile mele au fost împlinite. Știam că mama avea nevoie să te vadă și să audă din gura ta că toate acele povești care se spun nu sunt decât minciuni. Tu ai convins-o. Acum e altă femeie; acum totul o să meargă bine și tata o să sfârșească prin a-și da seama de adevăr.

— Hm! Mi-e teamă că n-o să mă ierte niciodată.

— Nu-l cunoști bine. Dacă izbutești în afacerile tale, o să-și schimbe părerea. Tatei îi plac munca, izbânda, banii. Prea mult chiar. Ascultă, mi-e să nu uit. Trebuie să-ți spun numaidecât că tata și Mr. Setter au de gând să cumpere niște pământuri acolo în partea lui Forlorn River. Bagă de seamă, Ben. Dacă e o afacere bună, folosește-te și tu.

— Nevada e de aceeași părere, zise Ben. Avem fiecare

câte o bucată de pământ și mai putem să cumpărăm trei. Câți acri sunt în de cinci ori o sută șaizeci?

— Prostule! 800 de acri, e foarte simplu.

— Drace! O cifră grozavă. Ei bine! Am să încerc. Măine iscălesc contractul. Moore și Sims s-au săturat de seceta asta care nu se mai sfârșește. Vor să vândă repede și bine. Dar n-am mulți bani puși deoparte; asta poate să mă ruineze.

— Asta o să te facă bogat, zise Hettie cu energie. Fă așa încât afacerea să fie încheiată când o să vină tata și Mr. Setter să cumpere. Aș vrea să le văd mutra... Ben, ți-am scris că Mr. Setter nu-mi place. Mai întâi a și încercat să fie prea... intim cu mine.

— Iată încă ceva împotriva lui, mormăi tânărul.

— E mai de osândit pentru câte a flecărit despre tine. Omul ăsta parcă e o reptilă. Dar tata ține mult la el și dânsul nu face decât una cu Mr. Blaine.

— Nu te necăji când e vorba de Setter, dar fă în așa fel ca să nu te afli în calea lui. Mă gândesc că mulți o să aibă surprize la anul. Dar acum după ce te-am văzut, o să-mi vie și mai greu că te pierd pentru mult timp.

— Dar n-o să mă pierzi, zise Hettie, strângându-i brațul. Oh! M-am aliat cu tine și am pe cineva care să mă ajute. Nu vă pierdem noi din vedere, pe tine și pe Nevada.

— Noi? Și cine e cealaltă?

— Ina Blaine, murmură Hettie.

— Crezi?... zise Ben neîncredător. Dar tresărise. Era prea mult, tot ce se întâmpla de 24 de ceasuri! Și cum rămase uimit, Hettie urmă: Așteaptă s-o vezi pe Ina.

— Ina? Dar am văzut-o! Am întâlnit-o azi la Hammell. Mi-a cerut să vină s-o întâlnesc iar, când va veni să te vadă.

— Nu, nu se poate! Ce noroc! Nu vezi că totul merge strună?

— Asta nu dovedește nimic decât că Ina e tot atât de fermecătoare și bună. Cu toate că a auzit vorbind de decăderea mea, ea își primejduiește numele bun ca să arate că are încă încredere în vechiul ei prieten.

— Prietenul ei! Își bătu joc Hettie. Tu și Ina vă iubiți, asta

e lămurit. Te încredințez că ea te iubește, Ben... o știa mai bine ca oricine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune prostii! zise Ben înfuriat.

— Și tu parcă n-o iubești? întrebă soră-sa fără să se tulbure.

— S-o iubesc! Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată, reluă Ben cu glas răgușit. Nu... nu, desigur că nu. Cum aș îndrăzni oare? Eu, un biet vânător de cai, gonit de familie, făcut de ocară și înfierat ca un surghiunit sau un hoț!

— Taci din gură, iat-o... murmură tânăra. Marvie e cu ea. E de-ai noștri, Ben, te adoră! Vorbește Inei cum i-ai vorbit mamei...

Și, ridicându-se, ea alergă pe drum în întâmpinarea celor două umbre care se apropiau. Ben rămase fără să se miște, cuprins de mii de sentimente contradictorii și, tremurând când văzu în lumina lunii silueta aceea înaltă și subțire...

Era ea, cu capul descoperit, cu părul ridicat de vânt. Cât era de frumoasă!... Pe când Hettie luă cu dânsa pe băiat, Ina străbătu fășia de lumină care o lumina și înaintă încet în întuneric, întinzând mâinile. Se izbi de bancă.

— Ben! murmură dânsa gâfâind.

— Ina!

— Mă temeam că ai plecat... Am întârziat.

Se așează lângă el, aplecându-se ca să-l privească, cu ochii încă neobișnuiți cu întunericul.

— Hettie mi-a spus că ți-ai văzut mama, Ben. Sunt atât de mulțumită, că-mi vine să plâng... Ai liniștit-o, nu-i așa?

— Da, murmură dânsul.

— Ia-i dovedit că toate acele clevetiri despre d-ta sunt mincinoase, ca ai rămas acelaș om cinstit și i-ai făgăduit că în cele din urmă, tatăl d-tale, care s-a arătat atât de aspru, o să aibă prilej să fie mândru de fiul său.

— Da, Ina. Dar dacă ai ști cât sunt de slab și nehotărât... Mă tem că i-am făgăduit mai mult decât o să pot să țin.

— Prietene, pentru mama și Hettie care te iubesc atâta, trebuie să ajungi acolo; dar nimeni nu crede mai mult decât mine în d-ta...

— Ina! Nu m-ai spune astfel de lucruri... bâlbâi Ben. Ce poți să știi despre mine după atâția ani de lipsă?

— Inima d-tale s-a schimbat?

— Nu, slavă Domnului! Nu, murmură dânsul, plecând capul.

— Ai făcut cuiva vreun rău, de când ai plecat de acasă?

— Nu, zise dânsul, numai mamei, neascultând-o. Dar, înțelege-mă, Ina, nu puteam să lucrez la fermă; voiam să fiu un cowboy, un călăreț... Tata, încercând să-mi nimicească pornirea pentru viața în aer liber, n-a făcut decât să mi-o sporească.

Și el începu să povestească în fraze scurte și mișcătoare, viața sa liberă și singuratică la Forlorn River. Apoi vorbi de prietenii săi credincioși, tovarășii muți: caii sălbatici galopând printre coline, de frumusețea lui California Red, care fuge ca o flacăra printre bălăriile înalte.

— Ben, dacă tatăl d-tale ar fi înțelegător, ar recunoaște că sunt multe de făcut în acel ținut pe care-l iubești atâta, zise Ina cu seriozitate și te-ar ajuta. Dar ar trebuie să izbutești fără el, prietene, căci el e tot atât de aspru ca și lava de acolo și n-o să cedeze decât învins de evidență. Tata e și mai încăpățânat decât al d-tale. Averele i-a sucit capul și am găsit totul schimbat la noi. De când m-am întors, m-am și certat cu tata din cauza unui anume Less Setter care te-a învinovățit că furi cai. I-am zis că nu e adevărat și că o să trebuie să-și dovedească spusele.

— Cum, Ina, îmi iei astfel apărarea și încă față de tatăl d-tale? exclamă Ben, mișcat până în fundul sufletului.

— Da, Ben, a fost cea dintâi hărțuială. Am mai avut multe de atunci cu ai mei, mai ale cu soră-mea, Kate. Nu ne înțelegem deloc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai astfel de neplăceri acasă! Ah! Toți fermierii aceștia îmbogățiți, ce ticăloșie! Dar Hart Blaine o să vrea desigur să te mărite cu unul din tovarășii lui ca Setter, sau... prostul ăla de McAdam de care mi s-a vorbit...

— Oh! Ben! Îți închipui o singură clipă măcar că aș face-o? zise Ina ridicându-se jignită.

— Nu, nu... Iartă-mă, Ina... De când am plecat, am trăit o viață atât de aspră, aproape sălbatică, dar crede-mă că nu te-am uitat.

— Bietul meu prieten, te înțeleg, zise dânsa cu blândețe serioasă. Ai suferit mult, pentru că ești mândru, dar caută să vezi lucrurile așa cum sunt.

— Cum, Ina, nu te înțeleg. Nu sunt decât un biet prost... Eu nu sunt decât un simplu vânător de cai, iar d-ta ești fata unui fermier bogat. Astfel văd eu lucrurile și ar fi mai bine...

Ea se ridică deodată, stând înaintea lui, cu fața luminată de o rază de lună care străbătea prin frunziș; puse mâinile pe umerii tânărului și-l privi cu atâta dragoste, că acesta se pregătea să deschidă larg brațele, când Hettie se ivi deodată gâfâind:

— Ben, se întoarce tata cu trăsura... Trebuie să mă duc în casă. Rămas bun. Trimite-l pe Nevada să ia scrisorile... Bună seara, Ina. D-ta și Marvie strecurați-vă spre câmp...

Ben se ridică iute și, pe când soră-sa fugea spre casă, băiatul veni la el.

— Hello, Marvie! Ai grija ca tata să nu-ți vadă sora aici, murmură dânsul. Și când vii la Forlorn River să pescuiești cu mine?

— În curând. Îți făgăduiesc.

Ben auzi copitele cailor lovind pământul și aproape numai decât glasul tatălui său. Se înfioră. Ina sta lângă el, liniștită și palidă ea și când n-ar fi pe lume tați răi.

— Ina, nici nu știi cât bine mi-ai făcut! Mi-ai redat încrederea în mine. Am să încerc să ajung... acolo. Adio, Ina.

— Nu... nu adio, Ben... în curând!

Strânse mâna pe care ea i-o întinsese și fugi de la ranchul tatălui său ca un hoț urmărit.

Puțin după miezul nopții ajunse acasă, își duse calul în corral și se îndreptă cu pas greu spre coliba sa.

Nevada și Modoc nu se întorseseră încă din excursie. Ben știa că n-o să poată dormi. Simțea nevoia să puie orânduială în gândurile lui, după o zi atât de plină de emoții... Se simțea schimbat.

Mai întâi nu-și mai ura tatăl și începea să întrezărească puțința de a-i cuceri stima.

Apoi, se simțea împăcat cu maică-sa și cu Hettie. Ce n-ar face ca să înlăture mâhnirea pe care le-o pricinuisese! Și toate acestea se întâmplaseră datorită amestecului Inei. Ce loc o să aibă în viața lui!... Cât de mult o iubea!...

CAPITOLUL V

Somnul zbuciumat al lui Ben fu întrerupt la răsăritului soarelui de un tropăit pe pragul colibeii.

Nevada și Modoc se întoarseră.

— Pe cuvântul meu! Mai e încă în pat, zise primul intrând.

Ben îl privi pe cowboy mâniat.

— Am chef să te bat, strigă dânsul.

— Dar, dragul meu, ce-am făcut? întrebă Nevada.

— M-ai trezit, strigă Ben Ide.

— Ei, drace! Cred că era și timpul. Aveai vise atât de plăcute? reluă cowboyul râzând:

— Vise? Nu, dar uitam...

— Ce ai făcut în oraș?

— Ah! Nu-i bine să te duci la oraș; e îngrozitor când te întorci.

— Cum ai găsit-o pe mama, bine? întrebă Nevada.

— Destul de bine. Mai bine decât nădăjduiam. I-a făcut atât de multă plăcere că m-a văzut!

— Desigur. Și cum îi merge Hettiei? reluă repede cowboyul. E schimbată, nu?

— Ah! Ori că e schimbată! Nu puteam să mă obișnuiesc s-o văd atât de mare. Cât era de mulțumită! Și, cu voie bună și plină de încredere!

— E caraghios, nu-i așa? zise Nevada cu glas tărăgănat. Apoi, l-ai întâlnit pe bătrânul tău tată?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nici pe cineva care te socotește hoț?

— Dar l-am văzut pe șeriful Strobel și ne-am împrietenit.

— Foarte bine! Atunci, de ce aceste gemete?

La aceste cuvinte Ben Ide lăsă capul în jos, cufundat în gânduri neplăcute.

— Pot să pun rămașag că ți-ai văzut buna prietenă,

exclamă Nevada, ca și când ar fi înțeles deodată.

— Ce?... bâlbâi Ben tresărind.

— Iubita d-tale din copilărie, cum o numește Hettie. Acea d-ră care s-a întors de la liceu și care face un milion de dolari, aceea pe care cowboyi o numesc perla ranchului Tule Lake.

— Tăcere! Sau îți dau cu ceva în cap! strigă Ben.

— Dumnezeule! Merge prost! zise Nevada. Dar dacă mă gonești, cine o să-ți aranjeze această chestiune de dragoste?

— Nevada, e îngrozitor să te aud vorbind cu... atâta sânge rece... ca și când...

— Dar, dragul meu, trăiești în lună și trebuie să vezi limpede lucrurile. Mărturisește că ai văzut-o pe Ina Blaine?

— Da și asta îmi face rău...

— Ah? Ea cel puțin nu-i schimbată, ca ceilalți din familia Blaine?

Ben se ridică, încurajat deodată, ca să povestească ce i se întâmplase.

— Cred că ești îndrăgostit, dragă, spuse Nevada.

— Așa cred și eu, oftă Ben.

După această destăinuire, Nevada se purtă într-un chip cu care Ben nu era obișnuit.

— Haide, scoală-te, copilule mare, zise dânsul cu răceală și ochii luminați de o scânteie nu se mai adresau tovarășului său. Avem de lucru. Lasă toate aceste slăbiciuni... Poți să-ți iubești prietena după cum merită și să-ți zdrobești inima pentru ea, asta o să te facă om. Ideea mea se încheagă din ce în ce. Avem să jucăm o partidă mare, Ben Ide, cu tot ce avem, cu dragostea și cu viața. Îl cunosc pe Setter. A făcut desigur o intrigă și a te bârfi pe tine face parte din planul său. Setter nu vrea pe nimeni care să-i stea în cale.

— Află, dragul meu, că am și altceva contra lui...

Nevada se aplecă, cu urechea ațintită.

— Ah! Și anume ce?

— Mă tem să-ți spun...

— Dar, deoarece ai început, spune-mi.

— Hettie mi-a mărturisit că Setter a fost prea... intim cu ea...

În aceiaș clipă Ben se simți apucat de o mână de fier și ridicat deasupra patului. Nevada îl privea cu ochi grozavi.

— Spune, ești sigur? întrebă dânsul cu glas șuierător.

— Da. Poți s-o crezi pe soră-mea. Ea nu mi-a dat amănunte și mi-a spus numai că a vrut să-și îngăduie oarecari familiarități față de ea.

— Am să-lucid! exclamă Nevada, lăsându-l pe Ben atât de fără veste încât acesta recăzu deodată pe pat.

— Eu sunt mai supărat decât îți închipui, Nevada, dar nu-i o pricină ca să-l omori. Liniștește-te, dragă. Mi-ar părea foarte rău să intri la închisoare pentru soră mea.

— N-o să mai fii de părerea asta când o să-l cunoști pe Less Setter cum îl cunosc eu, reluă Nevada sălbatic. Să mâncăm. Avem o grămadă de lucruri de făcut, dragă.

Ben se simți înflăcărat de patima și energia tovarășului său.

— Dar toate planurile noastre de deunăzi? zise dânsul. Trebuie să cumpărăm pământurile Simsilor și pe acelea ale vecinilor, să prindem alți cai și câte și mai câte. Dar nu mi-ai spus ce ai găsit d-ta și Modoc.

— Ei bine, nu vreau să te văd încălecând calul d-tale cel mai sălbatic și să ne lași nouă toată munca, zise Nevada fără să se grăbească.

— Nu mai ai încredere în mine?

— Oh! Când cineva e îndrăgostit, nu mai poți să te bizui pe el.

— Nevada, eu cred că și d-ta ești îndrăgostit de soră-mea. Nu mai ești acelaș.

Obrazul lui Nevada se înroși și se opri din lucru că să se uite la Ben cu privire pătrunzătoare. Mâna lui slabă tremura.

— Și să zicem ca aș fi îndrăgostit de Hettie? întrebă dânsul.

— Păi! Uite. E tot atât de limpede ca și nasul d-tale.

— Dragă, eu nu sunt vrednic să șterg praful de pe micuții pantofi ai Hettiei. Ți-o spun. Dar m-am schimbat de când

am întâlnit-o.

— Nevada, eu nu cred că ai fost vreodată prea rău. Și cât despre mine, ți-aș încredința sora. I-am spus-o.

— Ce i-ai spus... Dumnezeu! exclamă Nevada cu glas tremurător. Și ce a răspuns?

— Hettie s-a făcut roșie ca un trandafir, zise Ben râzând. Mi-a răspuns: „Dar, Ben, eu n-am decât 16 ani!” Nevada, fără îndoială că-i plăci surorii mele. În familia noastră suntem cam originali, dar când iubim, iubim pe veci. Nu mai e nevoie să-ți spun că tata te va goni cu ciomagul de la ranch, dacă te-ar găsi dând târcoale pe acolo.

— Destul. Îmi plac oamenii de felul d-tale. Ben Ide îți datorez mai mult decât ți-aș putea plăti vreodată.

— Nu ne mai datorăm nimic, Nevada.

— În privința asta, nu sunt de părerea d-tale. Dar dacă privești bine lucrurile, iată-ne doi nenorociți vânători de cai, alungați de familia lor și destul de nebuni ca să iubească pe fetele a doi dintre cei mai bogați și încăpățânați ranchmani din California de Nord. Mărturisește, că e totuși caraghios, aproape tot atât de caraghios ca și când ai primi în pântec loviturile de copite ale unei mârțoage.

— Poate să pară caraghios altora, mai ales unor caraghioși ca acel McAdam, dar nu pentru noi. E măreț, e grozav și o să fie poate scăparea noastră.

— Ah! Iată că începi să ai bun simț!... Și acum gata cu pălăvrăgeala. Să ne strângem mâinile, Ben. Să ne împlinim făgăduielile, pe Dumnezeu, ori dacă nu, o să murim. Câți cai ai la pășune, pe fluviu?

— Patruzeci. Dar de ce?

— Cât fac?

— Nu vreau să-i vând...

— O să-i vinzi. O să trebuie. Care e prețul lor la Klamath?

— O sută de dolari de cap, poate mai mult.

— Bine. Așa îmi ziceam și eu, dar nu eram sigur. Acum, Ben, spune-mi câte din aceste capete vrei să lași să plece.

— Nici unul! exclamă tânărul.

— Haide, haide, liniștește-te. Ascultă: e întâia carte pe care o joci în partida începută pentru Ina Blaine.

— Ne-am înțeles, Nevada. Câți cai îți trebuie? reluă el, ca și când cuvintele i-ar fi fost smulse.

— Treizeci de capete. Acestea fac 3000 de dolari, destul ca să cumpăr cele trei pământuri. L-am văzut ieri pe Sims și l-am întrebat dacă vrea să vândă. Credea că glumesc. Ar da aproape 160 acri numai ca să scape de acolo. Le are de trei ani și suntem la al șaselea an de secetă. E sărăcit, ca și vecinii lui. Fără îndoială că Less Setter a pus ochii pe aceste pământuri. El cumpără pentru Hart Blaine, dar ar vrea să le aibă pe câteva sute de dolari. Mi s-a spus la Hammel că Blaine a cumpărat, aproape pe nimic, douăsprezece ranchuri în împrejurimi.

— E foarte greu pentru micii ranchmani. Care au sărăcit în urma unei secete atât de lungi.

— Blaine și-a pierdut capul, de când s-a pomenit deodată bogat. E ca un cowboy beat cu buzunarele pline de bani. Și nu uita că e vrăjit de Less Setter.

— Totuși... e greu! oftă Ben. Hai să sfârșim repede această afacere de cai, afară numai dacă nu-mi dorești moartea. Treizeci din cei mai buni cai ai mei! Îmi mai rămân zece. Zece! Pe care să-i păstrez?

— Lasă-mă să-i aleg pentru d-ta, zise Nevada râzând batjocoritor.

— Ah! Dar nu. Iată: Gray și Knockey, firește, Jupiter, Brushy, Modoc Black, Gander sunt cei șase la care țin mult. Aș muri mai curând de foame, decât să mă despart de ei. Acum trebuie să aleg între Sandy și Bers, Simple Simon și Blue Boy...

— Oh! Ben, n-o să șovăi pentru Sandy. Iubesc acest animal. Mi l-ai dat, dar...

— Atunci ia-l pe Sandy numaidecât, exclamă Ben sălbatic, umblând ca un turbat prin odăiță. Vezi și d-ta cât e de greu.

— Da, da... Dar nu fii prost. Păstrează-ți pe cei ce-ți sunt mai dragi, eu pe ai mei, asta face poate doisprezece. E destul. O să prindem altă herghelie și cine știe, dacă o să putem - iartă-mă dragă - dar când o să-l prindem pe California Red o să-l îndrăgești tot atât de mult și o să vrei

să-l păstrezi?

— N-o să-l păstrez niciodată. O să i-l dau Inei în taină și o să-l vând tatălui ei. Pun rămășag că asta o să-l măgulească.

— Oh! Aș vrea și eu s-o zăresc pe tânăra aceea! Hai să ne punem lucrurile pe cai și să zburăm până la pășune că să sfârșim povestea.

Ben și Nevada încălecau și plecau în goană spre drumul de lângă fluviu.

Niciodată nu i se potrivise lui Forlorn River mai bine numele: un râu sărac, cu apă stătută.

— Încă o lună ca asta, zise Nevada și râul n-o să mai fie decât o mocirlă. E adevărat noroc, Ben, că am găsit acest izvor.

Ben descoperise un izvor de apă rece și limpede, cu o cantitate însemnată.

— Iată de ce ne putem face jocul, zise Nevada. Acest izvoraș prețuiește cât o mină de aur.

— Socotesc că ni s-a întors norocul, zise Ben liniștit. Într-adevăr, am uitat de această plească.

— Ah! Ah! Acum am să despart caii. Du-te la poarta țarcului. Am să-ți las aici preferații și pe cei doi ai mei.

Cele trei pământuri, pe care Nevada și Ben vroiau să le cumpere, cuprindeau întreg bazinul numit Mule Deer Fiat. Ben, nu trecuse pe acolo de un an. Ce schimbare îngrozitoare!

Cei doi oameni se îndreptară spre o colibă făcută din trunchiuri de copaci unde se oprise Modoc cu caii încărcăți. Acolo locuia Sims, un cowboy ajuns ranchman. Părea istovit. El și tot ceea ce îl înconjura arăta nenorocirea vremurilor grele.

— Descălecați și intrați, zise dânsul prietenos. Unde mergeți cu această frumoasă herghelie? Dar cum faceți, că aveți cai atât de iuți?

— Nevada, lasă-mă să vorbesc, zise Ben, văzând că tovarășul său face pe grozavul. Sims, am venit aici să-ți cumpărăm pământul. D-ta și cu tovarășii d-tale vreți să vindeți?

— Mai întrebi! răspunse ranchmanul. Dar, spune, nu

vorbești serios, nu-i așa?

— Ba da. Nevada și cu mine vrem să încercăm, zise Ben sincer. Care e cel din urmă preț?

— Ascultă... opt sute de dolari ar fi prea mult? răspunse Sims șovăind.

— E prea puțin, reluă Ben. Îți dau o mie. Adu-i repede pe Moore și Nagel. Am treizeci de cai acolo, în corralul vostru. Poți să-i vinzi mâine la Klamath cu câte 100 de dolari. Și dacă știi să-i vinzi, poți să capeți două sute. Ce zici?

— Pe cuvântul meu că primesc, exclamă Sims și am să spun că ești un băiat de ispravă, Ben Ide.

Afacerea fu încheiată, tovarășii lui Sims fiind cel puțin tot atât de nerăbdători ca și el. Pe la amiază erau gata de plecare spre Klamath Falls.

Ben observase purtarea ciudată a lui Sims, care părea în acelaș timp încântat și îngrijorat. S-ar fi zis că i-a dat ceva prin cap. În cele din urmă Moore sosi cu toată familia într-un care mare.

— Uite-i pe acești nenorociți, observă Nevada plin de milă. Soția lui Moore plânge de bucurie. Le-ai făcut mult bine.

Caii fură scoși din corral și îndreptați spre nord, când Sims chemă pe Ben și, aplecat pe șea, îi spuse încet:

— Ide, când am să vând partea mea de cai și am să fiu cu hârtiile în regulă cu d-ta, o să mă duc în ținutul grâului, spre Washington. Nu spune nimănui ce ți-am destăinuit.

— De ce? întrebă Ben uimit de purtarea lui Sims și de destăinuirea lui.

— Ai să poți face aici crescătorie mare de vite, urmă dânsul.

— Da, mai târziu.

— Ascultă. Ai fost cinstit cu mine; vreau și eu să fiu la fel cu d-ta. Dacă-ți încredințez ceva, jură-mi că ai să taci.

Ben întinse mâna, pe care Sims o strânse cu putere.

— Ei bine! Uite despre ce-i vorba. Am fost silit să mă întovărășesc cu acea șleahță de hoți de vite, care se ascunde după Silver Meadow. Trebuia să-o fac, căci altfel muream de foame. Cineva, pe care n-ai putea să-l bănuiești

vreodată, un mare negustor de vite, sprijină această ceată. Sunt convins, i-am supravegheat. Acum, iată părerea mea: nu te întovărăși cu nimeni și n-avea încredere în nici unul din acești negustori și ranchmani. Ai grijă să nu lași nici o vită aici, până ce hoții vor fi dispărut. Și apoi... supraveghează și d-ta...

După aceste cuvinte, Sims dădu pinteni calului și porni în goană, lăsându-l pe Ben năucit.

— Ce ți-a spus Sims? întrebă Nevada apropiindu-se.

— Nu pot să-ți spun, Nevada, dar sunt lucruri îngrozitoare... zise Ben încă impresionat.

— Ah! Ah! Ei bine, dragă, tot ce știu e că am pus mâna pe 480 de acri din cel mai bun pământ al ținutului și, dacă vrei să mă asculți, să-l lăsăm câțva timp păraginit.

— Felicitările mele, ai pătrundere, zise Ben cuprins de admirație pentru istețimea cowboyului.

— Pentru noi creșterea vitelor trebuie să fie o chestie deosebită. Ceea ce ne interesează, e întâi să prindem, să creștem și să vindem cai. Când o să străbatem moșia, o să știm ce avem de făcut. Și ca să începem, putem să mergem mâine până la câmpurile de lavă și peșterile de gheață. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ți spun că Modoc a descoperit alaltăieri o mare herghelie de cai sălbatici care se îndrepta spre peșteri.

— E adevărat? urlă Ben, grozav de ațâțat.

— Caii s-au săturat să bea apă mocirloasă când au un izvor limpede și proaspăt. Modoc îmi povestea, în legătură cu aceasta, cum prindea tribul lui vite.

— Ce noroc! Ai știut asta când m-ai îndemnat să vând caii?

— Desigur!

— Modoc l-a văzut pe California Red?

— Nu, dar eu l-am văzut, zise Nevada.

— Bine, nu mai trebuie să ne gândim la el acum. O să-l prindem când zăpada o să-l gonească de pe coline. Asta ne lasă vreme să lucrăm.

— Hai, începi să ai puțin bun simț. La drum!

Nu trebuia mare pătrundere ca să-ți dai seama că

afacerea era minunată: peste 400 de acri de pământ întins, un pământ cenușiu foarte roditor într-un anotimp cu ploaie normală; apoi toată întinderea lui Mule Deer Lake, care era acum un îngrozitor bazin galben.

Beri și Nevada, ajunseră în ținutul sălbatic. Nici un zgomot, nici o vietate. Din toate părțile, din copacii morți cădea o ploaie de ace.

Modoc îi duse în curând în ținutul peșterilor. Cuprindeau desigur gheață de unde curgea o apă limpede. Își înălțară corturi. Modoc plecă pe jos să vadă dacă poate să dea de urmele cailor sălbatici.

Pe povârnișurile Canyonului creștea iarbă ofilită în destulă cantitate ca să-i hrănească. Ben simțea crescând în el încrederea în noua lui stea; văzu că nu se înșelase când Indianul se întoarse.

— Sunt lucruri bune! exclamă dânsul într-un suflet. Am găsit vechea peșteră a Modocilor... urme... apa... o să facem o capcană... o să prindem mulți cai...

CAPITOLUL VI

Indianul îi duse în afară de pădure, pe lavă, care era acum tare ca oțelul și acoperită cu mii de puncte.

În cele din urmă, Modoc se opri lângă copacii și tufișurile care mărgineau o largă scoborâre de teren, cam cât un acru, adâncă și înfățișând un minunat corral natural. Ochiul deprins al lui Ben găsi repede drumul îngust și umblat în panta repede și care se lărgea pe măsură ce coborârea era mai ușoară. Ducea într-un fel de sală uriașă.

— Iată ceva de porunceală, exclamă Nevada.

— Așa e la poalele acestei peșteri, zise Ben.

— Da, răspunse indianul. O gaură mare plină de apă acoperită cu gheață. Nevada, suntem, bogați! Să cercetăm intrarea – pe urmă o să ne dăm părerea.

Ben auzise pe indian cum aveau obiceiul Modocii să pândească noaptea lângă această văgăună, caii care coborau să se adape. Atunci fugeau să închidă repede drumul îngust. Această capcană era foarte simplă. Cercetând intrarea ei, lui Ben îi fu aproape rușine de o vânătoare, atât de ușoară. Totuși, erau două greutăți: una că aici caii nu veneau decât în anotimpurile foarte secetoase; iar a doua că, odată închiși în acea scobitură, ar fi fost greu săi scoți fără, să le faci vreun rău. Dar asta n-avea de ce să sperie vânătorii încercați. Ben știa cum să umble cu caii, iar Nevada arunca lațul ca nimeni altul.

Modoc se depărtase și începuse. Să doboare copacii tineri. La rândul lor, cei doi oameni ridicară o barieră atât de grea, încât o duseră cu mare greutate și ascunzând-o pe jumătate printre bălării, o întepeniră cu blocurile de lavă, care slujiseră altădată pentru aceasta.

Se îndeletniciră apoi cu ridicarea taberei și înainte de a însera, erau la locul lor, bine ascunși de scobitură. Modoc găsi urma și locul potrivit: ca să se puie la pândă, după

bătaia vântului or să doarmă și să veghez pe rând. Ben alege prima veghe și, pe când tovarășii săi se odihneau înveliți în păături, el își luă vesel postul în primire.

Nu simțea nevoia să doarmă și nu voia să piardă nimic din senzațiile acelei nopți.

Simțea că mai este ceva mai frumos decât ceea ce vedea: cerul de un albastru întunecat, stelele strălucitoare, pacea și strălucirea acestei singurătăți. Ghicea că dragostea îl face să înțeleagă mai bine această frumusețe și la acest gând simți un adevărat entuziasm. Nenorocirea se sfârșise; pentru el se iveră altă viață, luminată de dragostea lui crescândă. În acel loc și în astfel de ceas simțea tăria și măreția vieții.

Deodată, auzi zgomotul unor copite grele pe stâncă. Caii sălbatici veneau să se adape! Trecuse de mult de miezul nopții. El mai așteaptă înainte de a-și trezi tovarășii, vrând să se bucure singur până la capăt de fericirea lui.

În cele din urmă îl atinse încetișor pe Modoc, care se întoarce spre locul de unde venea zgomotul:

— Oh! murmură dânsul cu glas înăbușit.

Dar Nevada fu mai greu de trezit.

— Tăcere! zise Ben. Vin caii.

— Iată-i! murmură Modoc.

Umbre negre începeau să se ivească în beznă. Ben nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Dragostea lui pentru acest fel de vânătoare ajunsese la culme... dar o umbră îi întunecă bucuria: California Red nu era acolo. Minunatul armăsar nu putea să fie prins într-o văgăună.

Nevada îl apucă pe tovarășul său:

— Ben! Uită-te acolo!

Un minunat armăsar negru se ivi în lumina lunii. Părea aprig și sălbatic și dispăru. În văgăună, pe când ceilalți, un lung șir de toate culorile și toate mărimile, negri și cenușii, împeștrițați și albi, făceau să se rostogolească sub picioarele lor bucăți de lavă.

Când zgomotul se liniști, indianul, care stătuse pe vine cu ceilalți doi, se ridică fără zgomot. Ben se ridică și el, dar Nevada îi opri.

— Dați-le timp! Ei nu bănuiesc nimic. Nu trebuie să le trezim băgarea de seamă.

Vremea li se păru nesfârșită până ce ultimul trecu de margine, Ben, gâfâind de nerăbdare, aștepta ca zgomotul să se liniștească; apoi deodată dădu semnalul și toți trei se repeziră înainte. Indianul, ajuns cel dintâi, închise poarta grea.

— Îndrăzniți! Toți laolaltă, murmură Ben apucând bariera. Merse clătînându-se sub povara grea până la crăpătură mare. În câteva clipe trecerea fu închisă și bariera bine înțepenită.

Se ridicară câteși trei, leoarcă de sudoare.

— Ei? Ce ziceți? Sunt înăuntru poate o sută, zise Nevada. Nu trebuie decât să ne mișcăm puțin și totul e al nostru.

— Ah! Dragă, crezi Că sunt atâția? Ar fi într-adevăr, prea frumos, zise Ben ștergându-și fruntea.

— Cum? Prea frumos... Ce o să spui când o să punem mâna pe California Red?

— Sa mergem acum acolo sus. Bietele animale nici nu bănuiesc ce-au pățit.

— Ei bine, am să vă spun planul meu, zise Nevada care se gândea. Trebuie s-o scoatem bine la capăt. Chiar acum am să-l trimit pe Modoc la Hammell să cumpere fân, grăunțe, sârmă, frânghii și cuie. În timpul acesta, noi o să facem o îngrăditură și un corral. Apoi, când o să se întoarcă Modoc, o să ducem toate cumpărăturile și o să dăm de mâncare căilor care o să fie înfometați! Încetul cu încetul o să-i ducem pe unii în corral, pe când partea mai însemnată o să rămână acolo și o să se obișnuiască să ne vadă... Ce ziceți?

— Planul e bun. Ești un tip grozav!

— Da, însă până atunci vreau să trag un pui de somn.

— Eu nu. Începe să se reverse de ziuă. Am să veghez.

— Ce? E într-adevăr mișcător să fii îndrăgostit!... Dar, dragă, eu vreau să dorm și să mănânc ca de obicei.

Lui Ben i se părea că luna nu apune destul de repede, ca să se ivească, zorile. Din când în când auzea din văgăună nechezături înăbușite și tropăituri. Dar capcana era bună,

Lună apuse în curând, umbrele se șterseră, se lumina de ziuă.

Cei trei oameni se târără sub umbrarul unui tufiș până la văgăună. Nevada trebuie să fi văzut cel dintâi, căci îi dădu lui Ben un ghiont, care-i tăie răsuflarea. Ben se uită la rându-i: o herghelie însemnată acoperea cobora, alta era acolo unde drumul începea să urce. Cei din urmă, în fața brierii, stăteau nemișcați, alăturați ca și când și-ar fi înțeles soarta deznădăjduită.

— Drace! murmură Nevada, plin de uimire. Ai văzut acea mulțime? E grozav! Sunt cel puțin 150 de capete.

Modoc, de obicei nepăsător, părea și el de astădată impresionat.

— Nu numai grozav, zise dânsul, toți buni!...

— Să-i mai privim... apoi, repede la lucru!

— Cred că poate să ne vadă acum, zise Nevada. Ben se ridică și el. Atunci cai înnebuniți, începură să alerge într-un zgomot îngrozitor, tropăiau și nechezau, începeau să urce, lovindu-se de alții care erau în față. Se ridică un nor de praf, alb-roșiatic. Nevada îi striga, dar în zgomotul îngrozitor nu se deslușea nici unul din cuvintele lui. Ben îi trase îndărăt și se grăbiră să-l ajungă pe Modoc, care se îndrepta spre câmp.

Masa fu veselă. Modoc fu trimis apoi să-și îndeplinească însemnata lui însărcinare, iar ceilalți doi începură cu râvnă lucrul. Totuși se întrerupseră de câteva ori ca să se ducă la caii prinși. De fiecare dată urma o învălmășeală îngrozitoare. A doua zi trecu ca și cea dintâi; dar a treia zi, caii începură să se obișnuiască să-și vadă învingătorii.

În răstimp veni Modoc cu toți caii de povară greu încărcăți. Căruțele trebuiau să ajungă la capătul drumului chiar în seara aceea.

Le trebui două zile ca să despacheteze și să ducă toate cumpărăturile. Caii prinși ajunseseră slabi și jigăriți, dar nu în chip îngrijorător. Venise clipa să le dea hrană; dar nu voia să se atingă de ea, cât timp văzură pe oameni. Totuși, a doua zi dimineața pierise tot fânul.

Văzând că încercarea lor izbutise, Ben și tovarășii lui

scoaseră un strigăt de bucurie. Acum nu se mai îndoiau de izbânda deplină își urma ră lucrul. Ridică ră îngrădituri mari, de la barieră, în jurul unei mari întinderi și făcură un corral mare. Atunci începu lucrul greu, să lase să treacă câțiva cai deodată, să-i prindă cu lațul și să-i îmblânzească îndestul ca să-i poată duce câteva sute, până la pășunile Forlorn River.

De dimineață până seara târziu ei munciră, îndemânateci, răbdători, neobosiți. Câțiva cai avură zgârieturi, scrântituri, câțiva șchiopătau, dar nici unul nu era rănit grav. Munca cea mai grea era să ducă până la pășune cail pe jumătate îmblânziți. Nevada lua câte patru deodată, pe când lui Ben și Modoc îi era prea mulți trei.

leșiți din corral, cail fugiră într-o goană nebună, trăgând de lațuri și târând pe conducători într-o fugă groaznică. Fugeau astfel până la istovire. Restul drumului trebuiră să-i tragă. Aceasta le luă jumătate din zi. Atunci, după o clipă de răgaz, oamenii călărind cail cei noul se întoarseră la tabără.

Ben pierduse noțiunea, timpului. Dar știu că vara venise, căci zilele erau din ce în ce mai călduroase și seceta creștea. Situația vitelor cornute și a cailor se înrăutățea. Dacă nu cădea ploaia în acel an, toate vitele din acel ținut erau menite pieirii.

CAPITOLUL VII

Cele dintâi săptămâni ale verii fură plăcute pentru Ina Blaine, cu toate grijile ce-l copleșeau și amenințau să facă să-i piară voia bună.

Ea își ajuta mama. Veselia, tactul și dragostea ei făceau mai ușoară viața acestei femei, totdeauna neliniștită. Ina băgă de seamă și înrâurirea bună pe care o avea asupra, lui Dall și Marvie. Ajunsese cea mai bună prietenă a Hettiei Ide care i se părea de fiecare dată mai binevoitoare.

Lucru mai neliniștitor era că Ina, care avea urechea ascuțită, prinsese câteva cuvinte între tatăl ei și Less Setter care o nelinișteau. Era vorba de negoț de cai, afaceri cu pământuri și vite, făcute în paguba micilor ranchmani duși la sapă de lemn, de secetă.

Setter era agentul mai însemnat al acestor afaceri necurate, iar Blaine, care da banii ca să cumpere pe preț de nimic, nu câștiga nici cinste, nici stimă. Dar asta nu era totul. Acest Setter nu se temuse să fie moșic. Ea nu spunea nimic tatălui, ghicind în cuvintele acestui stricat amenințări înăbușite... Toată tactica ei consta în al ocoli, dar nu izbutea totdeauna.

Totuși, veni o zi, la începutul lui Iunie, când Blaine înștiință pe ai săi, că pe vară o să închidă casa din Tule Lake.

— Am pus mâna pe un loc lângă Wild Goose Lacke, zise dânsul. În colibele de acolo nu ești tocmai la largul tău, dar o să ridicăm câteva corturi până ce o să clădim o casă de țară. Nădăjduiesc să am în curând mari interese în jurul lui Wild Goose Lake până la Forlorn River. Singurul lucru prost e că lipsește apa, dar anul ăsta lipsește peste tot. Am trimis fântânari. Dacă nu găsește apă, Setter are un plan care poate să izbutească. Oricum ar fi, puteți să începeți să

pregătiți bagajele ca să plecăm cât mai curând.

Marvie și Dall scoaseră țipete de bucurie Ina se strădui cât putu să-și ascundă mulțumirea.

Când se mai potoli puțin zarva ce se iscase, Marvie luă la o parte pe soră-sa:

— Spune, nu-i așa că pescuitul în Forlorn River e minunat? Numai la zece mile de lac! murmură dânsul cu ochii sclipitori.

— Dar, drăguțule, am auzit că lacul și râul sunt aproape secate.

— Ei! răspunse Marvie, dar ascultă, Ben stă în partea cealaltă a lacului. O să-i vedem casa de la tabăra noastră.

— Atunci? zise tânăra care zâmbi.

— Ei bine. Iată ce-i: am s-o șterg de multe ori ca să-l văd și ani să te iau și pe tine când o să vrei.

— Zău? Crezi că o să se poată?

— Desigur, lămuri fără să clipească Marvie. Ascultă, știu planurile tatei. L-am auzit vorbind cu Mr. Setter lângă șură. Vor să pună mâna pe pământurile și râul pe care le are Ben, iar Setter a jurat că o să-l izgonească pe Ben Ide și o să-l silească să părăsească ținutul. Am auzit pe unul din cowboyi noștri spunând că Setter l-a vrăjit de tot pe tatăcu'.

— Ah! zisa Ina, încercând să-și potolească furia care o cuprindea. Dar e îngrozitor.

A doua zi dimineața, înainte de răsăritul soarelui, Ina și Marvie călăreau în fruntea unui șir lung de cai de povară și de căruțe.

Era ora patru când această caravană ajunsese în curtea ranchului părăsit.

În linie dreaptă nu erau decât la zece mile de moșia lui Ben Ide, iar tânăra putea să zărească mica lui colibă îndreptată spre apus.

A doua zi dimineață, Mr. Blaine era mai vesel, ca de obicei. Se vedea că avea planuri mari și Ina înțelese că șederea în acel colț pierdut avea pentru el alt farmec, decât odihna. Fu ridicat un cort. Ziua trecu repede în zorul duetului și la ceasul mesii Marvie veni cu părul răvășit, plin de noroi.

— Nu e nici măcar pește în acest lac blestemat! Nimic decât noroi și mormoloci! Am făcut un drum îngrozitor.

— Ai fost până la Forlorn River? îl întrebă sora lui cam emoționată.

— Da, dar nu mult mai sus. Credeam că o să dau de Ben Ide, dar nu l-am găsit, Trebuie să lipsească de mult.

— Desigur că n-o să întârzie să vină, zise Ina, ca să-l îmbărbăteze, pe când dânsa se mira de această lipsă de neînțeles. Dar necazul lui Marvie atinsese culmea, când se pomeni cu taică-său:

— De unde vii? îl întrebă dânsul aspru.

— De la pescuit...

— De la pescuit, pe când toată lumea muncește aici. Nu ești bun de nimic.

— Nu, răspunse cu aprindere băiatul, anul acesta am lucrat. Acum am vacanță. Mi-a spus că o să pot pescui cât o să vreau...

— Nu zic ba, dar patima aceasta pentru pescuit și hoinărit ar putea să sfârșească rău, ca și pentru Ben Ide.

În sâmbăta următoare, ranchul avea altă înfățișare.

După amiază, Ina se odihnea într-un hamac, sub ienuperi, când sosi cu o trăsurică Servell McAdam.

După o convorbire de câteva clipe, cu Mr. Blaine, Ina văzu că se apropie de ea. Supărată de această vizită nedorită, ea se prefăcu că doarme, nădăjduind să scape astfel de tânăr; dar nu întârzia să se căiască de această prefăcătorie, când îl simți lângă ea, atât de aproape încât deschise ochii și sări îndărăt.

Dintr-o săritură, ieși din hamac cuprinsă de o furie nebună.

— Ce mai faci, Ina? Te credeam adormită, zise dânsul salutând-o fără să fie stânjenit.

— O duc bine, mulțumesc, răspunse dânsa iute. Dar nu dormeam și voiam să văd ce ai fi făcut dacă aș fi dormit.

— Ei bine! Voiam să te sărut.

— Mojicule! zise Ina.

— Ce ți se pare așa de grozav ca im tânăr să încerce să sărute pe buna sa prietenă? întrebă dânsul cu nerușinare.

— Eu nu sunt buna d-tale prietenă, răspunse tânăra cu mare răceală.

— Ar trebui să fii, dacă ai fi cinstită. Tata și cu mine suntem pe cale să facem o afacere proastă.

— Mă miri, Mister McAdam. Habar n-am că d-ta și cu tatăl d-tale faceți o afacere proastă. Am fost totdeauna desăvârșit de cinstită cu d-ta. Nu te-am iubit niciodată; acum te disprețuiesc.

— Bine, ajunge, Ina Blaine, zise dânsul cu glas aspru, cu obrazul aprins, pe când ridica spre ea pumnul înmănușat într-un gest care, fără să-și dea seama, era de amenințare. Tatăl d-tale ne-a lăsat să credem că te pot socoti ca logodnica mea. Pe temeiul acestei făgăduieli, tata a intrat cu mii de dolari în aceste afaceri cu vite și ranchuri.

Ina îi făcu semn cu mâna să tacă. Simțea că îngălbeneste.

— Nu vreau să aud mai mult despre toate astea, zise dânsa cu tărie. Nu cunosc nimic din toate aceste afaceri. Tot ce știu e că n-o să mă mărit niciodată cu d-ta, chiar dacă ar fi vorba să-l scap pe tatăl meu de sărăcie, sau să-mi scap propria mea viață.

— Te-ai schimbat de când nu te-am văzut ultima dată, Miss Ina. N-am uitat felul în care l-ai salutat pe Ben Ide, zilele trecute la Hammell. Dacă o să văd prăbușindu-se totul, din pricina acestui păduchios, o să se căiască.

— Ai îndrăzni să-i spui asta în față?

— Ah! Ah! Acum văd ce este, citesc asta în ochii d-tale. Ești o prefăcută bună! Să te întorci acasă cu toată educația și eleganța d-tale ca să te măriți cu un hoț de cai!

Ina, scoasă din fire, înaintă spre McAdam și-l palmui atât de tare încât îi sângeră gura.

— Am să-i spun lui Ben Ide, ticăloasa d-tale ocară, strigă dânsa pătimasă și nădăjduiesc să fiu de față când o să-ți ceară socoteală.

Dânsa intră repede în cortul ei, închise ușa și lăsă perdeaua. McAdam plecă repede înjurând și biciuind ienuperii.

— Și toate astea într-o clipă! își zise Ina căzând pe un

scaun, sleită de puteri. Fără îndoială, m-am lăsat târâtă de mânie... Dar acest bădăran e nesuferit. La urma urmelor sunt mulțumită că s-a întâmplat așa. Acum, e rândul tăticului! Parcă-l văd dând buzna ca un taur furios.

Tânăra nu trebui să aștepte mult. Auzi zgomotul unor cizme grele. Venea Blaine.

— Ina! strigă dânsul.

Ea așteaptă s-o strige a doua oară, apoi răspunse:

— Sunt în cortul meu.

— Bine. Vino încoa.

— Nu pot să ies acum.

— Cum? se înfurie dânsul lovind cu piciorul.

— Nu mi-e bine. Nu pot să ies.

— Atâta pagubă! O să vii să ceri iertare tânărului McAdam, strigă tatăl..

— Niciodată! Mr. McAdam m-a jignit.

— Te-a jignit... Și cum?

— A vrut să mă sărute... L-am respins. Atunci mi-a ocărit și l-am palmuit. N-o să-i mai vorbesc niciodată.

— Ina, o să-i vorbești. E o afacere foarte însemnată, pentru mine, se rugă tatăl.

— Îmi pare rău, tată. Ai făcut rău că l-ai încurajat, căci numai vreau să-l văd.

— Fata mea, cine ești oare ca să mi te împotrivești astfel? Vreau să mă asculți, urmă dânsul întărâtat. Ieși sau fac toate praf.

El puse mâna pe mânerul ușii pe care o zgâlțâi, Ina se ridicase ca să-i țină piept. Venise clipa hotărâtoare. Vai! Avea sufletul îndurerat, dar viața și fericirea ei erau în joc. Trebuia să-și păstreze sângele rece.

— Tată, zise dânsa liniștit și cu glas limpede, dacă intri cu sila și mă duci înaintea aceluia om demn de disprețuit, plec de acasă. Am să plec pe jos, dacă va fi nevoie, la Hammell și am să caut de lucru, chiar dacă ar trebui să fac pe servitoarea într-un hotel...

Se auzi un oftat înăbușit. Urmă o tăcere îndelungată. Pașii grei se îndepărtară. Se auzi numai decât glasul mamei.

- Hart, am auzit totul; nu fii atât de aspru cu Ina...
- Furios?... Da, da, furios! M-a învins, dumneaei care a venit de la liceu... drace! M-a răpus!...

CAPITOLUL VIII

Puțin după această ceartă, Ina o văzu pe maică-sa intrând în odaie.

— A plecat, copila mea și de când ne-am luat, nu l-am văzut niciodată atât de plouat, zise dânsa râzând înfundat.

— Oh, mamă! Sunt deznădăjduită, dar nu mai puteam să mă stăpânesc. Mă tem că lucrurile n-o să meargă singure... zise Ina. Tata a trebuit să încurce prea mult cu McAdam...

— Da, s-a lăsat încurcat cu toată lumea și mai ales cu Setter, zise Mrs. Blaine îngrijorată. Tatăl tău s-a schimbat mult! Am fost atât de mult timp săraci încât și-a pierdut capul, când s-a văzut cu bani mulți.

— Atunci, ar fi un bine pentru el să mai piardă ceva.

— Asta i-am spus-o și eu și mi s-a părut că vrea să mă înghită. Nu mă mai ascultă. Ascultă, Ina, sa nu repeți ce am să-ți spun; sunt mulțumită că nu vrei să te măriți cu McAdam. Nu-mi place nici de frică.

— Slavă Domnului, mamă. Ce ușurare pentru mine! Oh! Dacă n-ar fi acest Setter.

— Ce vrei să zici?

— Mi-a scăpat vorba, dar cu atât mai bine. Trebuie să știi... În ultimul timp, Setter m-a urmărit, m-a hărțuit, îmi aținea calea... îl întâlneam în toate colțurile unde credea să mă găsească sigură...

— Nu, zău! N-ai fi vrând să spui că-ți face curte? E atât de bătrân că ar putea să-ți fie tată.

— Să faci curte, e un fel cinstit de a vorbi, mamă, urmă tânăra cu seriozitate. Mr. Setter nu mi-a făcut această cinste. A încercat să se poarte cu mine cum are fără îndoială obiceiul să facă cu altele... și am trebuit, nu numai să-l resping, dar să fug.

— N-ai spus asta niciodată tatei? reluă Mis. Blaine

înfuriată.

— Nu. Odată sau de două ori am încercat să-l bruftez pe acest om îngrozitor și m-a dojenit furios. Dacă i-aș vorbi sincer, nu m-ar crede.

— Sunt foarte mulțumită că știu toate astea, Ina și încep să văd limpede. Sunt poate o femeie simplă, cum spune mama tânărului McAdam, dar voi ști să spun tatei ce am pe suflet. Dacă aș fi în locul tău, aș ști să găsesc într-o zi un cowboy voinic, care să mă apere.

În mijlocul după amiezii, Ina fu chemată de Mr. Blaine în biroul lui. Ea se duse, cam neliniștită. Dar tânăra nu-și găsi tatăl: Ea aruncă o privire pe masa acoperită de hârtie, acte, contracte, toate foarte răvășite. Adesea, ea îi ceruse lui Blaine să-i țină registrele, dar el nu primise.

Pe când aștepta, tropote de cai o făcură să ațintească urechea. Văzu curând pe Less Setter venind cu trei cowboy, care aduceau caii, pe când stăpânul lor vorbea cu Hart Blaine la câțiva pași de birou.

— ... 20 de cai sălbatici, pe jumătate îmblânziți, zicea Setter cu înflăcărare. Ide nu era acolo. Bănuiesc. Că a plecat de acasă noaptea trecută; ușa era abia închisă, așa că am putut să intru. E curat la el. Era și mâncare și ne-am servit.

— Dar, zise Blaine, dacă nu era acasă, n-ați putut vorbi de afaceri...

— Nu, dar am să mă întorc și am să aștept până ce vine.

— Cum vrei; dar nu sunt de aceeași părere.

— Știu, zise celălalt cu un gest de nerăbdare, dar aș vrea să știu de ce?

— Astea nu sunt purtări... Îl cunosc pe taică-său...

— Puțin îmi pasă de Amos Ide și de fiul lui! Lucrul cel mai însemnat, e că Ben a pus mâna pe o afacere grozavă. Dacă izbutim s-o avem, împreună cu cele trei ranchuri din jurul lui Mule Deer Lake, suntem stăpâni a treizeci de mile ale râului Forlorn. Cum. N-ai văzut asta?

— Gândesc ca și d-ta, că poți face avere pe râul Forlorn.

— Avere? Mă faci să râd, zise Setter cu dispreț. E acolo un izvor care numai el prețuiește un milion. Ide poate că

știa, dar n-a spus niciodată nimic.

— Fără îndoială că știa. E băiat deștept. A înțeles poate viitorul acelei văi și fără îndoială că de asta l-a înfruntat pe tată-său. Dacă-i așa, n-o să-și lase pământul.

— Dar, Hart, cine ți-a spus să cumperi pământurile de la acel flăcău? reluă Setter. Nu trebuie să cumpărăm. O să-l izgonim. Amintește-ți ce ți-am spus despre Nevada, care stă acolo cu Ben. Ce face acolo, a făcut pe vremuri în Montana, în Arizona... nu-i un vicleșug nou și toată crescătoria și vânătoarea de cai, nu-i decât o gogoasă ca să-și ascundă ticăloșia...

— Iar vii cu exagerările d-tale, Setter, zise Blaine.

— Ba deloc! Nu-mi retrag cuvintele. Las pe mine. Dă-mi banii trebuincioși ca să intru în vorbă cu Sims și cu vecinii lui. Sunt încredințat că o să avem asta pe o nimica toată.

— Desigur! Bieții oameni! Nici nu mă miră. Dar te înștiințez că negoțul ăsta nu mă mai încântă atât de mult. Câțiva prieteni vechi îmi întorc spatele... soția mea mă sâcăie...

— Da, da, știu... dar afacerile sunt afaceri. Nenorociții aceia, precum spui, o s-o ducă tot atât de prost, dacă nu cumpărăm. Să încercăm să sfârșim cu această afacere și o să fim stăpâni pe râul Forlorn.

— Nu, nu! M-am săturat deocamdată, zise Blaine îngrijorat. Tânărul McAdam a fost ieri pe aici. A fost necuviincios cu Ina. S-au certat și ea l-a pălmuit. A venit la mine, necuviincios și bătăran. Am fost și eu mojit cu el și i-am spus câteva vorbe care să-l usture la ficați. A plecat zicând că o să mă cheme la tribunal. Trebuie să mă duc mâine la Klamath ca să-mi fac rost de 30 de mii de dolari, pe care bătrânul McAdam i-a băgat în afacerile noastre. Nu știi că vroia ca fiu-său să se însoare cu Ina. Eu, ca prostul, i-am încurajat și mărturisesc, fără să mă fi gândit la fiică-mea... N-am căpătat acei 30 de mii decât după făgăduiala căsătoriei.

— Ei bine și eu aș putea să-ți spun că ești un nătărău, zise Setter, batjocoritor. De ce nu mi-ai vorbit de această combinație? M-aș fi împotrivit.

- Ai fi împiedicat-o?
- Fără doar și poate!
- E îngrozitor!

Și fostul picher din Apus începu să înjure și să blesteme cu vorbe atât de mojicești și mânioase, că Ina începu să tremure.

— Nu mai e nevoie să discutăm, adăugă Setter care se potolise. Acum ne-am descotorosit de acest om. Asta e lucrul de căpetenie.

— Dar aș fi vrut să-l fac pe Amos Ide să fie de partea noastră.

— Nu-ți bate capul cu asta, Hart. E cu noi cu trup și suflet și chiar mâi mult decât îți închipui.

Ina, care auzise toată convorbirea, se depărta repede de la fereastră și se așează în fundul odăii când auzi pe taică-său deschizând ușa. Păru uimit că o găsește acolo. Dar ea se prefăcu că e adâncită în citire și-i zise numai decât:

— M-ai chemat, tată?

— Așa-i, uitasem.

Părea obosit și-și trecea mâna prin părul cărunt ca și când ar fi vrut să alunge o nălucă.

— Ina, nu mai sunt pe placul tău, nici pe al mamei tale, începu dânsul liniștit. Am crezut că McAdam o să-ți placă. N-am putut îndura ca să te împotrivești astfel și asta m-a înfuriat. Acum vreau să știu, dacă vrei să mă părăsești ca să slujești într-un hotel.

— Tată, vroiam chiar s-o fac. Dar aș putea găsi de bună seamă ceva mai bun.

— Hai, nu te mai gândi la asta, mă umilești. La urma urmelor pentru voi muncesc, nu pentru mine.

— Da, știu tăticule. Dar vezi, d-ta, mama, Dall și cu mine și de asemeni Marvie, am vrea mai curând să simțim bunătatea și dragostea d-tale, decât să auzim mereu vorbind de viitor și de bani.

— Ah! zise dânsul obosit. În ultima vreme am avut atâtea pe cap!

Ina sărută obrazul oacheș al tatălui și puse mâna pe umărul lui mare:

— Dragă tată, o să-mi mulțumești odată, că am îndrăznit să mă împotrivesc. Dar, spune-mi, marea d-tale bogăție, nu-i așa, e un izvor de necazuri pentru matale... Unele din afacerile d-tale te neliniștesc?

— Drace, e adevărat. Ai ghicit. Unele afaceri mă covârșesc. Nu în ce privește vitele și pământul, aici mă pricep. Dar hârțoagele, cifrele, ipotecile... mă amețesc! Dacă nu l-aș avea pe Setter, n-aș scoate-o niciodată la capăt.

— Dar, tată, de ce nu ceri sfatul unui om de afaceri, care cunoaște bine legile?

— De ce? Dar așa fi prost să dau bani unui om de afaceri, când îl am pe Setter ca să mă sfătuiască!

— Iartă-mă, tăticule, dar cum știi că e cinstit?

— Ce? Necinstit, Setter? zise dânsul ridicându-se dintr-o săritură... e foarte, bogat... Ar putea să-mi cumpere și să-mi vândă de zece ori mai mult, dacă ar vrea... Copila mea, de unde ți-a venit ciudata idee că ar putea?...

O trosnitură în tindă și un zgomot de pinteni întrerupse întrebarea lui Blaine. Setter intră. Când văzu pe tânără, fața i se lumină.

— Bună seara, Ina, de un veac nu te-am mai văzut, zise dânsul apropiindu-se. Tatăl d-tale mi-a spus că l-ai trimis la Klamath pe tânărul acela fățarnic cu mustăcioară. Te felicit. În locul d-tale, așa fi făcut la fel.

— Oh! Cred că tata l-a trimis la plimbare, zise Ina, cam nervoasă.

— Acum, oamenii serioși își pot încerca norocul, zise dânsul, apucându-i brațele deasupra coatelor și trăgând-o binișor spre dânsul. Zâmbea cu o blândețe dezmințită de ochi. Ina nu făcu nici o mișcare și-și întoarse ochii, vrând să ghicească în acelaș timp ce gândea taică-său. Acesta nu se clinti. Ina înțelese atunci că bănuielile ei erau întemeiate: Setter era atât de îndrăzneț, pentru că îl avea în mână pe Blaine.

Atunci ea alunecă pe neașteptate din mâinile lui Setter și fugi. Se duse în odaia ei și se lăsă pradă gândurilor chinuitoare. Era vădit că tatăl său n-o să se poată împotrivi

lui Setter și acesta era stăpân pe situație. Cine putea s-o apere? Atunci își aminti cuvintele mamei: „Un cowboy voinic s-ar bate pentru mine...” șopti dânsa. Asta poate fi găsit. Dar... dar nu, deoarece... deoarece îl iubesc pe Ben Ide...

Înă se opri deodată și începu să tremure. Această mărturisire făcută cu glas tare îi dezvăluise ei însăși întregul adevăr... Ben, Ben... dar el era viața ei, dragostea ei, nădejdea ei!... Și, zbugumată, se adăposti în tufișul de ienuperi.

A doua zi, după amiază, ea auzi un zgomot și deodată se pomeni cu Marvie. Băiatul nu mai putea de bucurie, cu obrazul îmbujorat.

— Repede, repede, strigă dânsul descălecând, ia poneiul meu și fugi ca să ajungi cea dintâi... E prea caraghios! Eram la Ben Ide, când a venit Setter... S-a întâmplat ceva nostim acolo...

Marvie se prăpădea de râs, pe când soră-sa călărind pe poneiul, Care părea sleit de oboseală, mergea spre ranch.

Blaine, care bombănea printre dinți, plecă repede în întâmpinarea călăreților. Înă, foarte curioasă, îl urmă. Din depărtare se vedeau venind Setter și trei cowboy.

— Ce vi s-a întâmplat? exclamă Blaine cum îi ajunse.

Setter era într-adevăr de nerecunoscut. Nu mai avea vestă. Cămașa lui albă, pe jumătate ruptă, era learcă de sudoare, pătată de sânge și praf. O vânătăie mare îi acoperea capul. Gura îi era umflată și sângera.

Ridicând mâna murdară și tremurândă, Setter începu cu glas înăbușit:

— Ide și tovarășii lui m-au bătut măr!

— Cum asta? întrebă Blaine.

— Mi-au luat pușca și s-au aruncat asupra mea, urmă dânsul, descălecând cu greutate.

— Acești blestemați vânători de cai! Nu putem să le trecem asta cu vederea! zise Blaine cuprins de uimire și furie. Trebuie să-l înștiințăm pe Strobel... Dar... ia spune... cowboyi mei au stat cu mâinile în sân și te-au lăsat să fii stâlcit de trei inși?

La aceste cuvinte de imputare, unul din cowboy, Bill Sneed, tovarășul lui Marvie, tresări de mânie. Ochii lui albaștri aruncau fulgere.

— Oh! Dar, iartă-mă, Setter, spune, te rog, adevărul.

— D-ta să taci, sau îți sparg capul, urlă Setter făcându-se că ia revolverul.

— Să tragi în mine! zise Sneed cu dispreț. Nu poți. Am să plec de la ranch, dar mai întâi am să povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

— Atunci ești înțeleș cu Ben Ide? Ei bine! Am să vă arăt eu vouă... strigă dânsul, tremurând de furie și târându-și piciorul, intră în colibă și trânti ușa.

— Bill, e tovarășul meu, zise atunci Blaine, privind furios pe cowboy, dar am dreptul să știu adevărul.

— Uite ce-i: Setter ne-a îmbiat, nouă, cowboy-ilor, 100 de dolari de căciulă, ca să te facem să crezi că Ben și prietenii lui l-au ciomăgit trei contra unul. Dar n-a fost deloc așa. Ben era singur și i-a tras o chelfăneală zdravănă lui Setter. Făcea să fie văzut.

— Bine, dar de ce?

— Am ajuns pe la prânz la râul Forlorn. Ide era acasă cu indianul lui și ne-a găzduit cu bunăvoință. Ne-a spus că tovarășul său e lângă câmpiile de lavă, având treabă cu o herghelie însemnată, pe care-o prinseseră. El și Modoc duseseră un anumit număr la râul Forlorn. După ce am mâncat, ne-am dus să vedem caii. Ah! Frumoase animale! Desigur e o herghelie măreață. Ben se pricepe la cai, de asta să nu te îndoiești. Dar după ce Setter i-a văzut, a spus pe neașteptate: Tovarășul meu Blaine are de gând să-ți cumpere pământul d-tale, al lui Sims și ale vecinilor săi. Ai putea să dai și caii ăștia în același preț.

Ben îl privi cam poznaș și-i spuse liniștit că nu vrea să vândă. În ce privește pe Sims și vecinii lui, de bună seamă că n-or să vândă nimic nici ei, deoarece el, Ben, le-a cumpărat de mult bunurile.

„Ai să vinzi sau ai să fii izgonit!” a spus atunci Setter.

Ben întrebă cine o să facă această mică treabă. Setter jură că el. Atunci Ben îi spuse că era într-o țară a libertății,

că va dovedi că ranchul era al lui, că plătitise și nu vedea deci cum o să poată fi alungat.

Atunci Setter, întărâtat urlă: „Da, da, se cunosc toate isprăvile d-tale urâte...”

Dar înainte de-a sfârși vorba, primi o lovitură zdravănă în ochiul drept. D-zeule! Setter s-ar fi rostogolit la o milă depărtare, dacă n-ar fi fost uluca. Puse mâna pe revolver, dar Ben îi prinse mâna în clipa când pornea glonțul. Dacă n-ar fi fost atât de repede ca fulgerul, ar fi fost ucis pe loc. Atunci Ben i-a tras lui Setter cea mai grozavă chelfăneală pe care am văzut-o în viața mea și l-a lăsat în așa hal, încât ne-a trebuit aproape un ceas ca să-l aducem aici. Asta e tot, Mister, iar băieți sunt aici ca să-ți spună dacă mint.

— Ah! Ei bine, Bill, o să-mi faci plăcerea să nu te mai gândești la plecare.

— Vă mulțumesc, Mister. Am să vă dau mâine răspunsul, zise dânsul cu mult sânge rece.

Înă descălecă și urmă pe taică-său până în biroul său. El părea tulburat și se temea de dânsa.

— Ei bine, tată, ce zici de felul cum a mințit Setter?

— Micuțo, sunt îngrozit când mă gândesc la asta, zise Blaine deodată. Din nenorocire, sun vârat în afaceri până în gât cu el... Nu mai pot să dau îndărăt, mă are la mână. Dacă ai sta să te gândești bine, ceea ce mă uimește e că Ben l-a omorât.

— Cred că știi de ce, tăticule, murmură Ina.

Și ea plecă alergând până la cort.

CAPITOLUL IX

Hart Blaine, care se dusesese la Klamath Falls, lipsi patru zile. În tot acest timp Setter, nu se arăta deloc, cel puțin în afara ranchului.

Mr. Blaine se întoarce acasă, întovărășit de șeriful Strobel din Hammell. Ina făcu astfel ca să-l întâlnească pe Strobel când era singur.

— Poți să-mi spui pricina vizitei d-tale?

— Ei bine, Miss Ina, ranchmanii din jurul lui Hammell, tatăl d-tale și mai cu seamă Amos Ide vor să se descotorosească de ceata de hoți de vite. Am trimis agenți în împrejurimi și chiar eu însumi o să plec la Silver Meadow. E pe aici o șleahtă întreagă de pungași...

— Mister Strobel, zise tânăra după o tăcere, Ben Ide și cu mine am fost tovarăși la școală. M-am întors după patru ani de lipsă ca să aflu că e un fel de surghiunit. Unii spun: un hoț. E îngrozitor. Mister Strobel, tânărul acesta, e cinstit. O știu. Te rog să nu crezi că mă las prinsă de vreun sentiment. Am vorbit lui Ben Ide și numai judecata îmi spune că, datoria mea e să-l ajut să iasă din această neplăcută situație.

— Bine, bine, Miss Ina. Văd în orice caz că Ben nu e prea nenorocit în ce privește prietenii și Strobel o învălui pe tânără cu o privire pătrunzătoare.

Ina povesti în grabă vizită lui Setter la Ben și cele întâmplare.

— Tatăl d-tale nu mi-a povestit chestia așa ca d-ta, zise Strobel liniștit.

— N-a îndrăznit fără îndoială, dar eu îți spun adevărul. Întreabă pe unul din martori, pe Bill Sneed. Omul acesta nu l-a văzut niciodată pe Ben Ide.

— Miss Ina, trebuie să înțeleg că vrei să fii unul din

agenții mei acoperiți? Întreba Strobel cu zâmbet șiret.

— Negreșit, dacă vrei...

— Ei bine, mai vorbim noi. Asta mi-ar face mare, mare cinste. Acum spune-mi ce părere ai despre Less Setter? Știi că tot ce o să-mi spui rămâne între noi.

— Fie. Am să-ți spun tot ce cred. Less Setter e om rău. Am simțit asta din întâia zi. Hettie Ide a fost jignită de el. Cum e vorba de femei, e un obraznic fără pereche. Curtea pe care mi-a făcut-o la început, se mărginea la complimente. Dar când a văzut că nu-și ajunge scopurile, a schimbat tactică. Pe scurt, a trebuit să întrebuițez mii de șiretlicuri ca să nu rămân vreodată singură cu el. De curând, purtarea lui Setter s-a schimbat puțin. Acum are înfățișarea unui om sigur de sine. Cred că se gândește la căsătorie. La început nu-i dăduse asta în gând.

Faptul că Strobel o asculta în tăcere întări tinerei simțământul că avusese dreptate să i se destăinuiască. Ea reluă:

— Faptul că tata s-a văzut scăpat de sărăcie, a avut ca urmare că vrea să prindă toate prilejurile ca să câștige bani. Dar nu cunoaște decât plugăria. Asta e tot. Setter l-a vrăjit. Tata a dat banii. Setter e cu ideile. Desigur în folosul lui. Nu m-ar mira să-l fi vârât pe tata, fără știrea lui, în cine știe ce daraveri încurcate. Nu știu cum îl are în mână și vrea să-l silească să mă mărite cu el.

— Miss Ina, îți mulțumesc. M-ai îndreptat pe un drum, pe care cred că o să am mult de furcă. Ești o fată cuminte. Ascultă-mă: Eu reprezint legea în acest ținut și, dacă nu izbutesc vara asta să pun mâna pe hoți, îmi pierd locul. Amos Ide, tatăl d-tale, Setter și cu alți ranchmani mi-au încredințat această însărcinare. Dacă cheamă un polițist din Redland sau Klamath, Ben ar putea să fie hărțuit. Toți sunt împotriva lui. Chiar tată-său a spus că trebuie să fie alungat din ținut. Cât despre mine... Înaintea convorbirii noastre aveam însărcinarea să-l prind pe Ben Ide cu furt și să-l arestez. Miss Ina, zise dânsul, zâmbind, l-am cunoscut pe Ben Ide de copil. Eu i-am dat cele dintâi lecții de pescuit. E tot atât de hoț ca și mine.

În sări de gâtul șerifului și-l sărută, apoi se retrase roșie, râzând fără să vrea la vederea celui bărbat în vârstă care părea încremenit de-a binelea.

— Iartă-mă, Mister Strobel, nu-i din partea agentului d-tale, dar din partea prietenei d-tale... pe veci.

Și fugi.

A doua zi, șeriful Strobel se duse de-a lungul lacului spre râul Forlorn. Desigur că în cursul călătoriei sale spre sud, voia să se ducă la Ben Ide. Gândul acesta pe care-l împărtășise d-rei Blaine, încântase pe aceasta la început, apoi o înfricoșă. Strobel, fără îndoială că o să-i vorbească de interesul atât de viu, pe care ea i-l purta. Ce se va întâmpla după această destăinuire? Își petrecu ziua într-o ciudată stare în care teama se amesteca cu pudoarea jignită la gândul că Ben o s-o judece ușuratică și o bucurie tainică o cuprinse. La masă, Marvie aduse știri care, în alte împrejurări ar fi făcut-o fericită.

— Setter a plecat la Klamath, zise dânsul se spune pentru afaceri, dar Bill Sneed ne-a înștiințat că s-a dus la dentist ca să-și puie dinții pe care i-a scos Ben Ide.

Marvie mai avea și alte știri pe care le păstra pentru înă când o să meargă în hamac să privească apusul soarelui. Cowboyii fuseseră chiar în ziua aceea la râul Forlorn Ben Ide era din nou acasă. Locul lui de crescătorie era plin cu cei mai frumoși cai, care au fost văzuți vreodată în ținut. Peste puține zile, tovarășul lui Ben Ide și indianul trebuiau să se înapoieze cu ceilalți cai prinși și atunci toți trei o să stea mai mult la ranch.

— Și poți să fii convinsă că o să mă duc să-l văd pe Ben, cum o să plece tata, zise Marvie. Știi ceva despre plecarea tatei?

— Nu, nu știi nimic, zise tânăra care se sculă curioasă. Când pleacă? Unde se duce?

— Măine am să mă scol dimineată, ca să fiu gata numaidecât ce tata va fi plecat. Pleacă cu o grămadă de cowboy și cu trăsura la unul din ranchurile de lângă Silvei Meadow. Dar n-am putut să aflu nimic. Cum mă zăresc, tac

din gură.

— De ce nu te ascunzi?

— Nu-mi dă totdeauna în gând. Ascultă surioară, iată un prilej bun ca să mergi cu mine la râul Forlorn, zise tânărul coborând glasul.

— Oh! Marvie! Acum nu pot să mă gândesc la asta.

Se simțea atât de slabă, de mâhnită! Marvie n-avea nevoie s-o ispitească. Avea destul de luptat cu inima ei.

După amiază, tânăra se duse în locul ei preferat, de unde putea să vadă în voie priveliștea și împrejurimile. Cum se așează, zări în depărtare un călăreț, care urca drumul spre apusul lacului. Cowboyi nu mergeau niciodată pe acolo. Nu era nici un drum. Ina fu uimită și băgarea ei de seamă spori când văzu că omul, nu mai încăpea îndoială, ocolea ranchul.

Călărețul urca și, ajuns în vârf, la oarecare depărtare de tânără, veni drept spre dânsa.

Iute, galopă până la ea, oprindu-se deodată și sărind din șea cu o sprinteneală și o mișcare atât de plăcută, încât tânăra fu uimită. Înalt, subțire, cu talia mlădioasă, umerii mari, oacheș ca un indian, cu ochii negri, cu privirea pătrunzătoare, nu putea să fie decât prietenul lui Ben. Ina îl recunoscuse după descrierea făcută de Hettie.

— Bună ziua, Ina Blaine, zise dânsul, cu glasul tărăgănat al unuia din sud, ținând pălăria în mână. Sunt foarte mulțumit că te găsesc aici.

— Nevada! exclamă tânăra. Ești prietenul lui Ben Ide. Te cunosc. Ai venit să mă vezi?

— Da.

— L-ai întâlnit pe tânărul meu frate Marvie? A plecat azi dimineață la râul Forlorn.

— Nu, n-am luat-o pe drum.

— Ben te-a trimis oare? zise foarte repede tânăra.

— Nu, Ben m-ar omorî dacă ar ști ce am venit să fac aici.

— Totul... totul merge bine... acolo la râul Forlorn?

— Foarte bine. Din ce în ce mai bine.

— Strobел a venit p-acolo?

— A stat o noapte întreagă cu noi. N-ai fi zis niciodată că e șerif.

— A vorbit despre mine?

— De fapt tot ce era în legătură cu d-ta.

Inima Inei a început deodată să bată.

— Ce-a spus? Întrebă dânsa șovăind.

— Ei bine, pentru toată această vorbărie, e vinovat Ben, zise Nevada cu un zâmbet care liniști fata. Strobel vroia să vorbească de cai și de afacerile noastre, dar Ben nu i-a dat răgaz. Nu vroia, fără îndoială, decât vești de la d-ta și tot ce a izbutit Strobel să-o, lămurească a fost că d-ta ești încântătoare și l-ai primit cu multă voie bună. Atunci Ben a spus: „Știa dânsa că vii încoa și nu mi-a trimis nici o vorbă?” Iar Strobel a răspuns: „Ben, nu-mi reamintesc nimic, doar că a vorbit de d-ta în legătură cu bătaia care ai avut-o cu Setter și de cai sălbatici”. Atunci Ben a mormăit și s-a tras de păr spunând: „Ei bine! Asta mă miră nespus de mult din partea Inei Blaine”.

— Vino, zise Ina cu prietenie, să ne așezăm la umbră. Vrei să-ți duc calul la adăpost? Oh! E minunat! E un cal sălbatic, nu-i așa? O văd după ochiul lui, dar știe că n-o să-i faci nici un rău.

— Ei bine, așteaptă să-l vezi pe California Red. Vorbești de un animal minunat! Și care o să fie al d-tale înainte de sfârșitul anului.

— Cum? Ben a luat în serios propunerea ciudată a tatei? Întrebă tânăra.

— Da, asta l-a cam scos din sărite, dar acum jură că după ce-l va fi prins, nimeni n-o să-l cumpere și o să-ți lădăruiască.

— Iată o afacere foarte proastă pentru un vânător de cai. Spune lui Ben că tata trebuie să se însărcineze cu asta. Și acum mărturisește că n-ai venit numai din curiozitate.

— Nu, dar nu eram mai puțin curios să te văd.

— Poate vrei vești despre Hettie?

Obrazul oacheș al lui Nevada se coloră ușor. Păru deodată stingherit și aproape sfios.

— Negreșit, zise dânsul dar n-am venit pentru asta.

— Hai, nu vreau să te las să târguiești, zise veselă tânăra. Am văzut-o pe Hettie, acum două săptămâni. Am vorbit multe. Îi merge bine, e fericită că maică-sa e mai puțin mâhnită și mai puțin slăbită. A vorbit de d-ta. Îi plăci și te socotește un prieten credincios al fratelui ei. Dar o să ajungi prea încrezut, dacă-ți spun tot.

Într-adevăr, Ina îi vorbise prea mult, judecând după zbulciumul lui Nevada. Obrazul lui, puțin stârcit, părea că se întunecă în loc să se lumineze, atât de tulburat era.

— O să pot fi vreodată vrednic de Hettie? exclamă el.

— Fii astfel cum te vrea ea și o să fii vrednic de dânsa.

— Ah! zise dânsul, ascunzându-și fața în mâini. Cât de mult o iubesc! Dar nu vroiam să vorbesc de mine. Însă cu atât mai rău, îmi cunoști simțămintele, asta îmi face plăcere. Apoi știu că n-o să-ți pară rău cunoscând simțămintele lui Ben.

— Cum asta? întrebă Ina gâfâind. Ochii negri ai lui Nevada sclipiră.

— Ben se prăpădește de dragoste pentru d-ta!

— Ben!... Oh! Nevada!

— Da, e adevărat. Nu mai mănâncă, nu mai doarme. E aproape nebun.

Ina lăsă capul în jos ca sub o furtună și se rezemă, clătinându-se puțin, de trunchiul ienupărului.

— Iartă-mă că-ți vorbesc atât de ritos, reluă Nevada, atingându-i binișor capul. Dar trebuie să facem ceva. Ascult, Hettie mi-a spus că-l iubești pe Ben, că-l iubeai de când erați copii și că nu te-ai schimbat. Ea o credea ce-l puțin, dar eu o știu acum. Nu-i așa, că nu spui nu?

— Nu, e adevărat... gemu tânăra.

— Ben și cu d-ta, sunteți siguri acum unul de altul. Am să-l omor pe Less Setter...

— Ce tot vorbești, Nevada? E groaznic!

— Să-l omor pe Setter e singurul chip ca să vă scap pe amândoi. Nu-i un străin pentru mine, Ina. Ne-am întâlnit în Nevada. E un om atotputernic, când vrea. Dar se poate prinde în propriul lui laț și poate că n-o să fie nevoie să-i sparg capul.

— Fără îndoială că Less Setter o să se piardă singur.

— Fără doar și poate, dar n-o să piardă pe toți odată cu el... Ina, dacă aș fi fost acolo când a venit la râul Forlorn...

— Ai fi zdrobit inima Hettiei, întrerupse tânăra cu tărie.

Aceste cuvinte îl atinseră pe Nevada, care lăsă capul în jos, dar reluă numaidecât:

— Nu, hotărât nu, pentru două pricini. Dacă mă iubește, n-o să mă părăsească pentru atâta lucru. Și ți-o spun, Ina, o să vezi că legea și toată lumea o să-l părăsească pe acest Setter și că o să se găsească desigur într-o zi un om care să-l doboare cu tocuri de revolver. El o știe bine. Și eu știu, că el nu vrea decât s-o sfârșească odată cu mine, cum a vrut să facă și cu Ben.

— Vroia să-l omoare pe Ben? întrebă tânăra tremurând toată.

— Hm! Ar fi făcut-o și e norocul meu că am scăpat prilejul. Dar mă tem de un lucru și iată de ce sunt aici. Ben e mândru, de felul lui, dar trebuie să te duci la el pe negândite și să-i scoți din cap gândurile rele. Nu se teme de nimeni ca să lupte, dar în dragoste nu știe decât să deznădăjduiască.

Ina întinse mâna celui prieten atât de convingător.

— Spune-i să vie să mă vadă, murmură dânsa.

— Nu pot să-i spun nimic, răspunse Nevada. Ar ști că am fost aici. Să găsim altceva. Marvie singur n-ar putea să-l hotărască. Când Hettie o să aibă prilejul să iasă, lasă-mă s-o văd. Spune-i c-o iubesc, că sunt prietenul lui Ben, pe viață și pe moarte. Spune-mi că suntem pe cale să izbutim și că Less Setter nu ne poate sta în cale. Avem noroc strașnic. Indianul, tovarășul lui Ben, noi îl numim Modoc, e hăitașul cel mai uimitor pe care l-am văzut vreodată. Suntem pe urma hoților de vite și o să-i prindem asupra faptului. Poți să-i spui asta Hettiei. Ce o să facă atunci tatăl d-tale și al lui Ben?... Ina, o să ne luptăm ca niște turbați și o să izbutim. Dar d-ta... numai d-ta poți să redai curajul lui Ben. Vrei?

— Oh! Nevada, cât de bun ești! Îți mulțumesc! zise tânăra și cuvintele o gătură. Vreau... Firește că vreau. O să mă duc să văd pe Ben...

CAPITOLUL X

În ziua în care Nevada plecase de dimineață, fără să spună vreun cuvânt măcar, Ben, oricât de îngrijorat ar fi fost, nu s-ar fi sinchisit, dacă ar fi fost în altă parte decât la Forlorn River. Vecinătatea Blainilor era pentru Ben o pricină de neliniști zilnice. Atât de aproape și atât de departe de fericire, putând avea întâlniri neplăcute și altele pe care le dorea și de care se temea în acelaș timp. Avea uneori dorința să fugă, să se ducă oriunde, foarte departe, atât i se părea soarta lui de grea și fără sfârșit.

Chemă pe Modoc și-l întrebă dacă tovarășul lor plecase la tabăra Blainilor. Modoc nu știa nimic și când se întoarse, după ce făcuse cercetările poruncite de Ben, mărturisi că nu găsise nici o urmă.

Și îi veni în gând că Nevada plecase ca s-o sfârșească cu Setter și, fără să vrea, fu cuprins de o groază tainică.

Deodată indianul exclamă: „Vine cineva încoa!” Un nor de praf se ridica într-adevăr pe malul drept al lacului, lăsând să se ghicească umbra unui cal și a unui călăreț. Ben zări în cele din urmă obrazul zâmbitor al lui Marvie Blaine.

— Salutare! exclamă băiatul. N-am avut norocul să te întâlnesc zilele trecute și de aceea am venit iar.

— Foarte bine, micuțule, vino încoa, răspunse Ben foarte vesel. Abia te-am zărit zilele trecute. Cred că petreci bine, nu?

— Chiar așa, răspunse Marvie, care țintea pe tânăr cu ochii, plini de admirație.

— Sunt foarte mulțumit că te văd. Ce bine că ai venit! Am să-ți dau un ponei sălbatic, pentru că te-ai gândit la bietul Ben Ide. Nu-i decât un mânz și nu-i încă bine domesticit. Am să-l țin până ce o să-l poți călări.

— Ben Ide! exclamă băiatul. Vrei să mi-l dai mie! Un mânz sălbatic?

— Negreșit, zise Ben zâmbind.

— Adevărat! Și eu care veneam numai să te văd și să pescuiesc. Nu, e prea de tot!

— Ia spune-mi, Marvie, n-ai întâlnit cumva pe tovarășul meu Nevada?

— N-am văzut pe nimeni pe drum.

— A luat-o, se vede, pe alt drum.

— Venea la ranchul nostru? Întrebă Marvie.

— Modoc și cu mine, credem că da.

— De ce? Aud pe cowboy vorbind de d-ta și de Nevada. Vă iubesc pe amândoi de când l-au bătut pe Setter. Nevada îi interesează mult. E un străin. Dar de ce ar veni la ranchul tăticului.

— Nu sunt sigur, dar asta mă sâcâie mult, răspunse Ben privindu-l drept în față pe băiat.

— Da, zise Marvie, te temi să nu fie mai aspru decât d-ta, cu Setter?

— Nu te înșeli deloc, băiete, zise Ben, zâmbind de agerimea micuțului.

— Bill Sneed zice că Nevada n-ar fi aruncat ca d-ta revolverul lui Setter, ci l-ar fi descărcat asupra lui.

— În ce mă privește, l-am chelfănit bine. Eram nebun.

— Ah! Să vorbim de altceva. Omul acela îmi face rău. Am înțeles de ce făcea pe drăguțul cu mine. Ca să mă tragă pe sfoară.

— Să te tragă pe sfoară? zise Ben tresărind.

— De bună seamă. Îi dă târcoale Inei. L-a băgat și pe tata și acum...

— Îi dă târcoale Inei? exclamă cowboyul și trăsăturile sale se înăspriă.

— E tot atât de adevărat, precum sunt aici, zise Marvie. Ah! Cum aș vrea să fiu mai bătrân. Dar de ce ai căpătat așa obraz de înmormântare? Inei i-e groază de Setter, așa cum câinelui meu i-e groază de dihor. Uite ce-a făcut ea cu McAdam. Mama a văzut când a vrut s-o sărute. Palma aceea! Sângera. Și apoi ce? Nu fii atât de trist. Atunci de ce

sunt eu aici? Am o însărcinare.

— Ai o însărcinare, răutăciosule? Și ești de un ceas aici și îndrugi fleacuri! Repede, dă-i drumul sau îi spun lui Modoc să nu mai vadă de mânzul tău.

— Ah!... Ei bine, iată ce-i. Ina mi-a zis: „Să-i spui lui Ben să vie...” Hei, ce mai zici?

— Nimic... nimic... micuțule, zise Ben sub lovitura inimii care-i tăie vorba. Și neștiind într-adevăr ce să spună, luă pe băiat departe de hambare și de corral, până la un loc de crescătorie. Urechile îi vâjâiau, cerul i se părea mai albastru decât îl văzuse vreodată.

Împărtăși plăcerea lui Marvie, înaintea cailor sălbatici la care fluiera și-i făcea să fugă pe iarbă, nebun de bucurie când văzu mânzul alb și negru care trebuia într-o zi apropiată să fie al lui.

Apoi Ben îi dădu o lecție de pescuit. Dar vremea trecea atât de repede, încât cowboyul trebui să-l smulgă pe Marvie de la sportul lui atât de plăcut. Se întoarseră la colibă, unde Modoc le dădu o gustare, apoi urmă plecarea.

— Ben, mi-ar place mai bine să stau cu d-ta aici, decât în casa noastră mare din Tule Lake, zise Marvie când fu pe șea. Și pun rămășag că soră-mea e de aceeași părere.

— Dar nu, micuțule, fetele nu sunt totdeauna de părerea noastră în privința asta. Nouă ne place viața în aer liber, caii, munca, vânătoarea și, pescuitul. Lor le place tihna, eleganța, oamenii, petrecerile și tot felul de lucruri d-alde astea.

— Da, unele. Dar nu Ina. Ea are gusturile noastre. De altfel, e nebună după d-ta. O cunosc bine.

Și Marvie, cu un vesel „la revedere” plecă în galop, lăsându-l pe Ben ca împietrit.

Această stare de inconștiență a omului lovit ca de trăsnet nu-l părăsi nici când intră în colibă, unde rămase mult timp fără să se miște. Pașii unui cal potcovit îl făcură să se ridice și să iasă. Nevada se întorsese.

— Unde ai fost? Întrebă dânsul scurt pe Nevada, care mai era încă pe cal.

— Ai avut un musafir, zise Nevada.

Părea, mai mult ca de obicei, rece și în acelaș timp nepăsător. Ben bombăni în sinea, lui. Era silit a mărturisi cât îl iubea pe acel călăreț slab, cu părul lung, cu obrazul oacheș. Dar își arată tare, nerăbdarea:

— Unde ai fost?

— Eu? Ei bine, am fost să mă plimb pe câmp, răspunse Nevada, sărind sprinten din șea.

— Unde dracu ai fost? exclamă tovarășul lui.

Nevada ăsta era îngrozitor cu fața lui zâmbitoare și liniștită.

— Astăzi pari foarte curios.

— Da și am o poftă grozavă să mă reped la tine.

— Ei bine, haide, drăguțele, dar nu ești destul de mare și nici destul de voinic pentru asta.

— Pentru numele lui D-zeu, nu mai mă chinui atâta cu gogoșile tale de cowboy. Vreau să știu. Te-ai dus să dai de Less Setter?

— Hm! N-ar fi fost cine știe ce ispravă. Și, de altfel, știi că nemernicul s-a dus să-și puie alți dinți.

— Răspunde-mi: Te-ai dus să-l întâlnești?

— Dragul meu, adevărul e că nu m-am gândit nici o clipă măcar, la dobitocul acela.

— Nevada nu mă minți? Nu! Ei bine, te-ai dus la noul ranch al Blainilor.

— Să-ți spun drept, ai fi fost un vânător bun pentru capcane.

— Pentru ce te-ai dus acolo?

— Aveam ziua liberă, nu? Am un cal nou. M-am dus să cercetez împrejurimile. Mi-a venit un gând cu privire la bătrânul Blaine și, ca de obicei, aveam dreptate. Vrea să facă din ranchul lui cel dintâi dintr-o întreagă serie în care intră Forlorn River până la proprietatea lui din Silver Meadow.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Ben, urmărindu-și gândul.

— Mai întâi cu Marvie Blaine. Ne-am întâlnit adineauri. M-a hărțuit cu o grămadă de povești despre pești și cai. Un băiat de treabă, Ben. Nu te are decât pe d-ta în cap.

— Da... și cu mai cine?

— Cu nimeni... Oh!... Iartă-mă. Am văzut pe buna ta prietenă Ina Blaine. Am recunoscut-o numai decăt.

— Ai văzut-o?... Dar nu i-ai vorbit?

— Ba da, puțin. A fost cât se poate de drăguță. Și dacă n-aș fi pe jumătate nebun după Hettie, ți-aș răpi-o, drăguțule. E tot atât de frumoasă ca... oh! Dumnezeu! N-am văzut pe cineva niciodată atât de frumos. Nu-i de mirare că nu poți să mănânci și să dormi și nici nu te porți frumos cu tovarășul tău.

— Nevada, zise dânsul în cele din urmă foarte serios, i-ai vorbit singur Inei?

— Da, puțin.

— Despre mine?

— Bineînțeles! Nu-ți închipuiești că tânăra simțea nevoie să vorbească de mine. Și nu-ți închipui, cred, că am scăpat prilejul să-ți trâmbițez meritele?

— Vai, dar tu Hettie și Marvie mă faceți de un milion de ori mai bun decăt sunt.

— Ia spune! Cum am putea să vorbim altfel! răspunse Nevada.

— Pun rămașag că o faceți toți pe Ina să moară după mine, cum mă faceți pe mine să mor după ea.

— Ei! D-ta ți-ai pierdut de mult capul. Știi ce ar trebui să faceți amândoi? Să căutați un colț singuratic în lună...

— Taci din gură! strigă Ben furios. Nu înțelegi că ar fi o rușine pentru mine dacă aș nenoroci fata. La urma urmelor, sunt tot un izgonit. Și mai vor și mai mult, să fiu un om scos de sub scutul legii.

— Te cred. Ca și tovarășul tău, nu? exclamă Nevada amărât.

— Oh, dragă! Să nu înțelegi greșit spusele mele. Nu m-am sinchisit niciodată de tot ce s-a spus despre d-ta. Nu-mi pasă ce-ai fost, Nevada, ci că ești pentru mine cel mai bun și mai nobil tovarăș.

— Îți mulțumesc, răspunse Nevada, ridicând capul. Fără îndoială că sunt tovarășul d-tale, dar nu vorbim de noblețe. Spuneam deci că d-ta și Ina ar trebui să vă duceți undeva în lună, să cădeți unul în brațele altuia și să stați acolo ceasuri

În șir... destul de mult ca să descoperiți în cele din urmă că nu puteți să trăiți despărțiți.

CAPITOLUL XI

A doua seară după întoarcerea lui Nevada, Ben stând lângă ușa lui, auzi zgomotul îndepărtat și slab al unor cai pe drumul de lângă lac. Călăreții – trebuiau să fie doi – veneau fără îndoială de la ranchul Blainilor. Ora târzie, nu era pentru vizite, nici pentru trecerea călătorilor și Ben, luându-și pușca, se puse la pândă, strecurându-se printre copaci. Noaptea era luminoasă. Cine erau acei călăreți? De ce părăseau drumul ca să ajungă mai repede la colibă?

Zgomotul potcoavelor se opri deodată și Ben auzi pași ușori pe nisip. O siluetă subțire ieși din umbră. Era Marvie Blaine. Curiozitatea cam îngrijorată a lui Ben făcu loc farmecului acestei surprize.

— Ce târziu vii, drăguțele! Cine-i cu tine?

— Ina, bineînțeles, răspunse băiatul.

— Soră-ta?

— Da, de bună seamă. Ce-ți închipuiai că o să-ți aduc cowboyi la ceasul ăsta? Știi, Ina m-a luat cu chirie ca s-o aduc până aici. Aș fi făcut-o și pe degeaba, dar n-am făcut o afacere proastă. Mi-a dat cinci dolari, de care aveam mare nevoie pentru niște unelte de pescuit.

— Tâlharule! Ai fi vrut s-o lași să vie încoa singură, într-un câmp pustiu ca ăsta!

— S-o las să vie? Spune mai curând, că ar fi făcut drumul și fără mine.

— Dar, D-zeule mare, de ce? întrebă Ben, care părea tulburat.

— Ca să te vadă. Am încercat s-o fac să urce până aici. N-a vrut. E îngrijorată. Poate din pricina celor doi străini, care au venit azi dimineață.

— Unde este?

— Mai jos; stă pe o stâncă. Vrea să n-o vadă nimeni. La

noi au plecat toți cowboyii, iar tăticul cu Setter. Am ajuns aici într-un ceas. Am să duc caii mai departe. Nu te grăbi, avem destulă vreme.

Ben coborî și zări întâi caii, apoi silueta tinerei, șezând pe o stâncă. Zgomotul pașilor o făcu să se întoarcă.

— Bună seara, Ben, zise dânsa întinzându-i mâna. Sunt mulțumită că te văd.

— Nu trebuia să vii!

— Oh! A fost atât de ușor. Vei putea să ne petreci acasă dacă vrei. Tata n-o să știe niciodată. De ce ești îngrijorat?

— Am putea să fim surprinși.

— Mi-ar fi tot una. Ce prost arăți! Ești sănătos?

— Da, desigur, dar am avut șase săptămâni de muncă istovitoare. Am slăbit.

— Nu știu dacă trebuie să te cred, zise tânăra și-l ținți cu o privire neliniștită, dar blajină și serioasă.

— Nebunul de Nevada ți-a spus că am fost bolnav?

— Nu, nu tocmai. A spus că... Ben, ascultă-mă. N-am venit așa, la întâmplare. Am cuvinte serioase pentru asta...

Tânăra se opri o clipă, apoi relua cu glas șovăitor, care-l mișcă pe Ben până în fundul sufletului.

— Aș fi venit, de altfel și fără asta... Uite ce-i: au sosit doi străini la ranch. Aș fi putut să-i ocolesc, dar eram tare curioasă de vizita lor neașteptată, iar tata, Mr. Setter și cowboyi nefiind acasă, eram îndreptățită să mă interesez de numele lor și de pricinile vizitei lor. Acești oameni îmi răspunseră la început rece și nelămurit, dar aveam dreptul să stăruiesc. Pe scurt, unul a spus că-l cheamă Judd și mi l-a recomandat pe cellalt sub numele de Walker. Se pare că veneau din Redland. Mr. Judd mi-a arătat o insignă în argint, spunând că e șeriful din Redland și că Walker e agentul lui. După spusele lui au venit chemați în grabă de Setter, care spune că reprezintă asociația crescătorilor din Hammell și se pregătesc să aresteze pe anumiți inși, împotriva cărora Setter o să cheme martori și o să aducă dovezi. Asta e tot ce am putut să aflu și care m-a neliniștit grav. De aceea, am rugat pe Marvie să vină cu mine la d-ta!

— Anumiți inși!... murmură Ben. Asta înseamnă Nevada,

Modoc și cu mine.

— Fără îndoială. Cred că tata n-are nici un amestec în venirea acestor oameni. Și așa are destule pe cap... Ben, acești oameni pot să te aresteze din porunca lui Setter?

— Nu, dacă sunt cinstiți; dar Setter a uneltit de bună seamă ceva. Mai știu și eu ce, o așa zisă greșeală a lui Modoc, o învinuire contra lui Nevada. Și nimic mai ușor decât să mă amestece în daraverile astea. La drept vorbind, Ina, nu-mi miroase a bine.

— Dar dacă ești gata să te aperi... Paza bună păzește primejdia rea.

— Ina, îți mulțumesc că ai venit atât de repede să mă înștiințezi...

— Nu ți-am spus că aș fi venit și fără de asta?

— Oh! răspunse Ben, cu glasul gătit de emoție. Ai fi venit totuși și așa... de ce? Luase mâna tinerei pe când povestea și nu-i dădea drumul, dar avea impresia că se clatină așteptând răspunsul care-l fermeca dinainte și-l făcea să sufere îngrozitor.

— Fiecare lucru la rândul lui, Benjamin, răspunse Ina. Întâi afacerile.. Ce ai de gând?

— Ei bine, o să urmez munca noastră obișnuită, orice s-ar întâmpla. Poate să mă aresteze, însă nu pot să dovedescă nimic contra mea. Dar mă îngrozesc la acest gând: necinstea s-ar răsfărânge asupra mamei și a Hettiei.

— Dar eu? adăugase tânăra.

Ben tăcu o clipă, nevrând să se lase cuprins de turburarea ce-l năpădea la acest cuvânt.

— Puțin îmi pasă că o să fiu arestat, urmă dânsul, vorbind repede. Dar șerifii nu-l pot aresta pe Nevada. O să le scape sau o să le sfărâme capul. Nu râde, Ina. Mă ia cu frig, căci D-zeu știe cât îl iubesc pe omul ăsta.

— Da, e foarte bine și prietenia voastră a ceva frumos. Sunt incredințată că o să-l împiedici pe prietenul d-tale să săvârșească un omor.

— Nu știu. Mă tem că nu, dacă polițiștii or vrea să mă înhațe și dacă Nevada o să afle că au fost trimiși de Setter. Atunci...

Ben tăcu și începu să fluiera.

— Ben, Marvie ți-a spus că Setter se ține scai de mine?

— Cum? exclamă tânărul care tresări. Marvie mi-a vorbit mult de acest om; el îl urăște. De altfel, nu-i decât un copil. N-am luat lucrul în serios.

— Oh! zise tânăra. Trebuia să tac. Mi-am pierdut cumpătul. Nu te mai gândești la ce ți-am spus.

Într-adevăr, vedea că pe Ben lăsa să-l cuprinsese furia și se sperie când văzu trăsăturile lui înăsprite.

— Am să-l omor, exclamă dânsul.

— Ben! murmură ea cu glas scăzut și rugător. Îngălbenise și avea ochii măriți de spaimă. Ce-am făcut?

Și îl cuprinsese cu brațele de gât.

— Pentru numele lui D-zeu, Ina! Ce vrei să spui?

— Dacă-l omori pe Setter, te spânzură și eu mor, strigă dânsa îndurerată.

— Ei bine, n-o să-l omor. Nici n-am să încerc să-l întălesc, zise Ben, care nu se gândea decât să-i potolească spaima.

Ea-și desfăcu binișor brațele, iar Ben e văzu zâmbind. Înțelegea acum, dar destăinuirea asta îl zdrobea.

Îngenunchiă înaintea ei, cu fruntea pe genunchii ei și oftă aproape:

— Știam eu bine... Nu trebuia să te văd. Ce nebun sunt! ... Te ador... și asta mă omoară.

Ina îl mângâie pe cap:

— Asta nu trebuie să te omoare. Și eu te iubesc. Ca atunci când eram copii și chiar mai mult, ca o femeie care să fie totdeauna și la toate sprijinul tău.

Ben o privi. Plângea. Era în culmea bucuriei. O auzea pe Ina vorbind de o căsătorie cu puțință între ei și refuzul lui încăpățânat slăbea puțin câte puțin, cu toate câte-l făceau să sufere și cu toate primejdiile foarte apropiate. Sfârșiră prin a se potoli amândoi și nu mai vroiră să se gândească decât la o fericire cu puțință fiind gata să lupte amândoi ca s-o dobândească.

Ben întovărăși pe tânără și pe fratele ei aproape până la ranch.. Se revărsase de mult de ziuă când se întoarse la

Forlorn River. Și după cum se aștepta, Nevada îl primi foarte amărât.

— Unde dracu ai fost? întrebă dânsul liniștit și nemulțumit în același timp.

— Eu? M-am plimbat călare pe câmp, zise Ben distrându-se ca să-i amintească propriul lui răspuns.

— Ai fost cu Ina Blaine.

— Așa-i. Ne-am făgăduit că o să ne căsătorim. Ah! Cuvântul acesta! Cum mă zăpăcește... Dar e adevărat. Nu știu cât ai lucrat pentru fericirea mea, dar sunt sigur că îndeajuns de mult.

Obrazul lui Nevada se însenină. Împărtășea bucuria tovarășului său mai mult decât ar fi putut s-o spună.

— Prietene, reluă Ben Ide, n-avem vreme să flecărim de ce s-a întâmplat. Avem de lucru. Vrei să faci ce ți-oi spune eu, orice s-ar întâmpla?

— Da. Ne-am înțeles. Dar vreau să am libertatea asupra unui punct și anume în privința lui Less Setter.

— Fie: Ascultă-mă. Setter a chemat din Redland pe un șerif anume Judd și pe agentul lui, un anume Walker. Acum sunt la Hart Blaine. Ina n-are încredere în acești oameni. Se pare că Setter. O să se întoarcă și o să supună dovezi contra cuiva pe care Judd și agentul său nu-l numesc. Și acest cineva nu poate să fie decât eu... sau d-ta. Setter a pus la cale vreo mârșăvie. N-avem vreme de pierdut. Iată planul meu: Am să-l trimit azi pe Modoc la Hammell cu o scrisoare pentru Frisbee. Știi că ar vrea caii mei, dacă n-aș cere prea mult. Ei bine, am să-l rog să trimeată oamenii lui să ia toți caii din crescătoria noastră. Am să depun banii pe numele meu la banca din Hammell. D-ta și cu mine ne luăm toate lucrurile și fugim spre Silver Canyon, pe urma lui Bill Hall. Modoc poate să ne ajungă la Cedrii. O să stăm acolo până ce o să-l prindem pe Bill Hall la lucru. Hei, ce zici de planul meu?

— E cel mai bun, dat fiind împrejurările. Dar are părți slabe.

— Care?

— Mai întâi, să vindem caii cu 100 dolari de cap, când

putem să cerem pe ei, care sunt bine hrăniți și domesticiți, 200 de dolari. Al doilea, această plecare grăbită. O să se pară că ne temem. Al treilea, Setter ar putea să dea o lovitură la Forlorn River. Apoi, noul loc de crescătorie al tatălui d-tale nu-i prea departe de Silver Canyon. El și Blaine au cumpărat pământuri lângă Silver Meadow. Asta ar putea să i se pară foarte ciudat lui Ide și Setter, da ăi fi văzut pe acolo, mai ales dacă Hall fură vite tatălui d-tale. O să creadă că hoțul e Ben Ide? Înțelegi?

— Ești uimitor, Nevada. Te admir, vezi foarte bine, dar să mă ia dracu dacă mi-ar fi putut trece prin cap toate câte le-ai înșirat. Cum ar putea el să creadă așa ceva?

— Nimic mai simplu ca un tânăr pungaș să înceapă prin a pune mâna pe averea părintească. Și toată lumea știe cum s-a purtat cu d-ta. Dacă ai fi găsit vinovat, n-ai fi dojenit și multora li s-ar părea foarte firesc. Dar destul despre asta. Dacă izbutim să punem mâna pe Hall, viu sau mort, o să lămurim lucrurile. Aș vrea să văd mutra acestui Bill Hall. Dacă vine din Nevada, atunci... îl am la mână pe Setter.

— Ce? exclamă Ben, n-ai fi crezând doar că e vreo legătură între acești doi oameni.

— De asta sunt convins.

— Dumnezeu! Ce groaznic ar fi pentru tatăl Inei. Nu Nevada, e o nebunie!

— Drăguțele, nu te pricepi la nimic, ceea ce mă miră e că Setter nu s-a trădat încă.

— Dar dacă izbutește să se însoare cu Ina Blaine, n-o să mai putem face nimic contra lui, chiar dacă-i descoperim ticăloșiile.

— Desigur și Setter își dă seama de asta. Dar tâlharul să nu se biziue prea mult pe viclenia lui. Dacă-și atinge ținta, jur că n-o să se bucure prea mult de izbânda lui.

A doua zi, spre sfârșitul după amiezii, Ben și Nevada, după ce călăriseră treizeci de mile, se opriră la „Cedri”.

— Modoc o să fie aici poimâine, zise Ben, după ce mâncaseră și se odihneau amândoi.

— Mai curând chiar, răspunse Nevada. Indianul știe s-o ia

la trap când e singur.

— Mi-a spus că i-a văzut pe ticăloși când era pe o culme, nu departe de aici și că poate să-i regăsească. Atunci, care e planul d-tale?

— Nimic mai simplu. O să-i prindem noaptea și o să-i legăm fedeleș.

— Drace, iată ceva minunat!

— Ben, dacă Modoc dă peste ei și nu bănuiesc nimic, afacerea e bună. Cât despre mine, mă încred în acest indian. Cred că o să-ți plătească mai mult decât găzduirea d-tale. Modoc are ochi de vultur și mirosul unui câine de vânătoare. Un hăitaș cum n-am mai văzut. Dragul meu; nu știu de ce nu ne-am gândit mai curând la această șmecherie. Ceata lui Bill Hall trebuie să fie alcătuită din patru, cinci oameni...

— Și dacă-i prindem cu vitele furate?

— Dragă, ei le pun la adăpost. Niciodată un ranchman n-a mai văzut ce i-a fost luat. Pentru hoți, aici e raiul pe pământ.

— Dar dacă dăm peste Strobel? Ina mi-a spus că a plecat la Silver Meadow. Hart Blaine lucrează și el pe acolo.

— N-o să-i întâlnim nici pe unul, nici pe altul, zise Nevada. Putem înlătura orice surpriză. Cred totuși că suntem puțim prea la apus.

— Dacă Bill Hall ascunde vitele după coline, spre Silver Meadow, e silit să lase urme. Strobel poate să trimeată pe urma lor cowboyi tatei.

— Se prea poate, dar asta nu s-a făcut niciodată până acum. De altfel, n-are ce să ne stânjenească întâlnirea cu Strobel. Un om care nu vorbește niciodată de ce va să facă și cred că-i plăci.

— Da, am pescuit cu el, când eram copil, zise Ben gânditor. Ei bine, s-a făcut. Mâine o sa ne cocoțăm mai sus și o să pândim împrejurimile.

Pe când Nevada aruncă o privire asupra cailor, Ben stinse focul și se înveli într-o pătură, dar nu putu să adoarmă, pe când tovarășul lui, abia se întinsese lângă el și sforăia zdravăn.

CAPITOLUL XII

Trezit înainte de revărsatul zorilor, de frig, Ben aprinse focul. Apoi dădu ghiont lui Nevada, care se trezi înjurând.

— Haide, scoală, Nev, trândavule. E destul de frig ca să-ți tragi cișmele. Dar... drace! Ai dormit cu ele! N-ai să fii niciodată un om de lume.

— Erau ude, zise Nevada, care se ridicase și se bătea ca să se încălzească. Dacă le-aș fi scos, n-aș fi putut să le mai încălț niciodată.

Când răsărise soarele, cei doi oameni erau călare și cercetau priveliștea dinaintea lor, Ben și Nevada își ajunse ținta, deasupra unei văi mari, despărțită de celelalte prin coline puțin ridicate. I se potrivea numele de Silver Meadow. Era o vale ovală, lungă de 12 mile și largă cam de 2, acoperită de salvie albă și buruieni uscate. Ben cercetă o clipă întinderea cu binoclul; apoi, fără să spună un cuvânt, i-l întinse lui Nevada.

— Ei bine, zise dânsul, nu sunt atâtea vite câte am crezut. Totul e atât de uscat.

— Mergem până la Silver Canyon? Întrebă Ben.

— E prea departe și avem nevoie de indian. O să treacă pe o parte a Canyonului, iar noi o să supraveghem cealaltă parte. Să ne întoarcem la tabără. Modoc o să vie diseară.

Indianul nu se ivi nici ziua, nici seara, iar a doua zi dimineată, Ben fu cuprins de neliniște. Ceasurile treceau într-o așteptare înfrigurată. În cele din urmă, noaptea târziu zăriră pe tovarășul credincios. Venea pe un cal fără șea și nici nu descălecă bine și înainta spre ei strigând:

— Mor de foame.

— O clipă! Avem tot ce trebuie, dar mai întâi trebuie să te încălzești. Ce s-a întâmplat?

— Setter a pus să mă întemnițeze la închisoarea din

Hammell. Am spart ușa, am găsit un cal și iată-mă-s.

— Setter a pus să te aresteze! De ce?

— L-am întrebat pe paznicul închisorii. A râs. Spune că acum multă vreme m-am bătut într-un salon.

Ben simți o astfel de ușurare auzind că e vorba de o învinuire atât de caraghioasă, încât acoperi cu hohote de râs înjurăturile furioase ale lui Nevada.

— Modoc, te-ai bătut de două ori la Hammell?

— Nu. O singură dată. Și nu beat. Ei erau beți. M-au bătut, m-au zvârlit afară. Atunci m-ați scăpat dvs.

— Îmi aduc aminte. Dihorul ăla de Setter n-a mai găsit nimic altceva decât această poveste! Nevada, omul ăsta mă uimește. Își închipuie că n-avem nici un prieten pe lume, că nu-i dreptate în California.

— Eu cred că și-a mai bătut un cui în cosciugul lui, bombăni Nevada. Am să văd de calul lui Modoc. Din fericire, avem încă o șea.

— Modoc, întrebă Ben, l-ai văzut pe Frisbie?

— Da. Foarte mulțumit. Trimite o ceată de cowboy.

— Foarte bine. Sunt mulțumit că ai putut să scapi. Avem mult de lucru. Măine o să ne îndreptăm spre drumul unde ai văzut ceata lui Bill Hall.

Cea dintâi privire pe care o aruncă Ben când fu pe malul Silver Canyonului, îi lăasă o impresie de neuitat. Un colț minunat pentru hoți!

Locurile bune pentru pândă, erau fără îndoială foarte numeroase. Nimic nu era mai ușor pentru câțiva oameni hotărâți, înarmați cu puști să oprească o ceată de zece ori mai numeroasă.

Deodată Nevada, care se uita cu binoclul, zise încet:

— Dragă, văd vite. Drace! Sau am orbul găinilor sau văd dobitoace însemnate cu inițialele A. I. Amos Ide! Tatăl d-tale!

Ben fu atât de mișcat, încât îi trebuiră câteva clipe ca să poată vedea și el.

— Se poate oare? bâlbâi el țintindu-l pe Nevada cu o privire aproape răcăcită.

— Da, avem noroc. Ei! Ce zici de Modoc al nostru?

Părăsiră locul de observație și după ce călăriră câțva timp, zăriră păscând pe unul din povârnișurile trecătoarei cam două sute de vite.

— Privește! murmură deodată Nevada. Fum. Acolo, în fundul trecătoarei.

— Văd. E focul unei tabere.

— Fără nici o îndoială. Dar, drace! Era cât p-aci să uit! Modoc mi-a spus să-l pândim. Dă-mi binoclul.

El privi îndelung.

— Îl văd pe Modoc, zise dânsul în cele din urmă, tocmai în față. Diavolul de indian ne vede, Ben! Ne face semn să plecăm. Arată fundul trecătoarei. Drace! Asta înseamnă că tâlharii ne-au văzut... sau poate că o șterg. Să ne întoarcem repede.

Cei doi oameni se strecurară, urcându-se spre un loc de lângă margine, dar ascuns de un tufiș. Puteau să vadă de acolo, fără să fie zăriți. Dar se uitară mult și bine, fără să vadă nimic neobișnuit, afară de fumul albastru, pe care-l zăriseră dinainte. Când Ben vroi să găsească locul unde se afla Modoc. La început nu-l zări, dar în cele din urmă văzu pe indian care se îndepărta călare spre partea mai păduroasă a culmii.

— Modoc pleacă, Nevada. Ce crezi despre asta?

— Nimic. Nu înțeleg. Mă tem că am fost văzuți.

Rămaseră la pândă tăcuți, Ben mușcându-și pumnii la gândul unei astfel de neizbânzii, când totul părea că merge strună.

— Îi văd... îi văd, zise repede, dar pe șoptite Nevada. Privește bine și arată cu degetul întins fundul trecătorii. Tocmai dedesubtul nostru, în acel luminiș, între copaci.. Unul, doi, trei, patru călăreți și un cal de povară. L-au încărcat în grabă mare fără îndoială. Vezi, Ben?

— Da. Cinci oameni și un cal. Par foarte grăbiți.

— Fără îndoială. Ne-au văzut și se tem. O să fugă.

— Ce trebuie să facem? Întrebă Beri.

— Ben, într-o clipă o să fie în dreptul nostru. Uite ce zic eu. Ei nu știu câți suntem. Să tragem amândoi deodată cu puștile noastre, apoi cu revolverele. Suntem aproape la o

milă deasupra lor și n-o să-i nimerim, dar această descărcătură o să-i facă să creadă că sunt urmăriți de o întreagă trupă de șerifi și cowboy. O să fugă și o să-i urmărim.

— Hai! răspunse Ben.

În câteva clipe, cei doi oameni traseră 32 de focuri. Urmarea nu se lăsă așteptată. Tâlharii o rupseră la fugă împrăștiați, urmați de calul de povară, care fugea îngrozit. Toți se îndreptară spre poteca dintre cei doi munți; dar în clipa aceea se auzi, nu departe de ei, o împușcătură, urmată de altele. Era Modoc.

— Să ne întoarcem la tabără, zise atunci Nevada, ca să ne încercăm iar puștile. Dar avem nevoie de o dovadă că am fost aici și că am văzut vitele tatălui d-tale. Dă-mi eșarfa d-tale. E bine, ai inițialele brodate. Am s-o leg de o cracă.

— Uite, Nevada. Au lăsat jos ceva din bagajul lor. Să mergem să-l luăm?

— N-avem vreme. Trebuie să ne întoarcem în grabă mare la tabără și să ne pregătim bagajele ușoare, ca să plecăm îndată ce Modoc se va fi înapoiat. Mă întreb unde se sfârșește poteca. O să ne spună Modoc. Un lucru e sigur, că Bill și ceata lui au luat-o spre câmpie, unde e atât de puțină apă. Nu-i bine pentru ei.

Se înnoptase, când, după trei ore de mers anevoios, ajunseră la tabără. Modoc era acolo. Îi aștepta o mâncare caldă, caii mâncaseră și o parte din bagaje erau făcute.

— Indian împelițat, exclamă Nevada ca o laudă.

Ben strânse mâna lui Modoc, iar Nevada îi spuse:

— Modoc, s-a înnoptat atât de repede în acest Canyon, că nu știm unde s-au dus oamenii noștri. Sunt furios, dar toate felicitările mele, căci ai făcut treabă bună.

— Nu trebuie să fii furios, răspunse Modoc zâmbind. Multe lucruri bune...

— Ce vrei să zici?

— Hall a luat-o pe un canyon prost. A luat-o pe Canyonul mic, nu are ieșire înainte de Mule Deer Lake. Mai mult de 20 de mile și drum greu. Anevoios pentru cai. Nu-i apă, nu-i

iarbă. Mai greu încă la Mule Deer Lake. O să fie lângă ranch, dar n-o să îndrăznească să meargă. O să se ducă la peșteri pentru apă. Acolo o să-i prindem ca pe caii sălbatici.

Era o cuvântare prea lungă pentru indianul, care nu se sluzea de cuvinte zadarnice.

— Un om de al lui Bill Hall a fost rănit, urmă dânsul. L-ați atins. Se târa după ei. N-a putut merge departe.

— O idee, strigă Nevada scos din fire. O să-l prindem pe Hall mort sau viu. Dacă punem mâna pe el, putem să dovedim că ți-a jefuit tatăl.

— Să ne liniștim, răspunse Ben. Să mâncăm, apoi o să vedem ce-i de făcut.

— Trebuie lucrat repede, zise indianul cu glas liniștit.

Mai puțin de un ceas după aceea, erau călare, Modoc în frunte, Ben și Nevada văzând de caii de povară și de ceilalți. Duceau cu ei două burdufe conținând unul 45 litri de apă pentru vite și unul mai mic pentru ei.

Stelele arătau că se îndreptau spre apus. Când mijeau de ziuă, aveau la picioarele lor priveliștea pustie a bazinului unde strălucea Mule Deer Lake.

Beri și Nevada se opriră, pe când indianul se duse să caute la intrarea Canyonului urmele fugarilor.

Indianul le arată că zărise urma lui Hall și a oamenilor care se îndreptau spre Nord. Ei nu se putuseră opri, apa lacului fiind desigur otrăvită de izvoarele subpământene. Schelete de cai, cerbi în putrefacție, erau risipiți ici și colo.

A doua zi dimineața, se făcu dovada că Hall făcea tot ce putea ca să i se piardă urma. Un hăitaș obișnuit s-ar fi dat bătut, dar indianul nu-și pierdu vremea.

— Omul rănit nu fuge cu tovarășii, zise dânsul, arătând urme neregulate de pași pe țepii pinului.

— Nu mai e prevăzător. Rănit... Lasă urme.

Dar această căutare lua vreme.

Pe la mijlocul după amiezii, Modoc, care fugise destul de departe înainte, aștepta pe Bon și Nevada și-i înștiința numai decât cum îl ajunseră.

— I-am văzut, merg încet. Îl ajută pe rănit, gata să cadă. Se opresc la cea dintâi peșteră. Eu foarte sigur.

— E departe Modoc?

— Drum lung. Nu lung călare. Eu merg dvs. luați calul. Nu faceți zgomot. Să vă uitați bine împrejur.

Ben și Nevada, tăcuți, pândiră pe indian zise Nevada aproape în șoaptă, asta e ceva el acasă, ca și fiarele sălbatice, nefăcând mai mult zgomot decât o pasăre. Când fu la depărtare de 400 de coți, Ben și Nevada zărindu-l ca într-un fulger, o luară pe urma lui, încercând să nu-l piardă din vedere. Ajunseră până la peșteri. Deodată Ben apucă brațul tovarășului și-i zise încet:

— Modoc ne face semne.

— Da, l-am văzut.

Ei legară împreună cele trei șei.

— Dragă, zice Nevada aproape în șoaptă, asta e ceva nou pentru d-ta. Gândește-te bine că urmărești oameni, care te omoară dacă-i zărești.

— Știu, Nevada, dar d-ta nu tragi. Trebuie să-i prindem vii.

— Fără îndoială. O să facem să vorbească pe Bill Hall... Hai, acum la vânătoare?

Ben găfâia când ajunse lângă indianul culcat la pământ.

— Bine, șopti Modoc, eu cunosc peștera. N-are multă apă. Peșteră adâncă. Ieșirea foarte departe.

— Sunt înăuntru? Întrebă Ben, care tremura de nerăbdare.

— Da. Au dus caii și omul rănit. Acum sunt jos. Caii se vor adăpa în curând și o să urce pentru iarbă. Modoc crede că vor fugi repede.

— Cât drum mai e până la cealaltă deschizătură? Întrebă Ben.

— Foarte departe. Nu poți merge repede. Eu merg curând să o închid cu stânca.

— Mai e alt drum în fundul deschizăturii? Și în partea asta?

— Da, capcană pentru cai. Bun, răspunse indianul.

Într-o liniște desăvârșită și cu mare băgare de seamă cei trei oameni, când mergând, când cățărându-se, ajunseră la locul de unde puteau cerceta fără să fie văzuți deschizătura

peșterii. Clipele treceau cu o încetineală îngrozitoare. După aceea se auzi abia deslușit zgomotul unor capete, apoi mai tare; se iviră șase cai, ai căror pași răsunau pe lava tare.

Ben tresări la vederea unei alte umbre care-i urma, aceea a unui om scund și îndesat, în haine închise, cu pălărie cu marginile lăsate în jos care-i acopereau obrazul.

— Ei! Bill! strigă un glas de undeva din peștera dedesuptul pândarilor. Am auzit ceva acolo sus.

— Ce auzi? întrebă Hall oprindu-se și scoțându-și revolverul.

Alte umbre se zăriră acum în urma lui.

— Zgomot de pași, răspunse cellalt și oameni care vorbesc încet.

Dintr-o săritură, Nevada se sculă ca și când ar fi vrut să sară.

— Sus mâinile! strigă dânsul cu glas puternic.

Răspunsul lui Hall fu o împușcătură, apoi sări îndărăt, ascunzându-se la intrarea în peșteră. Glonteile lui se lovise de o cracă, deasupra lui Ben și pierise șuierând în pădure. Atunci Nevada începu să tragă fără răgaz, ajutat de Modoc, care se slujea de pușca lui.

De jos, răspundeau împușcări grăbite. Caii nechezau de spaimă, săreau până în clipă când găsind un drum, fugiră într-o goană nebună spre pădure. Ben nu se grăbea să tragă. Locul ajungea primejdios de tot. El se retrase, făcând să se retragă în același timp Modoc și Nevada. Această mișcare opri împușcăturile. Modoc își încărca liniștit arma. Nevada scoase gloanțe din centiron și cu ochii strălucitori zise lui Ben:

— Ai dreptate, dragă. Stricăm gloanțele de pomană. Am văzut mai departe, puțin deasupra drumului, o bucată mare de lavă. Mă duc acolo și o să fiu la adăpost. Stai aici până te chem.

— Eu merg, șopti Modoc și se furișă ca un șarpe în spatele lui Nevada.

Ben rămăsese pe loc și se culcă la pământ. Întorcându-se, văzu pe Nevada și Modoc cățărându-se și adăpostindu-se în dosul unui bloc mare de lavă.

— Ei! Hall, strigă Nevada, ne întâlnim!
— Cine dracu ești? răspunse cellalt furios.
— Eu? Nu sunt decât unul din oamenii unei trupe puternice. Șerifi, cowboyi și un bun trăgător pe care-l cunosc.

— Atunci ce vrei?
— Întâlnire. Aruncă armele într-un loc pe care să-l văd și ieși în acelaș timp cu mâinile sus.

— Ha, ha, ha! Și să zicem că nu primim, spuse glasul răgușit de mânie.

— Vă pierdeți unica șansă. Tragem în voi.

— Trageți și să vă ia dracul, bombăni tâlharul, la care se adăugară un concert de glasuri furioase.

— Văd de aici rănitul vostru. Să sfârșesc cu el?

— Trage, dacă vrei.

— Ei bine, să zicem că-l las în plata Domnului. Odată pentru totdeauna, vrei să vii? Vă avem în mână și o să vă lăsăm să plesniți de foame.

Răspunsul fu un șir de înjurături, cum nu mai auzise Ben în viața lui. Era foarte vesel, căci furia tâlharilor arăta că fuseseră prinși în capcană.

— Ei bine? zise Nevada. Ce se aude?

— Ei bine? urlă Bill Hall, maimuțărindu-l. Domnule cu glas mios, n-o să ne înțelegem; dar dacă vrei să coborî...

CAPITOLUL XIII

Nevada primi ultimatul căpeteniei tâlharilor ca și când ar fi răspuns prevederilor lui și nu mai adaugă nici un cuvânt și chemă lângă ei pe Ben Ide.

— Dacă oamenii nu știu, Hall știe însă că-i avem în mână. Trebuie deci să ne sfătuim ce avem de făcut, îi zise el.

— Chestie de timp și de pază strașnică, răspunse Ben, gânditor.

— Da, o să stăm de pază cu rândul.

— Modoc, spui că peștera asta are o ieșire?

— Da, eu o s-o închid.

— Bine. După asta, să duci mai departe tot calabalâcul nostru și caii, o să-i adapi într-una din peșteri și o să-i priponești unde-i iarba mai grasă.

Indianul se furișă repede printre copaci.

— Ai luat cuie? întrebă Nevada.

— Da, e un pumn în unul din saci noștri.

— Bine. O să tăiem cu pari drumul, singurul drum pe care poate să fugă Bill Hall. Cred că tatăl Inei și al d-tale au să vadă multe năzdrăvăanii și că Setter e în mare încurcătură.

Această zi fericită trecu repede fără ca unul sau cellalt din cei doi bărbați să înceteze a supraveghea intrarea peșterii.

Se înnoptă. Ben și Nevada erau de pază îndărătul unui bloc de lavă. Tâlharii se folosiră de bezna din fundul văii ca să-l aducă la ei pe rănit și să tragă până la ei un sac de merinde pe care-l lăsaseră afară. Se schimbară împușcături și un strigăt furios al unuia din oamenii lui Bill Hall dovedea că unul din gloanțe nimerise.

Pe la miezul nopții, Modoc se întoarse ca să-l schimbe pe Ben. Acesta se duse să pregătească de-ale mâncării pentru

dimineată, apoi se întoarse la tovarășii lui.

În ziua a treia, când Modoc veni la postul lui, îi înștiința că pusese mâna pe caii celor împresurați și că-i legase.

În după amiază aceleași zile, Ben, învățat de indian, găsi deschizătura pe care acesta o astupase de tot. Deschizătura trebuie să fi fost destul de îngustă și ca s-o astupe Modoc îngrămădisise o mulțime de blocuri grele de lavă. Dacă nu mai era alta ieșire, Hall și ceata lui trebuia să dea o luptă deschisă și atunci nu mai puteau scăpa în nici un chip. Ben era cam îngrijorat la gândul că ar fi putut să mai fie și alta ieșire, cu toate că Modoc îi spusese că atunci aceasta ar fi trebuit să fie la mare departe și până acum nici un indian nu izbutise s-o descopere. De altfel, observă Nevada, cei închiși trebuie să fi cercetat toate ungherele peșterii.

Într-o zi, Ben fu foarte uimit când numărând bastoanele pe care le pusese de o parte, ca să numere zilele, văzu că trecuseră două săptămâni. Diminețile mai reci, schimbarea coloritului frunzelor, arătau că se apropia toamna.

Într-o după amiază, Modoc veni din vizita lui obișnuită din locul unde petreceau caii, cu o față atât de întunecată încât Ben se sperie.

— Prost, zise indianul, Modoc nu spune nimic.

— Nu-mi ascunde nimic, zise Ben.

— Roib sălbatic se adapă la peșteră noastră.

— Armăsarul?... Vrei să spui California Red? zise Ben care tresări.

— Da.

— De ce îi spui asta? urlă Nevada.

— Eu tot spun șefului.

— Ei, iată ceva nu tocmai de râs, gemu Nevada.

Ben simți că această descoperire putea să-l piardă, să-l facă să dea drumul pradei pentru o umbră. Într-o clipă, hotărârea lui fu luată.

— Modoc, ia-ți toporul și du-te de strică bariera. Apoi, fără un cuvânt, își reluă postul.

Nevada rămase mut.

Veni ziua când totul părea mort în peșteră. Nu ieșea nici un fum, nu se auzea nici un zgomot. Asediații ar fi ars toate lemnele pe care le aveau? De ce nu mai vorbeau oare?

Să fi găsit o ieșire pe unde au fugit?

Trecuse încă zece zile în timpul cărora paza celor trei oameni nu slăbi, dar care puseră nervii lor la grea încercare. Venise Septembrie. Nu mai aveau nici zahăr, nici cafea. Ben și tovarășii lui se hrăniră cu, pâine și carne, la care adăugaseră câteva mere uscate, dar nu suferiră din pricina asta. Chiar Ben nu mai mânca decât odată pe zi.

Era cu neputință ca tâlharii să mai fie încă în viață. Modoc sfârșise prin a găsi la o oarecare depărtare o spărtură în lăvă. Ieșea de acolo un vânt rece, care arăta oarecare legătură cu altă deschizătură. Ben ascultă îndelung ațintind urechea ca să poată auzi cel mai mic zgomot. Domnea o liniște desăvârșită.

— Modoc, îi zise dânsul, întoarce-te la Nevada. Și așteaptă fără ca să se miște indianul ca să plece. Atunci scoțându-și vesta și ghetetele, cu revolverul în mână, se strecură până la deschizătură cu cea mai mare băgare de seamă pipăind cu piciorul dădu de pământul făcut din blocuri mari de lavă, prea grele ca să se miște, așa că putu să înainteze în liniște. Asprimea pereților stâncoși îl făcu să se zgârie la mâini și să se lovească la genunchi. Când se întoarce crezând că mersese mult timp, văzu că nu înaintase decât 40 sau 50 de pași.

Își reluă mersul bâjbâind și întunericul creștea cu cât înainta, aerul era din ce în ce mai rece și mai umed și deschizătura care intrase nu se mai arăta decât ca un punct luminos. Ben își spuse că era în primejdie, dacă o pierdea cu totul din vedere, totuși înainta. Stâncile de lavă, sfărâmate acum, îi se rostogoleau sub picioare și-l amenințau cu prăbușirea unde nu știa nici el. Simți că mâna îi bâjbâie în gol. Alunecă și-și pierdu aproape echilibrul. Ridicându-se din toate puterile, înainta cu băgare de seamă un picior și simți că e pe marginea unei scobituri. Cu o silință supraomenească izbuti să se dea puțin îndărăt. O

sudoare rece îl acoperea din creștet până în tălpi, urechile îi vâjâiau.

El lua un pietroi de lavă, îl aruncă în prăpastie după o clipă auzi zgomotul ușor al unei căderi. Deschizătura trebuia să fie adâncă de tot, în pereți ascuțiți.

Alte bucăți de lavă aruncate fiecare în direcție deosebită îi arătară că prăpastia trebuia să fie foarte întinsă. Toate acestea arătau că nici o ființă omenească nu putea să iasă din acea prăpastie tainică. Ben simți că-i pier ultimele neliniști.

Închisoarea tâlharilor n-avea alta scăpare decât în mâinile asediaților.

Atunci putu să se așeze în voie și să asculte. O tăcere de moarte plutea în acea beznă.

Cu mare greutate Ben o lua pe drumul care-l dusesese atât de aproape de un sfârșit grozav și ieși în cele din urmă la aer.

Ben se întoarse la lagăr și-i spune lui Nevada, care-l certă pentru lunga lui lipsă, că tâlharii n-au putut pleca din peșteră.

— De altfel, sunt convins, răspunse Nevada, că n-o să întârzie să se predea.

A doua zi la revărsatul zorilor, Ben veni să-l trezească pe Modoc.

— Dragă, îi șopti Nevada, sunt convins că am auzit pe cineva umblând jos.

Ben voia să răspundă, când se auzi un glas răgușit din fundul peșterii.

— Ei, acolo sus! strigă el.

— Bună ziua, dragă Bill, zise foarte tare Nevada, luându-și pușca.

— Mai ești încă acolo?

— Da. Ești așteptat.

— Să te ia dracu. Crăpăm de foame. Care sunt condițiile d-tale?

— Fără condiții, Bill. Ieșiți unul câte unul și aruncați armele foarte departe de voi.

— N-o să tragi? reluă glasul.
— Nu, desigur, numai dacă nu vrei ca ne tragi pe sfoară.
— Bine... Aveți de mâncare?
— Da, fără îndoială. Ciozvârte de vânat, pesmeți, cafea, smântână, zahăr...

— Țineți gura! strigă Bill Hall, mai răgușit ca totdeauna. Venim.

Căpetenia ieși cel dintâi. Înainta cu hotărâre în plină lumină, ținând revolverul de țeavă. Când ieși din deschizătura peșterii, aruncă arma departe de el. Cu capul gol, murdar, cu ochii rătăciți, purta urmele grozavei încercări prin care trecuse.

— Bine, Bill, exclamă Nevada. Înaintează la dreapta. Sus mâinile! Așa. Acum cheamă-ți oamenii unul câte unul.

— Ieși, Jenko și fă ca mine, porunci șeful. Se arăta un vlăjgan mare. Își aruncă revolverul scoțând o înjurătură groaznică și veni lângă Hall. Al treilea la rând fu un tânăr voinic cu părul și barbă blondă. Al patrulea, mai slab, era oacheș ca un mexican. Cel din urmă ieși încet, șchiopătând. Era rănitul.

— Unde sunt puștile? întrebă Nevada al cărui ochiu ager nu pierdea nici un amănunt.

— Jos, răspunse Hall, arătând peștera cu o mișcare a capului său mare.

— Bine. Spune unuia din oamenii d-tale să le ia și să le pună la un loc cu celelalte arme.

Această poruncă fu îndeplinită numaidecât. Nevada se ridică, gata să tragă dacă ar fi trebuit și-i spuse lui Modoc și Ben să scoată bariera care închidea drumul.

— Acum, Hall, înainte, urma dânsul. D-ta, Ben, ține-l de scurt pe omul acela, pune-l să se așeze, iar Modoc să-i lege picioarele.

Ben chiuia de bucurie și într-o clipă, cei cinci tâlhari avură picioarele legate. Ce mutre aveau!

Cu hainele ferfeniță, cu bărbile zbârlite, cu fețele de fum, totul arăta că suferiseră îngrozitor înainte de a se hotărî la supunere.

— Va să zică nu sunteți decât trei? bombăni Bill Hall.

— Da, dragă, zise Nevada cu glas tărăgănat. Vroiai să fie mai mulți? Sunt destui, care vin după noi. Iată, în orice caz, pe Ben, fiul aceluia căruia i-ai furat vitele la Silver Canyon.

— Ah? D-ta ești Ben Ide? Întrebă Hall pe cowboyi cu tichii lui plini de viclenie răutăcioasă.

Ben dădu din cap în semn de aprobare, uimit că acest Bill Hall auzise vorbindu-se de el.

— Ei bine, întrebă Hall întorcându-se spre Nevada, ce ai de gând să faci cu noi?

— Bill, mergem mai întâi la ranchul lui Hort Blaine. O să te recomandăm unui anume Less Setter. Nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu-i nevoie să flecărim despre asta acum, răspunse Hall.

— Hm! Într-adevăr, nu-i nici o grabă.

— Dă-ne să mâncăm.

— De când ați rămas fără merinde, Hall?

— Nu mai mult de cinci-șase zile, dar avem o foame de lupi.

— Atunci ia-o binișor. Să nu vi se aplece.

— Nu ne temem de asta. Adu-ne bunățile despre care ai vorbit.

— Nu, dragă, zise Nevada. O să vă dau de trei ori pe zi puțină hrană. Ceva mai multă mâine, apoi mese adevărate.

Nevada văzu de foc. Ben îi veni în ajutor. Modoc se duse să strângă revolverele și șeile tâlharilor și văzu apoi de cai. În acest timp, Nevada nu pierdea din vedere pe cei cinci inși, iar Ben întâlni de mai multe ori ochi lui Hall care-l ținteau cu mare curiozitate.

Când, Ben încălecă și văzu în jurul lui un șir de tâlhari dezarmați și la cheremul lui. Avu dovada despre necrezuta lui izbândă și de tot binele care însemna pentru el. Nu mai ținea seamă de ce lupta atât de lungă ce-o dusesese și de oboseală. Putea deci să se gândească la Ina, la frumoasa răsplată care o să fie dânsa pentru el.

Nevada mergea în frunte, poruncind toate mișcările, iar Ben se simțea foarte fericit să i se supună.

În amurg își reluară drumul, mai puțin greu, datorită răcorii nopții. Hall se arăta foarte guraliv, silindu-se să micșoreze prin vorbăria lui meritul prinderii lor. Nu-i vorbea lui Nevada, dar era vădit că dorea foarte mult să-i vorbească lui Ben Ide. Acesta dorea de asemeni. Dar vroia să aștepte să pună față în față pe șeful tâlharilor cu Setter. De întâlnirea aceasta, se gândea el, vor atârna multe lucruri.

Înaintând, noaptea se făcea din ce în ce mai răcoroasă. Întinericul nu era atât de mare încât să nu se poată vedea deslușit bruma ce acoperea pământul.

Ceata de oameni călări și pe jos mergea din ce în ce mai încet. Rănitul, care nu putea fi lăsat în urmă. Nu înainta decât cu greutate.

Se luminase de mult de ziuă când ajunseră la ranchul lui Ben Ide.

Toate ușile podului și barierele corralului erau deschise.

Nu putea să fie isprava lui Frisbie. Ușa colibeii era de asemeni deschisă. Ben era gata să se aprindă de mânie când îl văzu pe Modoc că se ridică în șea și că pânđește ceva dincolo de lac.

— Dar ce vezi acolo? întrebă Ben.

— Acolo roibul sălbatic, pe gheață, zise indianul pe ton impresionant.

— California Red... pe gheață! exclamă Ben Ide.

— Precum mă vezi și te văd, răspunse Nevada. Nu mai sunt decât șase cai cu el. Lacul e înghețat afară de mijloc. Se adapă. Privește!

— Nu! zise Ben aproape șoptind, dar nu se putu stăpâni.

Ridicat în șea, el privi. Wild Goose Lake era cu desăvârșire alb, cu mănunchiuri de iarbă care depășeau, ici și colo, nivelul gheții. Acolo, poate la două mile, zări caii. Minunate animale! California Red era la marginea gheții. El nu bea. Chiar la acea depărtare Ben Ide putu să-l admire cum înălța nobilul său cap sălbatic.

— Nevada, păzește-l pe Hall, zise dânsul și cu o mână înfrigurată desfăcu chingile de piele care țineau binoclul de

șea. Degetele îi tremurau atât de tare, că la început nu văzu nimic, dar se stăpâni și în cele din urmă zări foarte deslușit mica ceată de cai, pe care-i cercetă unul câte unul, ca să nu se uite apoi decât la minunatul armăsar.

Roșu ca o flacăără! Măi sălbatic decât un vânat din munți.

Ben se urcă în șea. Ce ironie a sorții! De ce trebuia să-l vadă în astfel de clipă. Dar Ben înțelese că n-o să se poată stăpâni, că trebuia cu orice preț să se slujească de un prilej atât de frumos.

— Ei bine! dragă, zise Nevada care văzu cu durere ce primejdioasă era pentru Ben această întâlnire, ce afacere proastă! Am visat totdeauna că o să-l prindem în capcană sau că o să fim mulți ca să-l încercuim.

— Putem să punem mâna pe el, exclamă Ben Ide.

— Nu. Nu se poate, răspunse Nevada.

— Avem aici patru oameni. Cu noi fac șapte.

— Dumnezeu! Ben, doar n-ai fi vrând..

— Vreau! exclamă Ben șuierător. Am să pun mâna pe acest cal. Ai să mă ajuți.

— Oh! Drace, nu.

— Nu ți-am amintit niciodată datoria d-tale. Ți-o amintesc astăzi.

— Dacă o iei așa... Dar, smintitule, n-am să ți-o iert niciodată.

— Descarcă-ți caii... porunci Ben, pregătește lațurile și, luându-și cuțitul, se îndreptă spre Hall.

— Hall, îi zise dânsul, acolo pe gheață e un armăsar sălbatic pe care vreau să pun mâna de ani de zile. Dacă-ți făgăduiesc libertatea, mă ajuți să-l prind?

Hall privi cu ochiu pătrunzător fața lui Ben ca și când ar fi vrut să se încredințeze de ceea ce auzea.

— Da, vreau.

Ben tăia numai decât legăturile șefului, apoi acelea ale omului cel mai apropiat. Într-o clipită, cei patru oameni fură eliberați.

— Nu-i nevoie să vii și d-ta, zise Ben rănitului.

— Dacă vrei, răspunse acesta vesel, nu pot fugi repede călare, dar pot să strig și să umplu un gol. Am mai vânat cai

sălbatici.

Ben încălecă din nou.

— În șea! strigă cowboyul gâfâind. Nevada, ia doi oameni și apuc-o la stânga. Eu îl iau pe Hall și pe încă unul cu mine. Străbatem râul. Modoc, stai aici până ajungem pe mal. O să-l încercuim binișor pe Red. Cum vrea să fugă, alunecă pe gheață... O să cadă... Restul o să fie ușor.

Nevada și plecase cu doi dintre tâlhari. Ben chemă pe Hall și Jenko și coborî cu ei spre râu. Gheața crăpa și se mișca, dar totuși ținea sub picioarele cailor.

După ce trecu râul, Ben se întoarse în galop pe malul lacului, la apus, nepierzând caii sălbatici nici o clipă din ochi. Când fu destul de departe, se urcă în locul cel mai ridicat al malului și putu să zărească pe Nevada și ajutoarele sale pe celălalt mal, pe când Modoc cu doi călăreți străbătea îmbucătura râului.

California Red era acum cam la o milă depărtare pe lacul înghețat, venind drept spre Ben. Coada lui roșie flutura în vânt. Ceilalți șase cai erau înșirați în urma lui. Când îl zări pe Ben, armăsarul necheză, vru să facă stânga împrejur, dar picioarele îi alunecară și căzu. Se opinti grozav ca să se ridice, dar copitele lustruite nu puteau să țină pe gheață.

— Ah! Frumosule!... exclamă Ben lăudător cu glas sălbatic. Nu-i o vânătoare prea cinstită, dar ești al meu, ești al meu!

Ceilalți cai sălbatici se întoarseră fără să alunece și fură în curând departe de armăsar. Acesta izbuti în cele din urmă să se ridice și s-o ia spre ceilalți. Era vădit că nu mai îndrăznea să fugă.

Ben auzi în clipa aceea țipetele celorlalți vânători. Ei coborau în galop povârnișul nisipos al malului, spre lac. Alt cal sălbatic căzu, apoi altul neputând să se mai ridice. Se învârtiră, culcați pe gheață, ca niște sfârleze.

În răstimp, mai repede decât vântul, Ben își împinse calul spre lac, luând-o înaintea ajutoarelor sale, care-l urmau chiotind. Glasul răgușit al lui Bill Hall stăpânea pe celelalte plin de înflăcărarea sălbatică a vânătorii. Cei opt călăreți alcătuiră un arc de jumătate milă, cu fața spre lac.

California Red se întoarse ca să scape; dar cum se

Îndrepta spre apus, grupul lui Modoc lăasă o ieşire pentru caii sălbatici cei mai apropiaţi. Aceştia se repezică în goană şi căzură, ridicându-se iar ca să fugă, apoi scăpară. Pe gheaţă nu mai rămăsese decât doi şi roibul. Red era în primejdie. Sălbăticia lui minunată, iuţeala lui neasemuită nu-i puteau sluji aici. Nevada alergă între Red şi mijlocul lacului. Atunci alt cal putu să scape.

— Apropiaţi-vă! urlă Ben Ide. Încet! Şi învârti nodul laşului său.

O nebulie veselă cuprinsese sufletul cowboyului. Acum era convins că-l va prinde. Armăsarul tropăi de spaimă şi vru s-o ia la fugă. E tot ce vroia Ben.

Când Red îşi încercă avântul pe gheaţa strălucitoare ca oglinda, soarta lui fu pecetluită.

Tropăia într-o parte şi alta, se întorcea înnebunit, dar cu capul sus, coama ridicată şi coada bătând.

— Ceva mai departe, Modoc! strigă Ben Ide. Şi tu, Nevada... în partea cealaltă. Faceţi un triumghi... Hai, fugiţi acum şi strigaţi ca nişte diavoli!

Atunci, calul roib, furios, se ridică în două picioare, apoi într-un avânt deznădăjduit sări înainte, dar picioarele îi fugeau sub el.

Venea drept spre Ben Ide, nările îi suflau aburi albi, copitele îi răsunară pe gheaţa care pâraia. Dar alunecă, căzu pe spate şi, cum se întorcea pe gheaţă cu copitele în sus, laşul lui Ben se desfăşură ca uri şarpe şi-i prinse picioarele dinainte înţepenidu-i-le. Armăsarul se culcă pe o parte, luptă contra piedicii, dar această silinţă o strânse şi mai tare. Când îşi ridică frumosul cap, sfoara indianului îi înfăşură grumazul. Goana lui se sfârşise.

Nevada veni galopând cu laşul în mână, foarte galben, cu ochii scânteietori.

— Dragă, exclamă dânsul cu glas tunător, ne-a sărăcit, dar face.

Ben ştia că împietrit de uimire şi bucurie minunatul animal. California Red învins, la picioarele lui, era al lui.

— Ei bine, Ide, bombăni Bill Hall bătându-l pe umăr pe cowboy, sunt mulţumit pentru d-ta. Eşti un vânător

grozav... Dacă aş avea vreme, ți-aş spune ceva, dar zăresc colo călăreți de-a lungul lacului. O s-o ștergem repede.

CAPITOLUL XIV

Cu cât treceau zilele, Ina, care era încă la ranchul lui Blaine, dorea din ce în ce mai mult întoarcerea tatălui. Gândul că Setter ar fi putut să vină și s-o găsească singură, o îngrijora. La drept vorbind, nu se mai temea de el, dar chiar nesiguranța pe care o avea despre gândurile acestui om, o apăsa ca o greutate de neîndurat.

Doi dintre cowboyi lui Blaine, care veniseră să aducă merinde pe o săptămână, povesteau că lucrurile nu mergeau prea bine acolo unde se afla tatăl tinerei și că acesta era foarte morocănos.

Duminică la prânz, veni Setter. Marvie o înștiință pe sorăsa și ea înțelese mai bine ea oricând că trebuia să fie gata de luptă. Desigur, mamă-sa și fratele său puteau s-o ocrotească întrucâtva, dar ca să se bizuie pe veșnica lor prezență ar fi fost ceva himeric. De mai multe ori avu prilejul să vadă consfătuiri dese între Setter și cei doi polițiști.

Către seară, Marvie, care îi spiona mereu pe cei trei oameni, umplu și mai mult inima Inei de neliniște. Tânărul putuse să se strecoare lângă coliba lui Setter și să-și dea seama că se ținea o consfătuire pe șoptite. Aceste convorbiri ținuseră mult, dar oamenii vorbeau atât de încet, că Marvie nu putu să audă nici un cuvânt măcar.

A doua zi dimineață, veni la Ina care se îmbrăca.

— Ei bine, îi strigă dânsa, tinere pescar ești foarte harnic. Cauți râme?

— Nu, e vorba de șerpi, zise dânsul cu zâmbetul lui senin. Privește, surioară! Iată pe Judd și Walker cu o mulțime de catrafuse. Au luat drumul Forlorn Riverului.

Ina luă binoclul și văzu în depărtare patru oameni, care coborau spre lac.

— Unde se duc? Întrebă dânsa.

— Se duc să-i caute pe Ben, răspunse Marvie și fața i se întunecă. Vor să-i jefuiască ranchul, înainte de a o lua după el... Ina, dacă-mi făgăduiești că la nevoie, o să-mi iei apărarea pe lângă tata. Am să dau o goană călare de partea cealaltă a lacului ca să văd ce face acest Judd.

— Da, da. Am să-i spun că te-am trimis chiar eu. Ia binoclul și du-te.

Ina se așeză la biroul tatălui ei, cu o carte de socoteli înainte, cu o peniță în mână, când Setter se ivi deodată la ușă.

— Bună ziua, dragă, zise dânsul cu glas mieros.

Ina nu se clinti și scrise mai departe.

Setter începu să râdă și se așeză pe masă, lângă dânsa.

— Ina, nu vrei să-mi dai bună ziua? urmă dânsul.

— Nu, răspunse dânsa ridicându-se deodată și înfruntându-l cu privirea. Mister Setter, te rog să pleci. Am treabă.

— Azi pari foarte răutăcioasă, zise dânsul privind-o obraznic. Ce te frământă așa?

— Asta nu te privește. Te rog să pleci.

— Nu. Și te desfid să mă dai afară, răspunse Setter obraznic. Apoi, dacă vrei să știi, biroul ăsta e al meu.

Ina nu păru uimită cum se aștepta el.

— Zău? zise dânsa. Dar cred că minți.

— Nu mint. (Glasul lui Setter se făcu aspru și fața lui măslinie se aprinse). Am totul în mână. McAdamii urmăresc. Amos Ide nu vrea să dea ajutorul pe care l-a făgăduit. Banca Hammell are polițe de ale lui Blaine pentru 200 de mii. N-am decât să spun un cuvânt; or să vândă ranchul, iar eu am să pun mâinii pe vitele și caii săi.

— Ei bine, să zicem că toate acestea ar fi adevărate. Ce vrei? Întrebă dânsa.

— Să te măriți cu mine, sau îl sărăcesc pe tatăl d-tale, amenință Setter, aplecându-se spre ea.

— Ce poate să ne facă asta? exclamă Ina cu înflăcărare. Mama și cu mine o să fim mult mai fericite. Cât de mult urâm această avere. Ea l-a ruinat pe tata cu ajutorul unor

mișei ca d-ta.

— Eu așa ceva nu înghit, Miss Blaine, zise Setter.

Dar era lămurit că acest refuz neașteptat a propunerii lui îl uimise. Se înfurie.

— Dar, urmă dânsul, scrutând obrazul tinerei ca să vadă impresia cuvintelor sale. N-am spus încă totul. N-am spus că l-ași putea băga pe tatăl d-tale la închisoare ca tovarăș de hoții.

Într-o dată văzu în ochii lui că măcar în parte spunea adevărul. Asta era deci puterea lui ascunsă și destăinuindu-i, credea că ea nu va îndrăzni să-l trădeze. Gândul unei astfel de rușini pentru tatăl ei o umplu de amărăciune nespusă, dar îndură lovitura fără să clinească.

— Înțeleg, zise dânsa batjocoritor. Înainte bietul Ben Ide era tovarășul hoților... Acum e tatăl... Desigur, că împărtășesc amândoi câștigurile.

— Am să-l izgonesc pe Ben Ide din ținut, exclamă Setter, sau am să-l întemnițez.

— Să îndrăznești numai!

— Ah, ah! Te înflăcărezi acum mai mult decât pentru tatăl d-tale. Hai! Acum am înțeles totul.

— Dacă tata a fost atât de nebun, atât de lacom de bani ca să se lase târât de d-ta la fapte necinstite, i s-ar cuveni închisoarea, dar Ben Ide e curat ca aurul. A fost izgonit din casa lui. Dar adevărul o să fie mai puternic. Defăimările d-tale neobrăzate, dovezile mincinoase o să fie spulberate de orice judecător cinstit... D-ta, Less Setter, ar trebui să fii alungat din ținut.

— Să te ia dracu! urlă Setter scos din fire și c-o mișcare neașteptată o apucă de braț. Dar ce e acest Ben Ide pentru d-ta?

— Dă-mi drumul! Asta nu te privește, dar fiindcă vrei s-o știi, țipă tânăra, îl iubesc pe Ben Ide... m-am logodit cu el... Am să mă mărit cu el!

— Ben Ide!... Ah! Târfă! scuipă Setter în culmea turbării și vână, vroi s-o ia în brațe. Ben Ide o să aibe ce-o să-i las eu.

Dar, în loc să slăbească sub strânsoarea puternică, înă se

simți deocamdată plină de o energie și o putere aproape supraomenești. Ea-i dădu pumni grozavi în obraz, țintind ochiul rănit al trădătorului care se clătina scoțând un strigăt de durere. Atunci smulgându-se din îmbrățișare îl împinse atât de tare încât el căzu pe un scaun. Ușa biroului rămăsese deschisă. Ina putu să fugă spre câmp, tremurând toată și jurând că la un nou atac, o să omoare pe Setter. Marvie nu se întoarse decât noaptea târziu. Pândise pe Judd și Walker și, datorită binoculului, nu pierduse nici una din mișcărilor lor. Cei doi oameni intraseră la Ben, duseseră un sac în șură și se întoarseră cu, mâinile goale, lăsând ușile deschise, ca și cele ale coralului.

De bună seamă că vor sta acolo până la întoarcerea, lui Ben.

— Ben n-o să se întoarcă atât de curând, răspunse Ina gânditoare.

— Dar unde s-a dus?

— Să nu spui nimănui, drăguțele. Ben s-a dus să pună mâna pe tâlharii al căror tovarăș e crezut.

— Banda lui Bill Hall? Cowboyii spun că Ben e înțeleș cu Hall... E ciudat totuși că pleacă tocmai când e căutat. Și spune-mi, Ina, cum o să poată Ben numai cu cei doi tovarăși să pună mâna pe o bandă de hoți?

Cu toată încrederea ei de neclintit în cinstea lui Ben, Ina nu putea totuși să nu recunoască ceea ce era drept în aceasta judecată copilărească. Ea trebui, în ciuda tuturor aparențelor, să creadă cu încăpățânare în cinstea logodnicului ei, să-l ajute, dacă putea, să izbândească cu toate piedicile și dușmanii înverșunați să-l piardă.

Spre marea uimire a Inei, Setter plecă a doua zi dimineață de la ranch, fără să fie întovărașit, ducând un cal de povară. Și el e luă înspre Forlorn River. Voia oare să întâlnească pe polițiștii din Redland sau pe Hart Blaine? Fără îndoială, își zise Ina, avea de gând să vadă și pe polițiști și pe taică-său.

La începutul lui septembrie, tatăl Inei se întoarse la ranch cu Setter și cowboyii. Tânăra fu uimită văzându-l. Părea

foarte abătut. Ina păstra taina celor petrecute, având impresia că aceste destăinuiri vor veni prea curând, de la sine. De altfel, nu-și văzu tatăl decât arareori, nici măcar la mese și nici nu încercă să-l întâlnească. Totuși, ceea ce o neliniștea era ce putuse să spuie Setter.

Sosirea stăpânului și a însoțitorilor săi stârni în ranch o mulțime de trăncăneli, pe care Marvie le povestea surorii sale. Se spunea că Judd găsisese la ranchul lui Ben Ide dovezile vinovăției lui, cel puțin în ceea ce privea furtul de vite. Îi găsiră urma pe coline. Cirezile lui Amos Ide fuseseră jefuite, în iulie la Silver Meadow. Strobel, șeriful din Hammell, se dusesese la Blaine, ca să-i vorbească de lucruri nu prea lămurite. Era sigur că această vizită îl tulburase pe Blaine. În cele din urmă, sosirea lui Seter, îndurerase atât de mult pe bătrân, încât era să cadă greu bolnav. Și Mrs. Blaine căzu la pat, iar Ina și tatăl lăsară totul ca s-o îngrijească.

— Tată, îl rugă Ina, când avu prilejul să întâlnească pe Blaine, să ne întoarcem acasă Aci e prea frig pentru mama. N-o să mai putem dormi sub cort.

— M-aș fi întors de mult la Tule Lake, răspunse bătrânul Blaine, cu fața întunecată. Dar se poate că acea casă să nu mai fie a mea. Așa spune Setter. Ranchul ăsta e tot ce-mi mai rămâne.

— Se poate oare? exclamă tânăra.

— Nu știu. Mi-am pierdut capul. Omul ăsta mă hărțuiește să i te dau în căsătorie. E un câine turbat. Dar nu e nevoie să-ți spun că voința ta o să fie și a mea.

— Îți mulțumesc, tată, răspunse dânsa veselă. Îți mulțumesc. Ascultă-mă. Nu te lăs deloc. Așteaptă.

— Să aștept? Fie. Mă simt foarte abătut gândindu-mă la ce se poate întâmpla, dar o să aștept.

În septembrie, înghețară malurile lacului, dar zilele erau frumoase.

Într-o dimineață frumoasă Marvie veni într-o fugă.

— Judd! exclamă dânsul gâfâind. Și... și Walker s-au întors. Îl așteaptă pe tata ca să formeze un tribunal.

Înă se duse numai decât să găsească pe mama însănoșită și-l găsi pe tată-său pe lângă ea. Înă observase că acesta își petrece cea mai mare parte a timpului în cortul d-nei Blaine.

— Tată, s-au întors polițiștii din Redland și te așteaptă, îi zise Înă.

— Bine, răspunse bătrânul Blaine obosit. Dacă ar putea cel puțin să mă ajute să ies din această încurcătură.

Ea îl luă de braț și ieși cu dânsul.

— Vrei să mă ascuți, tată? îl întrebă ea rugătoare.

— Bineînțeleș, micuțo.

— Vreau să spun să mă ascuți într-adevăr. Asta nu poate pricinui nici un rău, dar poate face mult bine.

— Vorbește. Ar fi o nenorocire dacă n-aș asculta pe copilul pe care eu însumi am vrut să-l învăț și să-l cresc bine.

— Atunci, uite ce am descoperit eu după ce m-am gândit. Setter vrea sa te piardă, iar bietul Ben Ide e de partea d-tale. N-o să fiu niciodată soția acestui om, chiar dacă d-ta și Ben Ide ați vrea. Dar, tată, acest om rău o să-și vadă planurile zădărnice. O să se întâmple ceva. Nu pot să știu ce. O simt în orice caz... Oricare ar fi dovezile aduse de polițiști, nu-ți da încă hotărârea. Așteaptă.

— Fată, până acum m-am lăsat dus de cuvintele mieroase ale lui Setter. Am ascultat pe orișicine, afară de mama și de tine, răspunse bătrânul Blain adânc tulburat. A venit vremea să mă schimb.

Amândoi se apropiară de coliba unde era biroul.

Cowboyii se plimbau, spionând, cum și cine venea și pleca. Setter și intrase cu Judd și Walker, vorbindu-le cu însuflețire. Înă urmă pe tatăl ei și băgă de seamă privirea îngrijorată pe care i-o aruncase Setter.

— Bună ziua, zise Blaine. Ce vreți?

— Bună ziua, Mister Blaine, răspunse Judd cu glasul lui gros. Avem rezultate și sunt bucuros să-ți împărtășesc. Am găsit în șura lui Ben Ide dovezile că a furat vite. I-am dat chiar de urmă și știm unde și-a făcut tabără. Fără îndoială că a mirosit ceva, căci a șters-o cu o noapte înainte sosirii

noastre. A lăsat merinde, haine, cai și un armăsar, negru pe care-l domesticise tocmai. Atunci i-am pierdut urma. Dar urmând cu cercetările, am găsit o urmă în fundul unui canyon. Acolo era o cireadă de aproape 250 de capete. Cele mai multe erau însemnate cu A. I., semnul lui Ames Ide. Dar sunt unele care trebuie să fie ale d-tale.

— Bine, zise Hart Blaine. Dar cine ți-a spus că vinovatul e Ben Ide?

— V-am lămurit, răspunse Judd. Am găsit tabăra lui lângă un canyon, unde sunt vitele care ți s-au furat.

— Dovezi neîndestulătoare înaintea unui tribunal, zise Blaine. Nu tăgăduiesc că poate fi vinovat, dar faptul că a ridicat pe neașteptate tabăra nu însemnează nimic. E vânător de cai sălbatici. Care sunt celelalte dovezi?

Atunci se amestecă și Setter. Făcu doi pași înainte și spuse țanțos:

— Menținem tot ce am spus. Aștept să fie arestat ca să depui contra lui.

— Ei bine, să nu te bizui pe asta, zise deodată bătrânul Blaine.

— Pot să te silesc. Sunt tovarășul d-tale. Ne-a furat vitele.

— Setter, când o să merg la tribunal, o să fie pentru ceva mai mult decât pentru niște juncani, zise Blaine pe ton ciudat.

— Am să-l citez pe tatăl lui Ide contra acestui hoț, strigă Setter, galben de turbare.

— O să fie ceva urât de tot, zise Blaine. Setter scoase o înjurătură, care abia se auzi. Ina, care nu-l slăbea din ochi, avu impresia că omul acesta nu era atât de sigur de el, precum spunea.

Câteva lucruri din tabăra lui Ben Ide fuseseră aduse ca piese convingătoare spre a fi arătate lui Blaine. Ina nu se putu stăpâni să nu simtă o neliniște când văzu inițialele lui Ben pe pielea căpeștelor și șeilor. Totuși, împotrivirea îndărătnică a tatălui ei față de argumentele lui Judd și de planurile lui Setter o uimeau dându-i în același timp nădejde.

— Mister Blaine, ceru Judd, vrei să trimiți cowboyii, la

Silver Meadow ca să aducă vitele furate?

— Acolo e iarbă și apă?

— Da, nu-i nimic mai bun în tot ținutul.

— Atunci să nu schimbăm nimic decât cu aprobarea lui Amos Ide, hotărî Blaine.

— O să-l chemăm aici, zise Judd, după ce-l întrebese dintr-o privire pe Setter.

— Minunat, răspunse acesta. Amos Ide e unul dintre cei dintâi interesați în această chestiune.

A doua zi dimineată, înainte de zori, Marvie veni s-o trezească pe Ina, făcând zgomot la ușă. Ea trebui să se îmbrace în grabă. Dar el nu răspunse la întrebările ei decât prin monosilabe, rugând-o să-i împrumute binoclul și spunându-i că pe gheață erau cai sălbatici și că trebuia să iasă repede ca să-i vadă.

— Oh! Dumnezeuule, oh! Dumnezeuule! exclamă dânsul.

— Ce s-a întâmplat, Marvie? întrebă Ina.

Ina îi urmă direcția privirilor. Cât era de frumos lacul și pe el alergau cai negri de tot.

— Sunt cai sălbatici, zise dânsa încet. Ce păcat că Ben e atât de departe! Ina, privește... uită-te la calul care e în frunte! strigă băiatul și-i puse binoclul înaintea ochilor.

După câteva clipe, Ina zări ceea ce-i arata fratele.

— Marvie! exclamă dânsa la rându-i. Un cal roib!... Asta vedeai? Doamne! Cât e de frumos?

— Asta e tot ce vezi? întrebă Marvie cu răs ironic. E California Red, roibul sălbatic, de care e îndrăgostit Ben, zise Marvie solemn.

Ina fu cât pe aci să scape binoclul, dar își reveni și privi din-nou, tremurând.

— Văd că Ben are dreptate, murmură dânsa.

— Ce sunt țișetele astea, întrebă Marvie întorcându-se.

— Sunt cowboyi, răspunse Ina... Privește-l. Și ei au văzut caii. De aceea scot aceste strigăte.

— Surioară! Surioară! Binoclul! Și după o clipă de căutare tânărul exclamă: Călăreții sosesc pe lac... Trei de o parte, trei de alta... Ce este? Pun rămașag că Ben a găsit oameni

să-l ajute... Oh! Dumnezeu! El e! E Ben! E călare pe calul lui cenușiu.

Ina și smulse binoclul. Cowboyi strigau din răspuțeri. Înțeleseseră ca și Marvie că Ben venea cu acești călăreți. Ina, cuprinsă de o tulburare care o făcea să tremure fără voie, trebuie să se așeze pe trepte. California Red căzuse pe gheață.

Călăreții se apropiau. Ina putu să vadă calul cenușiu semnalat de Marvie și se strădui să-l recunoască pe călăreț. Era silueta lui Ben Ide, dar tânăra nu putea să cuprindă o întindere prea mare deodată. Ea îl căuta pe California Red și se hotărî să nu-l mai urmărească decât pe el.

Pentru un cal sălbatic mișcările lui păreau ciudate. De ce nu fugea? Roibul părea că-și pierde în fiecare clipă puțin farmecul uimitor al mișcărilor sale. Călăreții se apropiau.

Deodată, el se putu ridica și-și luă avântul. Porni ca o săgeată. Ina scoase un strigăt de bucurie.

leșea din cercul care-l cuprindea, dar deodată căzu. Calul cenușiu se ivi și călărețul părea că se clatină în șea.

— Oh! Marvie! exclamă tânăra. Ben l-a prins.

— Binoclul! Dă-mi binoclul. Da a căzut. Calul lui Ben e foarte aproape. Alt călăreț! Lațul! Ina, California Red al tău e prins!

Dar strigătele de izbândă ale lui Marvie se gâtuiră. Ina văzu că el tremura, țintind lacul unde se desfășura minunata priveliște. Apoi văzu pe călăreți fugind în galop.

— Vai de noi! gemu copilul... Uită-te!... Judd și Walker îl arestează pe Ben Ide.

CAPITOLUL XV

Puțin înainte de prânz, Marvie veni să bată la ușă.

— Ina, zise dânsul amărât, vin.

— L-au prins pe Ben? întrebă ea.

— Da. L-au prins pe Ben și pe indian.

— Mă duc. Trebuie să fiu acolo.

Ea se pieptănă în grabă și-l ajunsese pe Marvie, care urmă cu destăinuirile:

— Vino repede, îi zise dânsul, nu trebuie să pierdem nimic din ce se va petrece. Mama a coborât în birou. Setter și tata voiau ca ea să semneze niște hârtii, iar dânsa nu vroia. Atunci Setter s-a înfuriat și asta l-a înnebunit pe tata. Erau amândoi într-un hal fără de hal, când a venit Amos Ide.

— Tatăl lui Ben! exclamă tânăra.

— Da. O adevărată bufniță. Însă venirea lui a curmat cearta. Setter l-a luat în coliba unde sunt și acum. Tata m-a gonit din birou, dar am găsit mijlocul ca să aud totuși ceva. I-a spus mamei că e mulțumit că n-a semnat. Și a spus o grămadă de lucruri despre Setter. Atunci mama i-a răspuns: Asta nu-i ceva nou pentru mine. El a zis: Da, însă e prea târziu. Am să merg la închisoare cu Ben Ide. Asta mă chinuiește, felul în care Setter îl prigonește pe bietul băiat. O să vedem și alte lucruri ciudate.

— Oh! Marv, a spus tata asta? întrebă tânăra apucând mâna fratelui ei. Ai mai auzit și altceva?

— Nu. Un cowboy a strigat că se apropie Judd. Atunci am venit repede să te înștiințez.

— Atunci... Ben poate fi văzut?

— Da. Pe drum. Uită-te.

Dar tânăra respinse binoclul întins de Marvie și amândoi se duseră repede spre ranch. Grupuri de cowboy vorbeau

cu însuflețire. Trebuia să se întâmple ceva serios, care turbura viața obișnuită, atât de liniștită la ranchul lui Blaine.

— Cowboyii vorbesc între ei, murmură Marvie. Bill Sneed e de partea lui Ben, dar nu toți.

Când tânăra se apropia, văzu într-adevăr că tot personalul ranchului era acolo. Când trecu ea, tăcură din gură. Nici Mr. Ide, nici Setter nu erau acolo. Când intră în birou, găsi pe tată-său singur cu soția lui.

— Ina, zisa Mrs. Blaine, pe care era cât p-aci s-o podidească plânsul. Mr. Setter a spus lucruri îngrozitoare despre taică-tău. Dacă nu semnez anumite hârtii, dacă, nu vrei să te măriți cu el...

— Mamă dragă, nu deznădăjdui. Trebuie să ne susținem unii pe alții, dacă trebuie să mergem toți la închisoare.

— Dar o să fie îngrozitor!

— Fură îndoială, dar asta n-o să se întâmple niciodată.

În clipa aceea, Blaine, stând înaintea biroului, zise:

— Fată, șeriful vine cu Ben Ide.

— Știu. Mi-a spus Marvie.

— Și Amos Ide e aici. E dureros pentru el. Și tâlharul de Setter l-a băgat într-o încurcătură.

Ina fugi la el și-l puse brațul în jurul gâtului:

— Tată, zise dânsa, cu un glas de dorință arzătoare, odată în viața d-tale să fii stăpân și să conduci d-ta această afacere, orice s-ar întâmpla. Ești la d-ta acasă. Nu te lăsa dus de Setter. Fii bun cu Ben Ide, căci... îl... îl iubesc, tăticule!

Ea se aștepta ca tată-său să se înfurie, dar el se ridică și tânăra văzu în ochii lui cenușii o lumină foarte blândă, pe care n-o cunoștea încă.

— Micuțo, sunt îndurerat că mi-a trebuit atâta vreme ca să văd limpede. Marvie mi-a dat să înțeleg, dar nu l-am luat în seamă... Așa dar, îl iubești pe Ben Ide?

— Da, tată, răspunse dânsa cu mândrie.

— Bine, dar cred că n-ai să uiți să te porți ca o Blaine.

Marvie strigă în acea clipă, înaintea ușii:

— Tată, iată-i!

Blaine ieși urmat de Ina și de soția lui.

Patru oameni: călări intraseră în pătratul rămas liber între colibe. Blaine înaintă; ceata de cowboy se strânse în spatele lui. Ina simți că Marvie e foarte aproape de dânsa și-i spunea încet cuvinte grăbite, pe care ea nu le înțelegea.

Judd își oprise calul. Avea un obraz strălucitor și făcu un gest cu marea lui mână înmănușată ca și când ar fi cerut tăcere.

Ina văzu un mare cal cenușiu acoperit de sudoare și pe călărețul lui, Ben Ide. Acesta era foarte galben, clipind din ochii cumiști, iar felul cum sta stângaci pe cal, dovedea că avea cătușe la mâini. Lângă el un indian călare cu mâinile legate. Agentul Walker. Stătea mai în urmă. Ochii tinerei, se întoarseră la Ben Ide și se ațintiră asupra lui. Cât de triste și întunecate erau privirile logodnicului! Se credea oare pierdut? N-avea nimic de spus ca să se apere?

— Iată omul d-tale, Mister Blaine, strigă Judd cu glas solemn. Ți-am spus că o să-l prindem. Și l-am prins asupra faptului...

— Iartă-mă, Mister Judd, întrerupse aspru Hart Blaine. Ceea ce spui nu-i adevărat. Eu n-am nici o legătură cu această arestare.

— Dar tovarășul d-tale, Mr. Setter, își ia răspunderea, ceea ce vine cam tot acolo.

— Nu Setter și cu mine nu mai suntem tovarăși. Mă înțelegeți?

— Să mă ia dracu, dacă înțeleg ceva, bombăni Judd care începea să-și piardă cumpătul. Setter a spus că te reprezintă pe d-ta că ai oferit: o răsplată de o mie de dolari.

— Destul! exclamă bătrânul Blaine cu glas tunător. Și eu am de spus ceva. N-am oferit și n-o să dau nici o răsplată.

Cutezanța lui Judd pieri. Nu răspunse nimic și foarte tulburat se ridică în scară, căutând vădit pe Setter.

Blaine se apropiase de Ben Ide și punându-i mâna pe genunchi, îi spuse cu glas cam aspru, dar în care ghiceai bunăvoința:

— Ide, sunt foarte supărat că te văd astfel.

Ben, uimit, îl privi, mișcat de recunoștință:

— Îți mulțumesc, Mister Blaine. Cred că-ți închipui că și

eu sunt supărat.

— Tatăl d-tale e aici, cu Setter.

Obrazul galben al lui Ben se înroși:

— Da, Mister... mă așteptam la asta!

— Spune-mi, băiatule, zise Blaine, foarte serios, ești vinovat?

— Da, sunt... mărturisi Ben Ide într-un înflăcărat avânt și cuprins parcă de remușcări. Dar... îmi pierdusem capul. N-aș fi crezut niciodată... că lucrurile o să se petreacă așa.

Ina, care auzise, primi o lovitură îngrozitoare, se simți înghețată din creștet până în tălpi; crezu să o să-și, piardă cunoștința. Privi cu ochi măriți pe Ben Ide, a cărui față arăta o grozavă frământare sufletească. Vinovat... Se trădase. O trădase și pe ea. Îngrozitorul adevăr îi zdrobea sufletul, dar simți că ar zbura spre el și, chiar vinovat fiind, l-ar apăra.

— Atunci, Ide, îl auzi dânsa vorbind pe taică-său cu un glas de mirare și adâncă mâhnire, mă tem că n-o să pot face nimic pentru d-ta.

Setter sosi, într-adevăr, galben, cu ochii strălucitori. Amos Ide îl urmă, dar era în spatele lui, pe jumătate acoperit de el.

— Ei bine, Judd, întrebă Setter, cu glas poruncitor, n-ai decât doi. Unde e al treilea? Acel care se numește. Nevada?

— A fugit.

— Și l-ai lăsat să scape? Ești doar un șerif vestit!

— Te rog să mă ascuți. Acest Nevada a fost la început foarte cuminte; clar când l-a văzut pe Walker scoțând cătușele, a spus: Pentru mine sunt astea? Walker a vrut să i le pună la mâini, dar el i-a trântit un pumn care l-a lungit la pământ. Atunci Nevada a sărit pa cal și a luat-o la fugă. Am tras trei gloanțe după el dar nu l-am nimerit. A fugit în urma lui Bill Hall și a cetei lui.

Ina crezu că zărește o tresărire pe fața lui Setter.

— Bill Hall!... Ce vrei să zici? Nevada alerga în urma lui Bill Hall?

— Știu ce spun. Bill Hall și oamenii lui erau cu Ben Ide. Vâneau cu el acel roib sălbatic, numit California Red. De altfel l-au și prins.

— Bill Hall cu Ide... vânând caii sălbatici, zise Setter ca și când n-ar fi înțelese bine.

— Mister Setter, zise Judd batjocoritor, nu te așteptai oare și d-ta la asta: Bill Hall cu Ben Ide?

— Nu... nu acum, răspunse Setter șovăind. El... Eu... Dar puțin interesează. Dacă Hall era acolo, de ce nu l-ai arestat?

Șeriful începu să râdă. Se vedea că găsește sugestia destul de caraghioasă. Înă înțelese că râsul însemna ceva tainic și stânjenitor pentru Setter. Cât de încurcate păreau toate! În clipa aceea, Marvie îi luă mâna, i-o strânse și deodată plecă, strecurându-se printre cowboy până la tată-său.

— Blaine, zise Setter întorcându-se, am prins doi dintre hoți. Ai să vii să depui mărturie contra lor, înaintea tribunalului din Hammell?

— Nu, Setter, să nu te bizui pe asta, răspunse în silă bătrânul Blaine.

— Fie. Atunci o să vii pentru altceva.

Amos Ide era în urma lui Setter. El înaintă și se așeză înaintea fiului său. Cowboyi, care șopteau între ei, tăcură. Nimeni nu mai mișcă.

— Benjamin, ai ajuna acolo unde ți-am prezis, rosti dânsul.

— Da, datorită d-tale, răspunse Ben.

— Fiu rățacitor! Vânător de cai sălbatici! Întovărășit de cei mai groaznici tâlhari... Vei fi judecat și osândit în ținutul tău! Hoț!

— Iată o minciună mârșavă! strigă cu înflăcărare tânărul.

— Nu face pe lăudărosul. În fața dovezilor trebuie să mărturisești.

Obrazul lui Ben se încreți de suferință. Vroi să vorbească, ridică mâinile încătușate.

— N-am nici o legătură cu aceste dovezi, zise el în cele din urmă. Și tăcu scrâșnind din dinți.

— Nu jura fals. Nu-ți minți tatăl.

— N-am să mint, nici chiar ca să-mi scap viața, răspunse Ben, ridicându-se cu buzele foarte albe.

— Ai și mărturisit. De ce tăgăduiești acum? Îți repet că sinceritatea te poate scăpa. Și pe noi!

— Dumnezeu știe că sunt vinovat, dar nu pentru ceea ce crezi.

— Tăgăduiești că ai furat vite?

— Să tăgăduiesc? Și tata mă întreabă asta! exclamă tânărul cu o flacăra în ochi.

— Atunci, tăgăduiești?

— Da! tună Ben Ide și fața i se întunecă atât de mult încât părea că sângele îi țâșnește din pori. Strigătul lui îngrozitor făcu pe tatăl necruțător să se cutremure.

— Tăgăduiești, că ai adăpostit un indian, un surghiunit?

— Nu. Dar am făcut din el un om cinstit.

— Tăgăduiești că te-ai întovărășit cu un surghiunit, Nevada?

— Nu. Nu știu dacă era surghiunit, dar mi-am făcut din el un prieten, care m-a ajutat mai mult decât d-ta.

— Ce spui despre acest sac, plin de urmele juncanilor găsit în șura ta?

Ben aruncă o privire îndurerată tatălui său.

— Au fost găsite. Le-am văzut, urmă fără milă bătrânul Amos. Părea cuprins, de o puternică dorință de a-și aduce lui însuși dovezi. Aceste semne erau plesnite, zise dânsul, altele n-aveau decât creștături. După aceste semne, recunoaștem ale cui sunt vitele. Te-ai scăpat de ele. Viclenie veche de tâlhari.

— Spui că eu am făcut asta? Întrebă Ben cu glas răgușit și abia deslușit.

— Da. Am văzut urmele găsite în șura ta.

Deodată Marvie veni și se așează înaintea lui Ide. Era galben și tremura de indignare.

— Mister Ide, strigă dânsul cu glas ascutit, nu era nici un sac în șura lui Ben. Am ascuns undița toată vara acolo. Șura era goală.

Setter vroi să dea un picior copilului, care o șterse.

— Fugi de aici, bombăni dânsul amenințător, uitând de cei care-l înconjurau.

— Vino încoa, băiete, strigă bătrânul Blaine. Dacă știi

ceva, mie trebuie să-mi spui.

— Dar, tată, zise Marvie, lor trebuie să le vorbim acum.

— Blaine, închide gura puiului, porunci Setter atât de sălbatic, încât Marvie se ascunse în spatele tatălui său.

— Da, Setter, deocamdată, răspunse Blaine.

— Mr. Ide, reluă Setter, acest Marvie Blaine e un mincinos nerușinat. Își bate joc de tatăl său. Fură cai ca să fugă singur pe câmpie. E un mic sălbatic.

— Calcă pe urmele băiatului meu, răspunse Ide cu amărăciune. Hart Blaine, bate-l cu vergi, dacă nu vrei să suferi într-o zi ca mine.

— Orice s-ar întâmpla, zise bătrânul Blaine batjocoritor, o să fiu totdeauna alături de dânsul.

Ide se întoarse atunci spre fiul său, o să urmeze interogatorul necruțător.

— Ai duș vitele la Silver Canyon.

— Nu.

— Domnii aceștia au descoperit tabăra ta la Silver Canyon.

— Altă minciună. Tabăra mea era la o jumătate de zi depărtare de acolo.

— Ho! Ho! Ho! exclamă Judd, frământându-se în șea. Mister Ide, ai văzut lucrurile pe care le-am luat. Dar am lăsat din ele și la Silver. Acolo sunt vitele și tabăra. Dacă vreți alte dovezi, haideți cu noi.

— Drace! țipă tânărul care se ridicase în șea, apoi recăzu abătut.

Amos Ide ridică o mână tremurândă:

— M-ai furat, *pe mine!*

— Dumnezeu mare! Cum poți să crezi așa ceva?

— Ești un adevărat sălbatic, un nebun, ăsta e cuvântul potrivit. Dacă ești om, vorbește... am să încerc...

— Dovezi? Nu sunt dovezi. Nimic altceva decât minciuni, strigă tânărul.. Vorbea cu glas întretăiat. Fața-i era ca de mort; îl podidiră lacrimile. Își frământa mâinile legate. Nimic nu mai trăia în el decât groaza unui fală ridicat împotriva lui ca un judecător nemilos. Ascultă-mă... îndură-te... pentru dragostea către Dumnezeu. Ascultă-mă! Tată, n-am furat

niciodată. Niciodată! Niciodată! Sunt destul de vinovat. Nu-mi pasă ce o să se facă cu mine. Dar să nu crezi că te-am jefuit. E îngrozitor! Sunt nevinovat. Ascultă. Nevada cu mine și Modoc, care e aici, ne-am dus să punem mâna pe Bill Hall și banda lui. Modoc le-a dat de urmă. Am găsit vitele la Silver Canyon. L-am gonit de acolo pe Bill Hall până la scurgerile de lavă. S-au refugiat într-o peșteră și după câteva săptămâni, murind de foame, s-au predat. L-am legat și am plecat ca să venim încoa. În acest ranch. Am vrut ca Blaine să aibe dovada cinstei mele... Dar la Forlorn River, indianul l-a văzut pe California Red pe gheață... Dumnezeu! A fost îngrozitor pentru mine. Îndrăgisem de mult acel roib sălbatic. Trebuia să-l prind. Nu poți să înțelegi, dar poți să crezi că trebuia să pun mâna pe el. Nu eram decât trei. N-am fi putut să-l împresurăm... M-am gândit la Hall și la oamenii lui. Le-am făgăduit libertatea, dacă mă ajută... Au primit. L-am prins... California Red! A fost un vis... Atunci Hall i-a văzut pe acești polițiști care veneau, trăgând după ei pe unul din caii mei de povară. El și oamenii lui au plecat... fără arma măcar... Asta e tot, tată... și e cinstitul adevăr... adevărul lui Dumnezeu.

Amos Ide stătea mut, neîncrezător totuși, dar foarte tulburat de povestirea dureroasă a fiului său.

— Fiule, zise dânsul cu glasul răgușit de emoție, ce faci cu polițiștii aceștia ai lui Less Setter?

— Pentru iubirea mamei... a Hettiei... spune că mă crezi, îl rugă tânărul. Să fiu închis. Pot să îndur totul, dacă-mi spui numai că nu crezi... că te-am furat.

— Îmi povestești lucruri de necrezut. Asta seamănă cu viața ta, răspunse dânsul cu glas ce trăda încăpățânarea.

Înă văzu că fața lui Ben se întunecă și că-i cade capul pe piept. Nu ceruse decât dovada cea mai puternică a încrederii și ca tatăl său să nu-l învinovățească de o nelegiuire de neiertat. Și răspunsul fusese disprețul, osânda. Dacă tânăra ar fi avut puterea, ar fi sărit spre el, i-ar fi strigat dragostea, credința ei. Dar se simțea pironită pe loc. Se îndoia de Ben crezuse în învinuirea ce i se adusese și se ura pentru slăbiciunea ei.

Dar durerea care o cuprinsese atinse culmea, când simți că o mână o trage din spate.

Era Marvie tremurând, nefiind în stare să scoată un cuvânt măcar. Îi arăta drumul și tânăra zări un călăreț care fugea în goana mare îndreptându-se spre ei. Cine era? Ea văzu părul lung, negru, caro flutura în vânt. Nevada!

Cum stătea acolo împietrită, agățându-se de umărul fratelui ei, calul ajunsese dintr-o săritură în mijlocul cercului. Oamenii n-avură vreme decât să fugă, spre a nu fi trântiți și călcați în picioare. În clipa aceea se auzi o împușcătură, apoi alta. Judd se clătină pe cal și, ca o paiață, alunecă la pământ, căzând cu fața în praf. Calul lui, o luă la goană. Walker scotea țipete îngrozitoare. Calul se ridică în două picioare și-l trânti la pământ, unde se zbătu ca un animal cu capul tăiat.

Bill Sneed, care ținuse de căpăstru calul lui Ben, îl trase într-un colț, liniștindu-l cu mâna și glasul.

— Nimeni să nu se miște! strigă Nevada cu glas suierător.

— Tu! sughiță Setter cu ochii măriți.

Nevada plecă ușor capul său de șoim, fără să răspundă.

— Toată vremea... ai fost... tovarășul lui Bun Ide... bâlbâi Setter ca și când l-ar fi strâns de gât.

— Tovarăș? Mărturisesc. Privește pe Judd și Walker.

Fața lui Setter se învineți.

— Dumnezeuule Atotputernic!

— Setter, uită-te colo pe drum, zise Nevada. Privește pe cei care vin. O grămadă de călăreți. E Strobel cu agenții lui, cu Bill Hall. L-am ajutat pe Strobel să prindă șleahța. L-am silit pe Bill Hall să te predea lui Strobel. Și i-am adus aici pe toți... Hai! O să fie frumos când Bill o să-i spună d-lui Blaine și d-lui Ide cine ești.

Cu un gest plin de spasmuri, Setter scoase revolverul... Nevada trase de două ori și împușcăturile păreau că au pornit deodată. O clipă Setter rămase în picioare, făcu o mișcare, apoi căzu ca un sac gol.

Nevada înaintă călare ținând arma fumegândă și plecând ochii spre el strigă cu glas ciudat de nepăsător:

— Hau!

Apoi întorcându-se, îl privi pe Ben, care ora încă cuprins de durerea lui grozavă. Un minunat zâmbet luminează fața lui Nevada, care dădu pînteni calului.

— A ținut mult, dragă! Suntem chit, strigă dînsul. Mă duc la noi să-mi iau ce-mi trebuie și să-mi iau și rămas bun de la iubitul California Red.

Spunând aceste cuvinte, el se avîntă, străbătînd intrarea ranchului ca o săgeată și o luă de-a curmezișul ca să ocolească pe călăreții, care ocupau drumul. Nevada nu se întoarse și în curînd pieri în urma unei șerpuituri de pămînt³.

³ Urmarea aventurilor acestui ciudat călăreț se găsește în lucrarea *Nevada*.

CAPITOLUL XVI

Ben rămase cu ochii țintiți spre locul unde pierise Nevada.

Scăpase, dar plătea această scăpare cu pierderea celui mai bun prieten.

Marvie, care-l privea, nebun de bucurie, îl smulse din mâhnirea lui. De cealaltă parte, cineva îi apucase mâinile încătușate. Ina plângea, rezemată de el, ținându-l cu ochii plini de lacrimi.

Bill Sved se apropia:

— Miss Ina, dă drumul mâinilor, zise el cât putu de curtenitor. Aceste cătușe sunt pline de sânge. Judd le avea în buzunar... Așa, acum e gata.

— Îți mulțumesc, zise Ben Ide.

Atunci întinse mâna Inei care o duse la obrazul ei ud de lacrimi. Oamenii de acolo se năpustiră spre ei, scoțând aclamații turbate. O femeie, poate Mrs. Blaine, o luă pe Ina. Marvie vorbea cu Ben, dar zgomotul îl împiedica pe acesta să vorbească. Deodată se făcu o mare tăcere. Venea Strobel.

Ben îl zări, apropiindu-se pe jos, cu revolverul în mână, urmat de o ceată de călăreți. Cercul de la care priveau se desfăcu și atunci fură văzuți cei trei inși care zăceau morți.

Blaine înaintă:

— Șerifule, zise dânsul, n-am fi putut să înlăturăm nimic, chiar dacă am fi vrut. A venit aici ca un vânt. Jud și Walker au fost uciși într-o clipă. Apoi Setter a vrut să tragă în el... și vezi ce s-a întâmplat!

Strobel sta lângă leșul lui Setter, privindu-l cu un ochi curios, dar rece, apoi îi întoarse trupul cu piciorul.

— Două gloanțe!.. La un deget depărtare... În partea inimei. Dar cine-i Nevada, ăsta?

— Nu știm, răspunse Blaine. Nici tânărul Ide nu știe, dar desigur că Setter trebuie s-o fi știut.

— Drept să-ți spun, Mister, a fost toată vremea atât de îndatoritor cu noi pe drum, încât n-ai fi putut să bănuiești ce planuri clocea. Dar când ne-a părăsit în galop mare, mărturisesc că m-am temut și m-am întrebat ce are de gând să facă.

— Iată ceva foarte neplăcut pentru d-ta, șerifule, dar pentru mine chestiunea e cu totul alta, zise bătrânul Blaine.

— Aștilalți doi, Judd și Walker, cine sunt? întrebă Strobel.

— Un șerif din Redland și secretarul lui.

— Hm! N-am auzit niciodată de ei. Poate că erau numiți de curând. Am fost iarna trecută la Redland.

— Strobel, e adevărat că l-ai prins pe Bill Hall?

— Privește... omul acela gras cu părul zbârlit. E Hall. Și lângă el, banda lui... Hart, nu-i nevoie să-ți spun că sunt cei mai mârșavi ticăloși pe care i-am văzut în viața mea.

— Ah! Dumnezeule! Asta e și părerea mea, zise Blaine cu un oftat adânc.

El porunci cowboy-ilor să acopere cele trei leșuri cu pânză, apoi adăugă:

— Mister Ide, te rog să treci în biroul meu. Strobel adu-l pe Hall și pe toți de care ai nevoie. Marvie, tu vii cu mine, iar de d-ta, Ben, cred că o să fie nevoie.

— Domnilor, zise dânsul, așezându-se înaintea mesei, cu un braț petrecut în jurul gâtului fiului său, care privea cu ochi uimiți și încântați această scenă, eu voi vorbi cel dintâi și o să fiu cât voi putea de scurt și de liniștit. Setter a fost răspunzător de toate negoțurile în care m-am băgat, dar, spre rușinea mea, îmi mărturisesc lăcomia. Am fost atât de multă vreme sărac, încât atunci când am dat de bani, mi-am pierdut capul. Niciodată n-am vrut să calc pe căi greșite. Mi-a fost totdeauna groază de cumpărările de pământuri, care au fost făcute. M-am lăsat târât în anumite afaceri necinstite ca urmare a neștiinței și orbirii mele. Pot să fiu și am să fiu cinstit ca să îndrept, dacă se poate, ce-am greșit. Nădăjduiesc să pot scăpa Tule Lake-ul de ruină. Dar asta e tot, numai dacă polițele semnate de mine pentru

Setter ar putea fi reluate din mâinile acelor care au tratat cu acest om.

— Mister Blaine, întrerupse Strobel, sunt fericit să vă spun că hârtiile care sunt în legătură cu daraverile lui Setter sunt nule.

— Atunci sunt mai fericit decât merit, zise Blaine cu apăsare. Iar d-ta, Amos?

— Numai moartea lui Setter mă putea scăpa de sărăcie și chiar de ceva mai rău, răspunse Amos Ide.

— Eu credeam, zise deodată Hart Blaine, că simt singurul care făceam prostii. Amos, mi se pare că neînțelegerile noastre vor fi ușor de orânduit acum.

— Cred și eu, zise Amos Ide, dus pe gânduri.

— Acum vorbește d-ta, Strobel, zise Blaine, întorcându-se către șerif. Să trecem cu buretele asupra certei de la ranchul Welch. D-ta ai avut dreptate.

— În privința asta, Mister Blaine, pot să vă spun că acum știți mai mult. Dar spui chiar d-ta, că o luăm pe drumul cel bun. Toate pierderile de vite de doi ani încoace, se lămuresc printr-un singur cuvânt: Bill Hall! Îl avem aici ca martor. Așa că putem sfârși astăzi... Eram călare la câteva mile de Forlorn River când a venit Nevada în întâmpinarea mea. A început să strige vânturându-și pălăria. Credeam să e beat, dar fără îndoială că nu era. „Ei! urlă dânsul. Iată-l pe Bill Hall și ceata lui, nu departe, pe cai istoviți de oboseală și fără arme!” Atunci mi-am zis că era nebun. Dar nu l-am urmat și am pus mâna pe Bill Hall, care s-a predat fără împotrivire. Iată totul și cred că acest tâlhar ne va lămuri.

— Vino încoa, Hall, spuse Blaine, tâlharului care stătea deoparte cu mâinile în cătușe.

Hall înaintă cu pasul lui greoi și se așeză înaintea lui Blaine. Mirosea a sudoare și tutun, era plin de praf, cu hainele zdrențuite. Dar înfățișarea lui arăta în clipa aceea sinceritate, iar ochii lui priveau în față pe bătrânul Blaine.

— Hall, dacă-ți făgăduim o osândă ușoară, te îndatorezi să mărturisești înaintea tribunalului și să ne vorbești nouă aici, fără cel mai mic ocol?

— Puteți să vă bizuiți pe mine, răspunse tâlharul.

— Bine, ai făgăduiala mea. Și dacă Amos Ide și Strobel sunt de aceeași părere, o să scapi ușor.

Era rândul lui Amos Ide să fie întrebat. Sta în picioare, în aceeași poziție, pe care o luase când intrase și se simțea cuprins de una din cele mai puternice lupte lăuntrice. Blaine trebui să-i repete întrebarea.

— N-am să urmăresc pe Hall. N-am să viu înaintea tribunalului, se hotărî dânsul să răspundă.

— Atunci, Hall, ai tot atâta noroc... ca și noi toți, reluă Blaine. Cum ți-a venit să vorbești de Ben Ide ca de un hoț de vite și, mai ales de acelea ale tatălui său?

— Păcătoasă neghiobie! răspunse Hall cu un bombănit. Trebuia să vă fac să înghițiți minciunile astea gogonate. Ne învățase Setter. Era treaba lui.

— Setter!... Atunci era hoț? zise Blaine.

— De bună seamă, dacă țineți la acest cuvânt. Lucram împreună. Eu furam vitele, iar el le vindea. Acum cinci ani lucram în Arizona. Acolo a sfârșit prost. A venit în Nevada, apoi în California și m-a chemat.

— Cât e de atunci?

— Cam trei ani?

— Mai sunt și alte bande în jurul lui Silver Meadow?

— Nu. Era numai a mea. Dar făceam în așa fel, ca să se creadă că sunt mai multe. Era ideea lui Setter. Duceam vitele dincolo de Silver Meadow. Erau acolo oameni, care le-ar fi putut recunoaște. N-au clintit niciodată pentru că Setter le lăsa ca răsplată destul viței și junei fără semne. Era tot una din ideile lui. Și treceam vitele în Nevada.

— Cine erau Judd și Walker?

— Habar n-am, răspunse Hall, v-o jur. Dar ultima oară când l-ara văzut pe Setter, acum mai bine de o lună, punea la cale cea mai mare afacere a lui. Nu spun care. Acum cred, că se cunoaște. Vroia mai cu seamă să pună tâlhăria pe seama tânărului Ide, care e de față, pentru pricini pe care atunci nu le știam. Atunci ne-am înțeles să aducem vitele lui Mister Ide în Silver și să le ținem acolo. Au venit Judd și Walker. Cred că erau și ei amestecați și nu mă îndoiesc de asta, văzând cum au plătit. Poate că Judd era

un șerif adevărat; dar dacă o să mergeți în ținutul pe care spunea că-l reprezintă, o să aflați că n-a fost mult timp șerif acolo.

Hart Blaine aruncă o privire de milă cam disprețuitoare asupra rivalului său Amos Ide, apoi se aplecă spre Marvie.

— Acum e rândul tău să vorbești, băiete și zise dânsul drăgăstos. N-ai avut încă prilejul, dar tatăl tău e gata să te asculte.

— Ei bine, începuse Marvie, cu glas șovăitor, am luat un cal și am fugit ca să-l pândesc pe Judd și Walker.

— Ah! Ah! E cea dintâi oară că poznele tale o să aibă un rezultat bun și n-o să te bat cu năiaua. Urmează.

— Am luat binoclul ăsta, am plecat spre apusul lacului și m-am ascuns în dosul tufișurilor, de unde puteam să văd coliba lui Ben. Atunci am așteptat. Și i-am văzut pe Judd și Walker, ducând un sac care părea greu în șura lui Ben. Când au ieșit, nu mai aveau nimic în mâini și...

— Strobel, întrerupse Hart Blaine. Judd ne-a arătat unele din semnele, pe care a jurat că le-a scos din sacul din șura lui Ben. A spus că a lăsat sacul în același loc, ca să ni-l arate.

— Ei bine, tată, sacul acela n-a fost niciodată acolo înainte de sosirea lui Judd, strigă Marvie, care nu se mai putu stăpâni, deoarece îmi ascundeam acolo unelte de pescuit și am fost acolo mai mult de douăsprezece ori. N-a fost niciodată acolo un sac... niciodată!

Blaine privi copilul cu un zâmbet plin de seriozitate.

— Marvie, printre lucrurile ieșite la lumină, zise dânsul, mi se pare că e și faptul că ai luat un cal și că ai fost la Forlorn River... de douăsprezece ori și mai mult.

— Da. Da, Mister, bâlbâi Marvie îngălbenindu-se.

Blaine strânse copilul la piept, cu o lumină de bucurie în ochii săi cenușii.

— Băiatule, am să-ți dau un cal, ca să hoinărești când ai vrea, zise dânsul, iar în ce privește pescuitul și vânătoria de cai sălbatici. Ei bine, poate că eu și prietenul meu, care e aici, Amos Ide, poate că am uitat ceva care ar fi făcut din noi oameni mai buni... și tați mai înțelecători.

Se ridică foarte serios.

— Strobel, cred că mica noastră conferință e sfârșită. Poți să ceri să fii dus cu mașina la Hammell. Toată lumea de aici e la porunca d-tale. Rămas bun, Bill Hall. Mă întreb ce a putut să facă din d-ta un hoț. Haide! Haide! Schimbă-ți purtarea. Toți avem nevoie de asta.

Și întorcându-se spre Ben, îi întinse mâna lui bătătorită.

— Mănânci cu noi înainte de a te duce să revezi Forlorn Riverul și roibul.

Ben strânse mâna care i se întindea.

— Îți mulțumesc. Am să mănânc în grabă și am să plec repede. California Red! Nici nu mai mă gândeam la el.

— Îți amintești de propunerea mea de zece mii de dolari pentru acest cal?

— Nu, am uitat. Dar eu... acum... Oh! Mister Blaine, nu pot să iau acești bani.

— De ce? I-ai câștigat cu greu și dacă nu d-ta, Nevada.

— Nu... nu! zise deodată Ben. Nu mă despart de Red.

— Ei bine, o să ai în orice caz banii, zise bătrânul Blaine, zâmbind șiret. Mă aștept ca d-ta și California Red să faceți parte din familia mea.

Și plecă repede. Ben, cuprins de o bucurie mare, se grăbi să-l urmeze. Ochii îi căzură în clipa aceea asupra tatălui său, care sta, în acelaș loc ca o statuie. El făcu stânga împrejur și trecu.

— Benjamin! strigă tatăl său, cu un glas pe care Ben nu-l auzise niciodată. Dar el plecă mai repede, fără să se întoarcă.

— Ben!

Dar Ben trecu, surd la această chemare.

— Pot să merg călare cu d-ta, ca să-l văd pe California Red? întrebă Marvie care-l ajunsese fugind.

— Fără îndoială, dacă tatăl tău îți îngăduie.

— Păi! Tata mi-a lăsat frâu liber.

— E adevărat? făcu Ben cu un râs înăbușit.

— Iată, uite-o pe Ina în hamac, zise Marvie. Și privește, Ben, plânge.

Se apropiară de ienupărul, unde sa legăna un hamac. Ben zări obrazul blând al tinerei și ochii ei înecați în lacrimi.

— Ina! strigă dânsul.

Marvie trase de hamac ca s-o necăjească pe soră-sa, apoi cu un râs răutăcios:

— Hai! am să vă întorc spatele o clipă, zise dânsul.

Ben luase un scaun de lemn, care se găsea acolo și apropiindu-se de Ina, îi apucă mâinile.

— Oh! Ben!... bâlbâi dânsa.

— Da, cât de îngrozitor a trebuit să fie pentru d-ta. Toate așteptările, neliniștirile și apoi... Nevada! El a fost strașnic. Hai! Actul a fost scris de la început. Dar trebuie să uiți.

— Ben, te înșeli, zise fata plângând, nu-i nimic din toate astea, nici în legătură cu Nevada... Sunt mahnită! Oh! Atât de mahnită! Pentru că am crezut... am crezut o clipă că ești vinovat.

Inima lui Ben tresări. Marvie auzi cum sare de pe scaun și copilul, cuprins de frica, exclamă:

— Ben, cred... trebuie să plec. Mă duc să văd de cai.

— Da, ai spus chiar d-ta, gemu fata și te-am crezut. Credeam că vrei să spui: vinovat de furt... cum aș fi putut să înțeleg că era vorba de California Red?

— Dar mă iubeai! exclamă tânărul.

— Ben Ide!... Te iubesc atât de mult. Nu mă privi așa, că-mi zdrobești inima.

Ben căzu în genunchi și o luă în brațe.

— Toate astea sunt atât de frumoase încât mă întreb dacă nu visez, exclamă fata când Ben îi spunea tot ce se întâmplase în biroul lui Hart Blaine. Dar tata o să ajungă mai înțelegător. Și al d-tale de asemeni.

Ben clătină din cap.

— Ați făcut pace, nu-i așa?

— Nu... Nu l-am privit când m-a chemat, răspunse deodată tânărul.

— Te-a chemat? Oh, Ben, trebuia să te duci la el. E bătrân și dragostea pentru d-ta i-a făcut atâta rău, l-a îndârjit atât de mult. M-ai iertat. Iartă-l și pe el.

- Mă tem că n-o să pot niciodată.
- Ben! Asta nu se potrivește cu firea d-tale. E cruzime. Nu-i creștinesc. Fii mărinimos, fii mare ca Nevada.
- Nu vorbi de dânsul, zise Ben cu glasul găuit.
- Adevărat. Haide, iartă-mă, îl rugă tânăra. O să vorbim mai târziu de dânsul, de tatăl d-tale... Ben, reia-ți viața pe care o iubeai atâta de mult înainte de-a fi silit la luptă. Ceia ce o să faci d-ta, am să fac și eu. O să iubesc ceea ce iubești.
- Atunci, ne-am înțeles? Ina, o să fii soția mea?
- Da, răspunse dânsa cu glas foarte blajin.
- Când?
- Când vei vrea. Tata a spus că trebuie să plecăm fără întârziere la Tule Lake. Asta o să ne ia timp. Cum o să ajung acasă, o să mă duc să-ți văd mama și pe Hettie. Cât o să fie de fericite! O să mă găsești acasă, unde am să te aștept.
- Mult iubito! murmură Ben lăd; apoi se ridică plin de energie. Fug repede, la California Red. Sunt omul cel mai bogat din lume cu d-ta și cu el... Ina, asta îmi amintește că am 10 sau 12 mii de dolari la banca din Hammell. Prețul cailor sălbatici. O să-mi facă plăcere să-i arăt tatălui tău. Nu te măriți cu un om sărac. Cum îl îmblânzesc pe Red, mă întorc. Vreau să-l arăt la Hammell, să merg cu el la ranchul Tule Take... Da, vreau ca tata să vadă calul dar n-am să-l vând.
- Nici gând n-am. E al meu, zise tânăra răsând.
- Fără îndoială, dar tu, tu ești a mea, zise Ben foarte vesel. Hai! Trebuie să plec. Văd pe Marvie și Modoc care mă așteaptă cu caii. Drace! Iată armăsarul meu negru, un cal pe care l-am prins pe lângă peșteri. Judd mi l-a adus aici!... Ce noroc? Ah! Dacă ar ploua odată!
- O să plouă. Știu. O bătrână găscă sălbatică mi-a strigat-o nu de mult.

Dintre toți caii pe care-i domesticise Ben și ei se numărau cu sutele - California Red se lăsă cel mai ușor îmblânzit, era cel mai inteligent.

Ben călărind pe California Red, sosi în satul copilăriei de unde fusese surghiunit și unde află că ajunsese un erou.

Roibul său făcu mai multă impresie, decât făcuse vreodată vreun circ venit la Hammell.

Din întâmplare, sau printr-un nemaipomenit noroc – soarta fără îndoială – fericitul călăreț n-ar fi putut s-o spună, Ben întâlni pe Ina, pe fratele ei și pe Hettie în ulița mare din Hammell. Câteși trei erau într-o trăsurică. Marvie și Hettie scoaseră strigăte de bucurie, dar Ina nu putu decât să-și pună mâinile la inimă, mută de admirație, văzând armăsarul călărit de Ben.

Ben nu știu de ce pornire ascultă, când se hotărî numaidecât ce fu singur cu Ina să-i ceară să hotărască în sfârșit ziua nunții.

— Dragă, urmă dânsul blând, n-aș vrea să te chinuiesc. Mi-a dat în gând așa deodată și a fost mai tare decât mine. E ziua mea. Fă-o desăvârșită... Să ne cununăm azi. Avem pe Marvie și Hettie ca să ne întovărească la parter.

— Oh! Ben... așa, la iuțeală? bâlbâi dânsa. Știu că am făgăduit... Am să mă țin de cuvânt... Dar, nu sunt îmbrăcată... și... ce o să spună cei de acasă?

— Dar gândește-te ce ar fi pentru mine să mă duc la Hart Blaine și să-i spun: „Iată soția mea!...” Cred că nu poate fi vorba de răzbunare, dar gândul acesta mă încântă.

— Aceasta te-ar face foarte... foarte fericit? întrebă ea cu glas tremurător.

— Ce mai întrebare! Te rog, Ina, ascultă-mă, mult iubita mea!

Ea îngălbenise, dar ochii îi străluceau. Apoi obrazul ei deveni serios și Ben tresări.

— Dacă consimt, zise dânsa atunci, după ce vom fi povestit totul părinților noștri... o să mă lași să te duc la tatăl tău?

— Ina! strigă dânsul, cuprins de o durere sfâșietoare. Înflăcărarea lui păru că se stinge. Uitase pe bătrânul aspru care nu-l înțelesese niciodată, care nu crezuse niciodată în el. Tot trecutul se întorcea ca un val căzut peste fericirea de acum.

— Am văzut pe tatăl tău, reluă tânăra. Are inima zdrobită. Acum înțelege că ar fi trebuit să te lase să-ți alegi viața... Ben, spune-i că, ai să-l ierți.

Pusese mâna pe armăsar și ochii îi se luminară de izbânda pe care o simțea apropiată.

— Da... da, desigur că vreau, răspunse în cele din urmă tânărul și simți că vorbele de ură și amărăciune piereau pe veci din sufletul său.

Se căsătoriră și Ben călări pe California Red alături de trăsură. Ina sta mută, pierdută în visul ei frumos. Hettie avea pe buze un zâmbet ciudat ca și când avea și ea tainele unei mari dragoste.

Ben o luă înainte când ajunseră pe drumul care ducea la ranchul din Tule Lake. Întâlni o ceată zgomotoasă de cowboys, care se întorceau de la lucru. Aveau în frunte pe Bill Sneed și salutară roibul cel mare cu astfel de strigăte prelungite încât Ben simți o bucurie de multă vreme uitată..

În mijlocul ațățării obștești, Hart Blaine se ivi cu părul lui cenușiu răvășit, cu obrazul aspru, luminat de un zâmbet de bună voință și mirare.

— Dumnezeule mare! zise dânsul. L-am văzut din casă. Iată-l deci pe California Red!... Ei bine, acum te înțeleg, Ben... Trebuie să-l arăți lui Amos Ide.

Marvie venea în clipa aceea în goana mare și strigă tare:

— Ben, ai povestit totul tatei?

Ben se simți cuprins de teamă. Ina îngreună și mai mult situația, înroșindu-se ca un bujor și, sărind din trăsură, fugi repede spre casă.

— Ce este? întrebă Blaine cu privirea lui obișnuită, potolită de un zâmbet șiret, ești galben ca ceara..

— Am uitat să vă spun... Ina și cu mine ne-am căsătorit în oraș... Trebuia să vă spun numaidecât, Mister, dar am uitat.

Blaine tresări puțin, apoi îl podidi râsul.

— Ei bine, numai un vânător de cai sălbateci face lucrurile așa la iuțeală. Hai! Vino să-i spui și mamei. Și am să-ți dau faimosul cec pentru California Red. O să mă

scutească astfel de un dar de nuntă.

Ultimile raze ale soarelui ce apunea mai străluceau încă pe marginea cerului, când Ina ducea de căpăstru pe California Red. Străbătând câmpiile vecine de ranchul tatălui ei. Ben mergea lângă dânsa, având alături pe sorăsa Hettie. Moș Ide spinteca bușteni. Nu auzi nimic până ce câteșitrei nu fură foarte aproape de dânsul. Atunci se ridică deodată, lăsând să-i cadă toporul și rămase ca împietrit.

O privire aruncată tatălui, umplu sufletul lui Ben de remușcare, dar el nu vru să schimbe nimic din planul pe care și-l făcuse pentru această întâlnire.

— Bună ziua, tată, zise dânsul vesel ca și când nu s-ar fi despărțit decât de câteva zile.

— Fiule! exclamă tatăl cu glasul răgușit de emoție.

— Îți recomand pe nevastă-mea și pe California Red, reluă Ben, întinzându-i mâna.

Bătrânul se strădui mult ca să înțeleagă rostul acestei împăcări, ca să înțeleagă tot ce-i spunea Ben.

— Soția ta!... Fiica lui Hart Blaine!... Te întorci acasă... la bătrânul tău tată?

— De bună seamă. La d-ta și la mama, în vizită. Aruncă-ți ochii asupra acestui carnet de la bancă și asupra cecului semnat de Hart Blaine... Și privește această fată!... Toate astea în aceeași zi, tată!... Și acum ce părere ai despre vânătorul tău de cai sălbateci?

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
CAPITOLUL II.....	17
CAPITOLUL III.....	25
CAPITOLUL IV.....	36
CAPITOLUL V.....	46
CAPITOLUL VI.....	55
CAPITOLUL VII.....	60
CAPITOLUL VIII.....	65
CAPITOLUL IX.....	73
CAPITOLUL X.....	80
CAPITOLUL XI.....	85
CAPITOLUL XII.....	92
CAPITOLUL XIII.....	100
CAPITOLUL XIV.....	110
CAPITOLUL XV.....	119

CAPITOLUL XVI.....	129
CUPRINS.....	140

„Colecția Podeanu de 15 lei“

pe care o lansează, cu acest număr, Editura Podeanu, e menită să umple un gol bine resimțit în literatura românească, de acest gen.

Seleționând cele mai bune romane: politice, de acțiune și de intens dinamism, „Colecția Podeanu de 15 lei“ va servi, azi când nervii fiecăruia sunt atât de încordați, drept o lectură de cel mai bun gust.

Publicând în volume compacte de 256 pagini, la prețul modic de 15 lei, tot ceea ce s'a scris mai interesant în literatura mondială, — într'o prezentare grafică de gust occidental — „Colecția Podeanu de 15 lei“, va fi publicația preferată de toți cititorii noștri.

Apare la 15 și la 1 ale fiecărei luni

Coperta: B D C. — Film

**Prețul acestui volum este de lei 15
plus 1 leu T. C. S. Total Lei 16**